

ရွန်းရတနာ
လောလောဆိုးဆိုးအပန်း

၂၀၀

ရွန်းရမိမိုး

ယောက်ျားဆိုးအမုန်း

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၀၂၈၅)၊ စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

၈၉၅-၈၃

ရွန်းရမိမိုး

ယောက်ျားဆိုးအမုန်း၊ ရွန်းရမိမိုး (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၆၀-စာ၊ ၅×၇

(၁) ယောက်ျားဆိုးအမုန်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အမျှပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့နိုင်ငံရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံစာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ရှိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်လုပ်ငန်းစဉ်များ နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ခွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးစုစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

လမ်းဆေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ အရင်တုန်းက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ ခုတော့ တခမ်းတနားရှိသော ကော်ဖီဆိုင်တွေက အစားထိုးသဖြင့် မခမ်းနားပေမယ့် လွတ်လပ်သော လမ်းဆေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွေ အရေအတွက် လျော့လာသည်။

ဆင်ခြေဖုံးတွေမှာတော့ ရှိသေးသည်။ မြို့ထဲမှာ ကျဲပါးလာတာ။ ထို့အတူပဲ။ အရက်ပုန်းဆိုင်၊ အရက်ဖြူဆိုင်တွေ ကျဲပါးသွားကာ ဘီယာဆိုင်တွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ မြို့ထဲမှာ ပြောတာ။ မြို့စွန်ဆင်ခြေဖုံးလေးတွေမှာတော့ အရက်ပုန်းဆိုင်တွေ၊ လမ်းဆေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတုန်း။

တကယ်တော့ အဲဒီလို လမ်းဆေးဆိုင်၊ မခမ်းနားတဲ့ ဆိုင်လေးတွေမှာ ဒီမိုကရေစီ အပြည့်ရ၏။

ကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ သီချင်းခပ်တိုးတိုးနဲ့ ari-con
လေနဲ့၊ ဖတ်စရာစာအုပ်ကလေးတွေနဲ့။ စကားပြောတာကအစ
တိုးတိုးလေး ကြားသာရုံပဲ ပြောကြသည်။

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ လွတ်လပ်မှု
အပြည့်ပဲ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်းခွေထည့် အကျယ်ကြီးဖွင့်
အသံကုန်အောင်လိုက်ဆို။ ဒါမှမဟုတ် ဟာသကား တစ်ကား
ဖွင့်။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ မရယ်ရတဲ့
မြန်မာဟာသကားကို အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ဟီးဟားလုပ်။ အဆဲ
အဆိုလေးတွေနဲ့ အာဘောင်အာရင်းသန်သန် စကားဝိုင်းဖွဲ့။
ဒါက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

အရက်ပုန်းဆိုင်လား။ ရန်ပွဲလေးတွေ ခဏ ခဏ
ပေါ့။ ခန္တီစတုရားမှမရှိရင် အရက်ပုန်းဆိုင် မဖွင့်နဲ့။ ဘီယာဆိုင်
တွေမှာလို စင်တင်တေးဂီတမရှိ။ ပန်းကုံးမရှိ။ အခန်းမရှိ။ စားပွဲ
နံပါတ်မရှိ။ ကြိုရာစားပွဲမှထိုင်ပြီး ကြိုတဲ့လူနဲ့ ငြင်းခန်ရန်ဖြစ်လို့
ရသည်။ အမြည်းဆိုလည်း လျက်ဆားထုပ်ကအစ ရသည်။
ထည်ဝါမှုမရှိ။ အမြည်းကောင်းကောင်းမရှိ။ ကောင်မလေးတွေ
မရှိ။ မှောင်ကျဉ်းကျဉ်း အခန်းလေးထဲ အလင်းရောင်ကိုရှောင်ပုန်း

ရသေးသည်။ ဒီလို အနေအထားလေးကိုမှ မက်မောတွယ်တာသော
အရက်သမားများ စွာရှိသည်။

လှလှပပပြောရရင် ယမကာလုလင်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာနေပြီး အဲဒီလို လမ်းဘေးဆိုင်
လေးတွေကိုမှ မက်မောသော ခပ်ဆိုးဆိုး ကောင်လေးတစ်ယောက်
ရှိသည်။

မနက်ပိုင်းနဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းဆို လမ်းဘေးလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်။ ညနေဆို အရက်ဖြူဆိုင်။ ရေလျှံနေရင်တော့ ဘီယာ
ဆိုင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာထိုင်သောက်တာ ရှားပါသည်။ ပုလင်း
ဝယ်ပြီး လမ်းဘေးမှာ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုရင်း သောက်တာ။
လူကြီးတွေစကားနဲ့ ပြောရရင် သောင်းကျန်းတာ။

ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျ။ ပညာရေးတစ်ပိုင်း
တစ်စနဲ့ ပေတေဆိုးသွမ်းနေတာ။ ရုပ်ကလေးကျတော့ ထင်ရက်
စရာမရှိ။ ဖြူဖြူသန့်သန့် ချောချောလေး။

ကောင်လေး မိဘတွေကလည်း အသက်ကြီးမှရတဲ့
တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ချစ်တာတုန်လို့။ ချစ်လို့အလို့
လိုက်မိရာကနေ ထိန်းမရ ဖြစ်သွားတာ။

အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ ပညာမတတ်။ တောင်းလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးမှန်သမျှ အရက်ဆိုင်ပို့။ မိဘတွေဆိုတာ တစ်စက်မှ စိတ်မချမ်းသာရ။ အားလုံးစိတ်ဆင်းရဲ။ ကိုယ်ဆင်းရဲ။

ဒါပေမဲ့ သားချစ်ကတော့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ရယ် ငွေကို ရေလိုသုံးရဖို့ရယ်ပဲ သိ၏။

ဖအေက ဆုံးမရင်တောင် မအေကြီးက ကာဆီးကာဆီးလုပ်ကာ အလိုလိုက်နေသဖြင့် သားချစ်တို့က ဖအေလည်း မကြောက်။ မအေကိုဆို အရပ်။

ဖအေ အိမ်မှာမရှိတဲ့ အချိန်ဆို အိမ်ကို အပေါင်းအသင်းတွေခေါ်ကာ သောင်းကျန်းသေးတာ။

သားဆိုးမအေကတော့ တပေပေနဲ့ကို အချစ်ပိုမြဲပေါ့။

“ဟား ... တင်းတယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ကျိုက်ထီးရိုးက ဝယ်လာတဲ့ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး ပျောက်သွားလို့ကွ။ ရှားရှားပါးပါးကွာ။ တောက် ... ငါသေချာဗီရိုထဲတောင် ထည့်သိမ်းထားတာ။ အဲဒါကွာ။ အခု အဲဒီအထုပ်ကလေးကို အမှိုက်ဆိုပြီး မွေးသမိခင်က အမှိုက်အိတ်ထဲ သေချာလေးကို ထည့်ပစ်လိုက်တာကွာ။ ငါ့အဝတ်တွေ ရှင်းပေးတာ အဲဒါလေး ပါသွားရော”

“ဟင်း ... ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ကေန္တ အကြောင်းတော့ ရှိတယ်ထင်ပါ့”

“သားချစ် အကြောင်းမရှိဘဲ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးက ဇော်ကြည်တယ်ဆိုလို့ ဆောင်ထားတာကွ”

“မင်းကွာ။ မင်းဝယ်လာတာ ကျားနှုတ်ခမ်းမွှေးပါလို့ သေချာလို့လား။ ဟင်း ဟင်း။ တော်ကြာ ကြောင်နှုတ်ခမ်း မွှေး နုတ်လာတာလည်း ဖြစ်နေဦးမယ် ... ဟီး ဟီး”

“ကျားပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခုမရှိတော့ဘူး။ ကျား နှုတ်ခမ်းမွှေးက တကယ်စော်ကြည်တယ် ပြောတယ်။ လိုချင်တယ်ကွာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ခုတောင် မင်းနား ဒီလောက်ပိုင်းနေတာကွာ။ စော်ကြည်ပြီးသားပါ။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွှေးသာ ထပ်ဆောင်လို့ ကတော့ ထန်းလျက်ခဲ ပုရွက်ဆိတ်အုံတာထက် ဆိုးမယ်။ ဟင်း ... မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာလေ ဘာမှသာ အဖြစ်မရှိ တာ မင်းကို ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေတာပဲ။ ဟင်း ဟင်း ဒါကြောင့် မိန်းမတွေကို ဦးနှောက်မရှိဘူးလို့ ပြော တာပေါ့။ ရုပ်ကလေးကြည့်ပြီး”

“တော် တန် တိတ် ... ကတုံး ဒီလောက်ဆို လုံလောက် ပြီ။ နှိပ်ကွပ်ရေးအစီအစဉ်တွေ လျှော့ပါ။ မင်းဆက်ပြော နေမယ်ဆိုရင် ဒီညနေ ဘီယာနဲ့ဝေးပြီ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... သားကြီးကလည်းကွာ ချစ်လို့ကျီစားတာ စိတ်ဆိုးသလား။ ဟီး ဟီး”

သားချစ်နားမှာ သာပေါင်းညာစား ကပ်တီးမူးလဲ တွေများသည်။ ဒါပေမဲ့ သားချစ်က ကျွေးနိုင် မွေးနိုင်တော့ သားချစ် အနွဲ့အတာ ခံကြကာ သားချစ်အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ပေး လုပ်ပေးရ။ သားချစ်ကို ဆရာကြီး တင်ထားသည်။

သားချစ် ဘိုင်ပြတ်ပြီ ဆိုရင်လည်း ဘေးကနေ မဖြစ်မနေ ရှာပေးကြသည်။ ပြန်ဆပ်ရတာတော့ သားချစ်တစ် ယောက်တည်း။ ဝိုင်းသုံးတော့ အကုန်တစ်ဖွဲ့လုံး။

“ငါ ကျားနှုတ်ခမ်းမွှေး မဖြစ်မနေ လိုချင်တယ်”

ရူးတဲ့သူက ရူးသည်။ အရူးဘုံဝိုင်းမြောက်တဲ့ သူတွေ က မြောက်သည်။

“ဒါဆို တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ သွားနုတ်မယ်ကွာ”

“လွယ်ပါ့မလား”

“လွယ်တာ မလွယ်တာ မသိဘူး။ လိုချင်တာပဲ သိတယ်”

“ချကွာ”

အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့အရွယ်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် လူဆိုးကြီးတွေလိုလို။ တိရစ္ဆာန်ရုံကို ချီတက်ကြ၏။

ကျားရုံနားကိုသွားတော့ ကျားက ဟိုဒီလမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျားက ဒီနားကိုမလာဘဲ လမ်းသလားနေတယ်”

“လူကြီရင် သင်း ရောက်လာမှာပါကွာ။ ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

အားလုံးက သားချစ်ကို ဆရာကြီးလို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သားချစ် အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ သားချစ်ထက်ကြီးသူတွေ ပါသလို သားချစ်ထက်ငယ်တဲ့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်လေးတွေလည်းပါသည်။ ရွယ်တူတွေလည်းပါသည်။

အခုလာတာ သားချစ်ထက်ကြီးတဲ့ ကိုအောင်နဲ့ သားချစ်ထက်ငယ်တဲ့ အာနိုးတို့နှစ်ယောက် အဖော်ပါလာသည်။

ကိုအောင်ကတော့ အကြီးပီပီ ဟန့်သေးသည်။

“သားချစ် ... ကြည့်လုပ်ဦးကွ၊ တော်ကြာ ပြေးပေါက်မှားမယ်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကိုအောင်ကလည်း သွေးပျက်နေသေးတယ်။ ခင်ဗျား အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူး”

“အောင်မာ ကောင်လေး။ ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာကွ”

“ကိုအောင်ကြီး ကြောက်ရင် ဘေးဖယ်၊ ကိုသားချစ်အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ကျေစေရမယ်။

အာနိုးက မြောက်ဆွ မြောက်ဆွနှင့် ပြောသည်။

“ဟိုမှာ ဝါးလုံး။ ကျားကို ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်းထိုးမယ်”

“ဟာ ... ကြည့်လုပ်ပါကွာ”

အာနိုးက ဝါးလုံးနဲ့ ကျားကိုလှမ်းထိုးသည်။ ကျားက ဝါးလုံးကို ကိုက်လိုက်သည်။ ထိုဝါးလုံးကို အပြင်ကိုပြန်ဆွဲရင်း ကျားကပါ ကိုက်လျက်နဲ့ ပါလာသည်။ နုတ်ဖို့ကို သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။ နုတ်လိုက်တဲ့လက်ကို ကျားကိုက်မှာ ကြောက်နေကြတာ။ တကယ့် တကယ်ကြတော့ ဘယ်သူမှ သွေးမရှိ။ ထိုခဏမှာ တိရစ္ဆာန်ရုံစောင့်က တွေ့သွားသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”
သူတို့သုံးယောက် တိရစ္ဆာန်ရုံရဲ့ ရုံးခန်းကိုရောက်
သွားသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ ဒါ”
“ဟဲ ဟဲ ... ဆရာတို့ရယ်၊ စိတ်ဆိုးပါနဲ့နော်၊ ဟိုဟာပါ၊
အနော်တို့က စတာ”

“ဘာ”
“ဟုတ်တယ် ... စတာ ... ဟဲ ဟဲ၊ ကျားကြီးကို ချစ်လို့
စတာ”

“မင်းတို့ ရူးကြောင် မူးကြောင် လုပ်မနေနဲ့ ဒါတိရစ္ဆာန်
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကွ သိလား”

“အမယ်လေးဗျာ ... အကြီးကြီးတွေ၊ မစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျာ၊
ကျွန်တော်တို့ တကယ်စတာပါဗျာ၊ ချစ်လို့စတာ ဟဲဟဲ”

“ဟီး ဟီး”

သူတို့ မျက်နှာချို သွေးနေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံက
တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း ဒေါသထွက်နေကြသည်။

“မင်းတို့က အပျော်စ၊တာ။ ဒီကျား တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်
ငါတို့တာဝန်ကွ။ မင်းတို့ကို ထောင်ချပစ်လို့ရတယ်၊ နား
လည်လား”

“အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မသိလို့ စမိတာပါဗျာ”
“တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်တွေပဲ။ လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး
အပြစ်ခံရမှာတော့ ကြောက်တယ် ... ဟင်း၊ ကဲ ... ကဲ
ဒဏ်ငွေတော့ ဆောင်ရမယ်နော်”

“ဒဏ်ငွေ”

“အေး ... ဒဏ်ငွေဆောင်သွား”

“ဟာဂျာ ... money ပိုက်ပိုက်ကလေး တစ်ပြားမှ ကိုမရှိ
တော့ဘူး”

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဒဏ်မဆောင်ရင် မင်းတို့ကို အချုပ်ထဲ
ထည့်မှာနော်”

“အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာတို့ရယ်။ တကယ်ပါဗျာ။ ပါသမျှ
ရှိစုစုလေးတွေ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို အစာလေးတွေဝယ်
ကျွေးလိုက်ရလို့ ကုန်သွားလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“အေး ... မင်းတို့ ဒဏ်ကြေးဆောင်စရာ မရှိရင်တော့ အချုပ်ခန်းဒိုးပေါ့ကွာ”

“ဆရာတို့ရယ် ... ကန်တော့ဆို ကန်တော့ပါတယ်၊ တကယ် ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ”

ပြောပြီး အတင်း ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။ လူကြီး တွေလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိ”

“နောက်ဆို မင်းတို့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... သွားကြ၊ သွားကြ၊ မင်းတို့ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေ”

သူတို့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက အပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရုံပြင်ရောက်တာနဲ့ တက္ကစီကို ဈေးမဆစ်ဘဲ စီးသွားကြသည်။ ပြောတော့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့။

“တုတုနော် ... တုတု ... တုတု ... ဟီး ဟီး”

“ချစ်သားရေ ... ဖုန်း”

“ဟွန်း ... ဆက်စရာရှိရင် ငါ့ဖုန်းကိုဆက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ဖုန်းကိုပဲ ဆက်နေကြတယ်”

ချစ်သား မကြည်မလင်နဲ့ ထကိုင်ရသည်။ မကိုင်လို့ မရ။ အိမ်မှာ ဘိုးတော်ရှိနေသည်။ ဘိုးတော်သာ မရှိလို့ကတော့ သားဖုန်းကို ဆက်ခိုင်းလိုက်ဟု အော်လိုက်ရုံပင်။

“ဟဲ့လို”

“သား ... ကျုပ် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်တော့ မယ်”

“ဟာ ... ကိုယ်မေ့နေတာ၊ ဆိုးဆောရီး ပုကျူးလေးရာ၊ ဆောရီး ... ဆောရီး ... လာပြီ၊ ခုလာပြီ ဒါပဲနော်”

ရည်းစားကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားပြီး မေ့နေတာ။ သူ့ရည်းစားကလေး မြဦးလွှာ။ သူ့အင်မတန်ချစ်ရသော သူ့တို့လည်း အင်မတန်ချစ်ရှာသော မြဦးလွှာ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူ့မှာ မြဦးလွှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာတော့ မဟုတ်။ မေဦးလွှာက ပင်တိုင်ရည်းစား။ ကျန်တဲ့ အတွဲ အချိတ် အိမ်ကလီ ရည်းစားမဖြစ်တဖြစ်တွေက မရေတွက်နိုင်အောင်ပင်။ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲတွဲတွဲ မြဦးလွှာကိုတော့ ဦးစားပေးပါသည်။

မြဦးလွှာကို ကြောက်ချင်ယောင်လည်း ဆောင်တတ်သည်။

မြဦးလွှာက သိပ်ကို လှပအချိုးကျ Slim fit လေး မဟုတ်ပါ။ တစ်ရစ်ရစ်ရစ် ပြည့်ပြည့်ကလေး လှတာပါ။ လှတာထက် ချစ်စရာကောင်းတာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့အတွဲတွေထဲမှာ မြဦးလွှာထက် လှတာတွေ၊ မော်ဒယ်လ်ဆိုဒ်တွေ၊ stylist တွေ ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အလှပဂေးတွေထက် မြဦးလွှာကိုပဲ ပိုချစ်သည်။

မော်ဒယ်လ်တွေရဲ့ အရိုးမာလက်တွေထက် မြဦးလွှာရဲ့ လက်ဖမိုးပြည့်ပြည့်လေးကိုပဲ သူ နမ်းချင်သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံကို တက္ကစီဌာနပြီး အမြန်လစ်ရသည်။ တော်သေး။ အိမ်နဲ့နီးတဲ့ Junction Square တင် ချိန်းထားလို့။

ရည်းစားနဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်ဆို မော်ဒယ်ဘွိုင်းတွေ အရုံးပေးရလောက်အောင် စမတ်ကျသည်။

စမတ်မကျတာက တက္ကစီစီးနေရတာပဲ။ ကားတွေ ဒီလောက် ဈေးပေါနေတဲ့ခေတ်မှာ ကားလေးတစ်စီးလောက်တောင် ဝယ်မပေး။ ဒါကလည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ငြိမ်ကုပ်နေရသည်။

ဆယ်တန်းတဖုန်းဖုန်းကျတဲ့ သူ့မှာ ဘာတောင်းဆိုခွင့်မှမရှိ။ မုန့်ဖိုးမဖြတ်ဘဲ မုန့်မှန်ရနေတာပဲ တော်သေးသည်။

“ပုကျူးလေး”

“သားကလည်း ကြာလိုက်တာ။ အိပ်ပျော်နေတာမို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လာမလို့ကို ဘိုးတော် ပွားနေတာနဲ့ ညစ်ပြီး မေ့သွားတာ”

“ယူ အပိုတွေ မပြောနဲ့နော်”

“တကယ်ကွာ ... ဘုရားစူး ဆယ်ခါကွာ”

“ရှင် အဲလိုပေါက်ရတွေ မကြိမ်နဲ့။ ကြိမ်တာက လိမ်တာပဲ။
တော်ကြာ တကယ်စူးနေမယ်”

“မင်းဟာလေ ကိုယ့်ကိုဆို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောသလား
မမေးနဲ့။ ကိုယ့်မှာတော့ မင်းကို ငုံ့ထားမတတ်ကို ချစ်ရ
တာ”

“ဟွန့် ... လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေ”

“တကယ် ကိုယ်လိမ်ညာတတ်တယ် ဆိုတာတောင် ဒီတစ်ခု
တော့ မလိမ်ဘူး ချစ်ချစ်တုန် ပုကျူးကျူးလေးရဲ့”

“ဟွန့်”

မျက်စောင်းနဲ့အတူ စိတ်ကောက်တာတွေ ပျောက်
သွားပြီဆိုရာ သူ သိပြီးသား။ မိန်းမတွေရဲ့ အားနည်းချက်က
နားအရသာခံတာပဲ။

မြဦးလွှာ အဆင်သင့် ဖြတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်လက်
မှတ်ကလေးနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့။ မကောင်းတတ်လို့ အအေးတစ်ဘူး
နဲ့ အာလူးကြော်တစ်ထုပ် ဝယ်လိုက်သည်။

သားချစ်တို့ အဖွဲ့ကောင်းနေသည်။ လမ်းဘေးမှာ
ဂစ်တာတီးပြီး အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ သီချင်းအော်ဆိုနေကြ
တာပါ။ ဘေးမှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပုလင်းခွေ ဘူးတွေနဲ့
ပေါ့။ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ သောင်းကျန်းနေကြတာ။ အချိန်က
လည်း ညဉ့်နက်နေပြီ။ တစ်လမ်းလုံး သူတို့ကို မေတ္တာပို့နေပြီ။
အမုန်းခံပြီး ထွက်ပြောမယ့်သူတော့ မရှိ။ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့
ရဲစခန်းဖုန်းဆက်တိုင်တဲ့သူပဲ ရှိသည်။ ခဏ ခဏလည်း ရဲလိုက်
လို့ ထွက်ပြေးရသည်။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တော့မရှိ။ မူးယစ်လာပြီ
ဆိုရင် သောင်းကျန်းပြန်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ရဲတွေကိုတောင်
ပြန်ထိုးကြိတ်သေးတာ။ ပေါ့ပေါ့တော့ မဟုတ်။ ရဲတွေကလည်း
သူတို့အဖွဲ့ကို တော်တော်အမြင်ကတ်နေပြီ။ ခဏ ခဏလည်း
လာချောင်းသည်။

“သီချင်းဆိုရတာ ပျင်းတယ်ကွာ”

“ဒါဆို ကကွာ”

“ကချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှာချင်တာ”

“ဘာရှာချင်တာလဲ၊ ကိုသားချစ်အတွက်ဆို ကျွန်တော် အသက်ပေးတယ်။ ကြိုက်တာလုပ်”

“ဟုတ်တယ် သားကြီး။ မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော။ လုပ်။ ငါတို့ရှိတယ်”

“ငါ တင်းနေတာ။ ညနေက စက်ဘီးစီးလာရင်း ဟိုဘက် လမ်းကကောင်နဲ့ ချိတ်ထားတာ။ အဲကောင်တွေ ခုလောက် ဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘောပွဲကြည့်နေမှာ။ သွားထု မယ်။ အဲဒီဆိုင်ကိုပါ ထုမယ်”

“ဟာ ... ဆိုင်ကိုတော့ မထုနဲ့။ အလျော်အစား ကြီးသွား မယ်။ သွားအော်ဆဲမယ်ကွာ”

“ငါက ထုချင်တာ”

“ထုချင်ရင် ဆိုင်ပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ပြီးထု။ ဆိုင်တော့မထုနဲ့။ ရှောင်အကြီးကြီး ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဆိုင်ကို ထုချင်တာ။ အဲဒီဆိုင်ကိုလည်း အမြင်ကတ်နေတာ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ တော်ပြီ ... တော်ပြီ မသွားနဲ့ တော့၊ ငါတို့ မင်းကို ကပြပါမယ်ကွာ”

“မင်းတို့က ဘာကပြမှာလဲ”

“မင် ကစေချင်သလို ကမယ်ကွာ။ ဟိုဘက်လမ်းကို မသွားရင် ပြီးရော”

“ဒဂယ်နော် ... ငါ ကခိုင်းသလို ကရမယ်နော်”

“အေးပါကွာ ကမယ်”

“ဒါဆို ကင်းမြီးကောက်ယိမ်း ကပြ။ အဖွဲ့လိုက်နော်”

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း”

“မကရင် ဟိုဘက်လမ်းသွားမှာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားထုမှာ”

သားချစ်ကလွဲ၍ အကုန် ကင်းမြီးကောက်ထောင် ဂုန်ကြသည်။ သားချစ်က သူတို့ အလဲလဲ အပြီပြီဖြစ်နေတာ ဖြည့်ပြီး သဘောကျနေကြသည်။

“လာ လာ ... မောရင် တစ်ခွက်လောက် လာသောက်ကြ
ဟီး ဟီး”

ကင်းမြီးကောက်ယိမ်းပြီးတော့ ဆင်က ကခိုင်းပြန်
သည်။ ဆင်ကပြီးတော့ မြွေက။ စသဖြင့် ပေါက်ကရတွေ ကခိုင်း
ရင်း တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် သဘောကျနေသည်။

သားချစ် သူငယ်ချင်းတွေက သားချစ်တိုက်တာ
သောက်၊ ကျွေးတာစား၊ ပေးတာယူ၊ ခိုင်းတာလုပ်။ အကုန်သာ
ပေါင်းညာစား ကပ်တီးမူးလဲတွေချည်းပဲ။

သားချစ်က ဆယ်တန်းတဖုန်းဖုန်းကျပြီး အလုပ်
အကိုင်သာ မရှိတာ။ မုန့်ဖိုးကျတော့ လစာရသလို ဆယ်ရက်စာ
စုပြီးရသည်။ ထို့ကြောင့် မုန့်ဖိုးရကာစ ရက်တွေဆို အပေါင်း
အသင်းတွေကို ပြုစုပြီး။

သူ့မှာပါသမျှ အပေါင်းအသင်းတွေကို အကုန်ပြုစု
သလို အပေါင်းအသင်းတွေ အိတ်ကပ်ထဲမှာလည်း တစ်ပြားမှ
မကျန်စေရ။

အကုန်အပြောင်ရှင်းတာ။

သူ့မှာရှိရင် အကုန်ကျွေးမွေးပစ်တတ်ပြီး သူများက
သူ့အပေါ် ခိုကပ်ပြီဆိုရင်လည်း အဲလိုလူကို လုံးဝအပေါင်းအသင်း
မလုပ်တော့။ သူနဲ့ အတည့်ဆုံးကတော့ အိတ်ကပ်အမြဲပြားချပ်
နေတဲ့ သူတွေပေါ့။

သူကတော့ ရေလျှံသည်။ သူ့အဖေ သတ်မှတ်ထား
တဲ့မုန့်ဖိုး ကုန်သွားရင်လည်း အမေဆီက အဖေမရှိတဲ့အချိန်
ကပ်တောင်း၍ ရသေးသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ သားချစ်လောက် သုံးနိုင်တဲ့သူ
မရှိ။ သူ့အဖေနဲ့အမေ ဘာလုပ်လဲ ဘေးလူတွေ မသိကြ။

မိုးမလင်းခင်တည်းက အလုပ်သွားကြတာ။ ညဆို
ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီမှ ပြန်ရောက်တတ်သည်။ သားချစ်က အိမ်မှာ
သူ့အဖေရဲ့အစ်မ သူ့အဒေါ်နဲ့ နေခဲ့ရသည်။ သူ့အဒေါ်ကိုလည်း
အရပ်ပဲ။ တစ်စက်မှမကြောက်။

ခုလည်း ဆယ်ရက်စာရတဲ့ မုန့်ဖိုးကို တစ်ရက်တည်း
သောက်စားပစ်လိုက်သည်။

“အိပ်ချင်တယ်ကွာ”

“ပလက်ဖောင်း ခေါင်းအုံးအိပ်”

“ဟာ ... မရဘူး။ အဲဒါတော့ မရဘူး။ အိမ်ပြန်ပြီးမွေ့ရာ ကြီးပေါ် စက်တော်ခေါ်မှာ။ မရဘူး သူဌေးဇာတာတော့ပါ တယ်”

“ပြန်မှာလား လိုက်ပို့မယ်”

“အေး ... ပို့တော့ပို့။ အိမ်ရှေ့ရောက်အောင်တော့ မပို့နဲ့။ ငါ့အဖေတွေ့ရင် မင်းတို့ပါ ပြေးနေရမယ်”

တစ်လမ်းလုံးပြည့်အောင် လေးကွက်သိုင်းနင်းပြီး

ပြန်သည်။

အိမ်နားရောက်ကာမှ ...

“ငါ ဟိုဘက်လမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားထုချင် တယ်”

“ဟာ ... ဖောက်လာပြန်ပြီ။ မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်နားရောက် ပြီ။ အိမ်ထဲပဲ ဝင်တော့”

“ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ၊ ကိုသား ချစ်ဖားသားကြီး အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေ တယ်”

“ဟုတ်လား ... အမူးတောင် ပြေသွားသလိုပဲ။ မင်းတို့ ဒိုးတော့။ ဒိုးလိုက်တော့။ ငါ မမူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရမှာ”

“ရပါ့မလား။ ဒီလောက် လေးကွက်နင်းနေတာ”

“ရတယ်၊ ငါ့အဖေရှိရင်ရပြီ ... ဟီး”

ခုနစ်ပဲ လမ်းပြည့်နေတာ။ ချက်ချင်း အိမ်ထဲဝင်သွား တာတန်းလို့။ သူ့အဖေက ဂျာနယ်ဖတ်နေသည်။ နောက်ဖေးတန်း ဝင်ကာ အန်ချပစ်လိုက်သည်။

“သားချစ်ရယ် ... နင် အရက်တွေ သောက်လာပြန်ပြီလား။ ဒီအရည်တွေပဲသောက်နေ။ ရောဂါမရခင် အန်ဖတ်ဆိုသေ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သား မကောင်းမှန်းသိလို့ ပြန်အန်ထုတ် နေတာပါ ချစ်အမေ ... ဝေါ့”

“ဟင်း ... ငါတော့ သေချင်တယ်။ ဖအေသိရင် နင့်ကို သတ်မှာ”

သားချစ်တို့ ဘယ်လောက်များ ဆိုးသလဲဆိုရင် သူချစ်တဲ့ မြဦးလွှာကို အကြီးကြီး ညှာထားသည်။ သူက ဆယ်တန်းသာ မအောင်တာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းပေါင်းစုံ တတ်ထားသည်။ ဝါသနာလည်းပါပြီး ဟိုကလိ ဒီကလိလုပ်ရင်း ကျွမ်းကျင်သင့်သလောက် ကျွမ်းကျင်လာသည်။

အဲဒီတော့ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘဲ ကွန်ပျူတာကျောင်းသားဟု ညှာထားသည်။ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်နေတာဟု ညှာထားသည်။ မြဦးလွှာကလည်း ယုံနေသည်။ မြဦးလွှာက နယ်ကလာပြီး GTC တက်နေတာပါ။

သားချစ်က ဆယ်တန်းကျူရှင်တက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထမင်းချိုင့်နဲ့ထွက်။ ထမင်းချိုင့်ကို မြဦးလွှာကို သွားပေးသည်။

ဦးလွှာက အဆောင်နေတာဆိုတော့ သားချစ်လာဖို့ တဲ့ အိမ်ထမင်းဟင်းကို သိပ်ကြိုက်။ သားချစ်တို့အိမ်က ဟင်းချက်ကောင်း၏။

“ဦးလွှာကို လာပေးတော့ သားက ဘာစားမှာလဲ”

“ကိုကရပါတယ်။ ကြိုလာသလို စားလိုက်မယ် ပုကျူးလေးကို အိမ်ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်းစားစေချင်လို့”

“အဲဒါကြောင့် သားကို ချစ်တာ”

“နာမည်ကိုက သားချစ်လေ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“သား”

“ပြောလေ ပုကျူးလေးရဲ့”

“သားတို့ ကွန်ပျူတာကို လိုက်လည်ချင်တယ်”

“ဟာ ... အဲဒါ သိပ်တော့မလွယ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ သားရဲ့။ ဦးလွှာတို့ GTC တောင် ဧည့်ဝင်လို့ရတယ်”

“ဟို ရပါတယ် ရတော့ ရတယ်ပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ကျောင်းထဲက ကောင်တွေက ငလောင်တွေ။ ကျောင်း

ထဲကို ဧည့်သည်လာရင်လည်း သိသာတော့ ကောင်မလေးတွေ လာလည်ရင် ဝိုင်းကျွေးတော့တာပဲ”

“ဘာတွေကျွေးတာလဲဟင်၊ ကျွေးရင် စားလိုက်မှာပေါ့ သားရဲ့”

“အံ့မယ် ... မုန့်ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ မင်းကိုဝိုင်းစကြမှာ။ ဝိုင်းလောင်ကြမှာ”

“စပစေပေါ့။ သားရှိတာပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ပုကျူးလေးကိုစရင် ကိုယ်က မခံနိုင်ဘူး။ သတ်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ။ မလိုက်ပါနဲ့ကွာနော်”

“သားကလည်း ဦးလွှာတို့ GTC တောင် အဲလိုမစပါဘူး”

“ဟာ ... မရဘူး၊ ကိုယ်တို့ကျောင်းက ဆိုးတယ်”

သားချစ်က အတင်းကို ကာကွယ်နေရသည်။ မကာကွယ်ရင် အလိမ်ပေါ်မှာ။ သူက တကယ် ကွန်ပျူတာကျောင်းသားမှ မဟုတ်တာ။ သူမကို ဘယ်လိုခေါ်သွားရမလဲ။

“သားနော် ... သားတို့ကျောင်းမှာ စော်ရိုလို့ မခေါ်သွားရဲတာရှိလား”

“ပုကျူး ... မင်း တို့အချစ်ကို မစော်ကားနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်မှာ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မင်းကလွဲရင် ဖွဲနဲ့ ဆန်ကွဲပဲ။ ကိုယ့်အချစ် ပုကျူးလေးကို ကျောင်းကကောင်တွေ ဝိုင်းလောင်မှာစိုးလို့။ ကိုယ့်ပုကျူးကို လေတိုက်တောင် မခံချင်ဘူး။ ကိုယ့်ပုကျူးကို အဲလောက်ထိ ချစ်တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကွာ ငုံထားချင်တာတို့၊ ရွှေကြုတ်ကလေးနဲ့ လည်မှာဆွဲချင်တာတို့။ ဟင်း ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲ မိတ္တူရုံသလို ချုံပြီး ထည့်သွားချင်တာ”

“သားရယ် ... ရှင် အဲလို ပလီပလာ ရင်ဗလာနဲ့ပြောတာကို ဦးလွှာကလည်း သိသိကြီးနဲ့ သာယာတယ်”

“ဘယ်က ရင်ဗလာကမှာလဲ။ တကယ်ပြောတာ”

“အင်းပါ ... ဪ သား၊ ဦးလွှာ laptop လေး ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ Power မတက်လို့ ကြည့်ပေးဦးနော်”

“အင်းပါ”

“သားက တော်တယ်နော်။ ကွန်ပျူတာမှာ Roll-1 ဆိုဟုတ်လား”

“ပုကျူ ကျောင်းပိတ်လို့သူ မြို့ပြန်သွားတယ်။ အပြတ်ကဲ လို့ရတယ်”

“ဟွန်း ... မြဦးလွှာရှိလည်း ကဲနေတာပဲကို”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ရမလားလို့ ပြောကြည့်တာပါကွာ။ ငါ ဒီနေ့ FB ထဲမှာခင်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတယ်။ အရမ်းလန်းတယ်ကွာ။ Slim လေး”

“ကြည့်လုပ် ... တစ်ခုလပ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလောက်တော့ ငါ အကဲခတ်တတ် ပါတယ်။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါ”

“ဟုတ်လိုက်လေ၊ FB ကိုများ ယုံကြည်နေသေးတယ်”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ကွာ။ ယောက်ျားလေး အရှုံးမရှိ ဘူး။ အမြတ်ကြီးပဲ”

“ဟွန်း ... အရှုံးအမြတ် ဆိုတာ ယောက်ျား မိန်းမနဲ့မဆိုင် ဘူး ကိုသားချစ်ရ။ ကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဆိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မိရင် အဲဒီယောက်ျား ရှုံးတာပဲ”

“ကောင်လေး အာနီး၊ မင်းတော် စာတော်တော်တတ်နေ တယ် ဟုတ်လား”

“ဟင်း ဟင်း ... ဒါကတော့ဗျာ ကိုသားချစ်တပည့်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဆယ်တန်းသာမအောင်တာနော်။ နောက် ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ heart beat က စည်းချက် ကိုက်နေပြီ”

“ဟုတ်လှချည်လားဟ။ အာနီးလေး မထင်ရဘူး။ ဆရာ ထက် လက်စောင်းထက်မယ့် ကောင်လေး”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စထားပါ။ ကိုသားချစ် Date ထားတာ နောက်ကျနေဦးမယ် သွားလေ”

“အေး ... မင်းပါလိုက်ခဲ့”

“ဟင်း ... ဒီအဝတ်အစားနဲ့လား”

“လာစမ်းပါကွာ။ ဇာတ်ပို့က ဇာတ်ပို့လိုနေ”

“ဟုတ်ပါပြီ မင်းသားရယ်”

သားချစ်က ဝတ်စားထားတာ လန်ထွက်နေသည်။ ကိုရီးယား အထားပေါ့။ ရုပ်ကသာ သိပ်ပုံမလာတာ။ ခေါင်းလေးက နည်းနည်းကြီးသည်။ ဝက်ခြံလေးတွေကလည်း ထူလပစ်။

အသားလေးဖြူလို့ မသိသာပေမယ့် အရက်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် ဘာတစ်ခုမှ မလွတ်၍ ရုပ်က ရင့်ထော်ထော် ဖြစ်နေ၏။

ဒါပေမဲ့ ...

ဝတ်နိုင်တော့လည်း လူမှာ အဝတ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အညီ ရုပ်ပေါက်သွားတာပေါ့။

ခုလည်း မုန့်ဖိုးရထားကာစမို့ အိပ်ဖောင်းနေသည်။ အာနိုးကတော့ ကပ်ဖားပြီး ညာစားနေတာပေါ့။ အာနိုးတို့က သိပ်ဆင်းဆင်းရဲရဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံတော့ ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အာနိုးအမေက စည်းကမ်းကြီးသည်။ မုန့်ဖိုးများများစားစားမရ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စာဖိုးရအောင် မနည်းတောင်းနေရသည်။ ဒီတော့ သားချစ်ကိုပဲ ညာစားရတာပေါ့။

“လာ”

ဒဂုန်စင်ကာအောက်က ပီဇာဆိုင်မှာ ချိန်းထားတာပါ။ ကောင်မလေးက မလာသေး။ သူတို့ အအေးသောက်ရင်း စောင့်နေကြသည်။ Wifi free ရလို့ ဖုန်းတွေထုတ်ကာ အင်တာနက် သုံးနေကြသည်။

ရေခဲတွေ အရည်ပျော်သွားသည်။ အအေးကနေ နွေးစပြုလာပြီ။ သားချစ်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ ကောင်မလေး ရောက်မလာ။

“ကိုသားချစ် ဖုန်းလေး ဘာလေး ဆက်ကြည့်ပါဦး”

“ငါ ဖုန်းနံပါတ် မသိဘူးကွ။ facebook ကပဲ စကားပြောရတာ”

“ဟင်း ... အဲဒါများ လာစောင့်နေသေးတယ်။ ဟိုကနှပ်သွားပြီ”

“အေးကွာ ... ခံလိုက်ရပြီထင်တယ်။ တွေ့မယ်”

“ဘယ်မှာသွားတွေ့မှာလဲ။ ဖုန်းနံပါတ်တောင် မသိဘဲနဲ့ ဟီး ဟီး”

“ငါလေ ကွန်ပျူတာ effect တွေနဲ့ ချောက်ချလိုက်ရ
မကောင်းရှိတော့မယ် သင်းတော့”

“ဟာဗျာ ... သူများသားသမီး မလုပ်ပါနဲ့”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ။ စိတ်တိုလို့ပြောတာ ... ဟင်း”

မြဦးလွှာက စည်းစနစ်ရှိသည်။ မြဦးလွှာတို့မိဘ
တွေက ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က။ စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကယ်ပစ္စည်း
အရောင်းဆိုင်တွေ ဖွင့်ထားသဖြင့် ဦးလွှာဖခင်က မကြာခဏဆို
သလို ရန်ကုန်တက်လာပြီး ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံမှာ ဈေးလာဝယ်လေ့ရှိ
သည်။ ဦးလွှာဆီလည်း မကြာခဏ လာကြည့်သည်။ စားစရာ
အကြော်အလှော်တွေလည်း အမြဲလာပို့သည်။

ဦးလွှာ အိမ်ပြန်ရင် ဆိုင်ထိုင်ရသည်။ ဈေးရောင်း
ရသည်။ အိမ်အလုပ်တတ်နိုင်သမျှ ပိုင်းလုပ်ရသည်။ ငွေတန်ဖိုး၊
လုပ်အားတန်ဖိုးကိုလည်း သိသည်။

ခုလည်း ဆိုင်ထိုင်ရင်း သူငယ်ချင်းဝါဝါ လာလည်၍
စကားပြောနေရသည်။

“မိလွှာ ... နင်ကလေး ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်မှ
ပြင်တတ် ဆင်တတ်နဲ့ ပိုလှလာတယ်”

“ဘာစားမလဲ ပြော”

“အမယ်လေး ... မေးမနေနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်စားတယ်”

“ချေးကျွေးမယ်”

“ရုံစရာမ”

“နောက်တာပါဟယ်၊ chese ကျွေးမယ်”

“ညည်း chese မကြိုက်ပါဘူးအေ။ ရန်ကုန်စကားတွေ မပြောစမ်းနဲ့။ ကျုပ်တို့က တောစာပဲ ကြိုက်တာ”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ။ စတာပါအေရယ်။ လက်ဖက်သုပ်စားမလား”

“လုပ်လိုက် ကြာသလားလို့”

လက်ဖက်တစ်ပွဲနဲ့ စကားထိုင်ပြောကြပြန်သည်။

“ဦးလွှာ ... နင် ရည်းစားလေး ဘာလေး မရခဲ့ဘူးလား”

“ဒီလောက် အချောအလှလေး မြဦးလွှာက မရဘဲနေမလား ဟဲ့”

“ဟင့် ... မိဦးလွှာတို့ကို မေးမိတာ မှားပြီ”

“သေချာတာပေါ့။ ငါက ငါ့ဘဲဘဲချစ်အကြောင်း ပြောမလို့ စောင့်နေတာ”

“ချောလား”

“ငါ့ဖုန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံရှိတယ်။ ပြမယ်”

ဦးလွှာက သူ့ဖုန်းထဲက ဓာတ်ပုံကို ပြလိုက်၏။

“ဟား ... စတိုင်လ်ကတော့ အလန်းစား၊ အမိစားပဲဟေ့”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဒါကြောင့် မိဦးလွှာတို့ မာန်တက်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ သူက နင်တို့ကျောင်းကလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်တာ။ ကွန်ပျူတာတော့ ကျွမ်းသလား မမေးနဲ့။ စာအရမ်းတော်တယ် ဟဲ့။ ငါ့ laptop တွေ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ laptop တွေပျက်ရင် သူပဲ ပြင်ပေးရတာ။ သူ့ပဲ အားကိုးနေရတာ ဟီး ဟီး”

“အင်း ... သဘောတွေကျနေတာ။ ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း ရည်းစားအကောင်းစား ရတာပေါ့။ ငါတို့မြို့မှာဆို ငချွတ်တွေချည်းပဲ။ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ သူက ချမ်းသာလား”

“ချမ်းသာလားတော့ ငါလည်း သေချာမသိဘူး။ ရေကတော့ လျှံသလား မမေးနဲ့။ သုံးနိုင်တယ်။ ဝတ်တာ စားတာလည်း လန်ထွက်နေတာပဲ”

“ဒါဆို ချမ်းသာမှာပေါ့”

“ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း နေ့တိုင်း ကျောင်းထမင်းချိုင့်ထည့် ပြီး ပို့ပေးတာ။ သူ့အိမ်က ဟင်းချက်ကလည်း ကောင်း မှကောင်း ဝါဝါရေ၊ ဟင်းတွေကလည်း ဟင်းကောင်းတွေ ချည်းပဲ”

“မိဦးလွှာတော့ ငါ အားကျအောင် ပြောနေပြီ”

“ဟိ ဟိ ... အားကျရင် ရန်ကုန်လိုက်ခဲ”

“ငါက ပုသိမ်မှာပဲ ကျောင်းတက်ရတာကိုးဟဲ့။ ရန်ကုန် မှာမှ လာမတက်နိုင်တာ။ ဒီမှာ အဝေးသင်တောင် အသည်း အသန် တက်နေရတာ။ ဟင်း ဒီတစ်သက်တော့ ရန်ကုန် သား အလန်းစားလေးတွေနဲ့ ဝေးရမယ် ထင်ပါတယ်ဟယ်”

“အားမငယ်ပါနဲ့ဟယ်။ ဖူးစာဆိုတာ ကြိုမြင်ရတာမှ မဟုတ် တာ”

သားချစ်တို့ ကြိမ်းနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တစ်ရက်တော့ မူးမူးနဲ့ သွားထုသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမ်းကောင် တွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲထိုးတွေ ဝိုင်းလိုက်လို့ ပြေးရတာ။ ပွဲစတော့ သားချစ်က ဂန်ကျယ်ကျယ်နဲ့စတာ။ ပြေးတော့ ရှေ့ ဆုံးက။” အာနီးကို မိသွားသည်။ အာနီးကို ဝိုင်းသမကြတာ သေလုမြောပါး။ အာနီးကို ဆေးရုံတင်ရပြီး သားချစ်တို့လည်း ရဲစခန်း ရောက်သွားသည်။

သားချစ်အဖေ ဒေါသတွေကြီးကာ သားချစ်ကိုရိုက် မယ်ပြင်တော့ အမေဖြစ်သူက ရှေ့က ကာထားသည်။

“မင်း အဲလိုရှေ့က ကာဆီး ကာဆီး လုပ်နေလို့ မင်းသား ရောင့်တက်နေတာ။ မင်းသား ပျက်စီးနေတာ”

“နေပါဦး။ မင်းသား ... မင်းသားနဲ့ ပြောနေရအောင် တော်သားပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ရှားရှားပါးပါး ဒီသားလေး တစ်ယောက်ရှိတာ တစ်ချိန်လုံး အပြစ်ပဲပြောနေတယ်။ ယောက်ျားလေးပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အေး ... မင်း ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်။ ခုက အာမခံရသေး တယ်။ ညှိနှိုင်းလို့ ရသေးတယ်။ နောင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့အမှု ဖြစ်လာမှ မင်းရောဂါမတက်နဲ့”

“အိုး ... ဖွဟဲ့။ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ ရှင် မဦးမချွတ်တွေ လိုက်မပြောစမ်းနဲ့ကလေးကို။ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ရှိ တာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဖို့ပဲ သိတယ်။ ဒါ ကျွန်မကပါ တဲ့သား မဟုတ်ဘူး။ လင်စုံမယားဖက် မွေးထားတာ။ ရှင် အဲလောက် မေတ္တာမဲ့မနေနဲ့”

ပြောရင်းနဲ့ သားချစ်အမေ ငိုပြီ။ သားချစ် အသာ လေး လစ်ထွက်လာကာ အခန်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ မိဘတွေ တိုက်ပွဲကို သူ မသိတော့။ အာနီးလေးအတွက်တော့ သူ စိတ်မ ကောင်း။ အာနီးမိဘတွေကလည်း တော်တော်စိတ်တိုနေကြသည်။

အာနီးမိဘတွေက အာနီးကို သူနဲ့ပေါင်းတာ မကြိုက်။ ရပ်ကွက် ထဲက ဘယ်လူကြီးသူမမှ သူ့ကို သဘောမကျပါဘူးလေ။ သား ရှင်တွေက သူတို့သားတွေကို သူနဲ့ပေါင်းတာမကြိုက်။ သမီးရှင် တွေက ပိုဆိုးတာပေါ့။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ရပ်ကွက်အော့ကြောလန်။ တက် လိုက်ရတဲ့ ဆယ်တန်းကျူရှင်။ ဘော်ဒါဆောင်မှာထားတော့ ဘော်ဒါ က ကျောင်းသားလေးတွေကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ပြီး ဘီယာထွက် သောက်ကြသည်။ ဘော်ဒါမှူးသိသွားတော့ သားချစ်ကို ဘော်ဒါ က ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အဲလို ဆိုးတာ။

ခုလည်း မိဘတွေသာ အပြင်မှာ စစ်ပွဲဖြစ်နေတာ သူက အိပ်နေတာ ဟောက်တောင်နေသေးသည်။

သူ့အဒေါ်က air-con ကို အအေးလာလျှော့ပေး သည်။

“နင်တို့ မဖြစ်နဲ့တော့။ ဟိုမှာ ကလေးက အိပ်ပျော်တာမှ ဟောက်တောင်နေပြီ။ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ နောက်တော့ ဆင်ခြင်လာမှာပေါ့”

“ရဲစခန်းတောင် ရောက်ပြီးပြီ ကလေးလား။ မမတို့ အလိုလိုက်”

“အေးပါ။ ငါ အလိုလိုက်တာလည်း နင်တို့မွေးထားတဲ့ ကလေးပါ။ ထားလိုက်ပါ။ ငါ့တူက သူ့အထုပ်နဲ့ သူ့လာ တာ။ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခရောက်မယ့်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ တော်တော့ တော်တော့။ နင်တို့ဖြစ်လည်း ဖြစ်ဖြစ်ပဲ။ နင် တို့သားအိပ်တာ သိုးနေပြီ”

“မမမောင်ပဲပြော”

သားချစ်အဖေက ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ စိတ်ဓာတ် ကျနေသည်။ ဒီကလေးကို ဆုံးမလို့မရတာ သင်းတို့တွေကြောင့်။ သင်းတို့ ဖျက်ဆီးနေတာ။ ချစ်တာ မဟုတ်ဘဲ နှစ်နေကြတာ။ ချစ်လို့ အလိုလိုက်တာ အခု ရဲစခန်းရောက်တဲ့အဆင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်။ လူ့လောကအကြောင်းလည်း ဘာမှ မသိ။ သူ ခေါင်းယမ်းပြီး သက်ပြင်းပါ ချလိုက်မိသလား။

သားချစ်က အာနိုးကို ဆေးရုံသွားစောင့်ပေးသည်။ သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာ စိတ်မကောင်း ပါ။

“အာနိုးရာ ... ဆောရီးကွာ။ ဆောရီး။ ငါ တကယ်စိတ် မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဟာ ... ရပါတယ် ကိုသားချစ်ရာ။ ဒီလိုပဲ ထိတဲ့အခါ လည်း ထိမှာပေါ့။ အေးဆေး ... အေးဆေး၊ အား ... ကျွတ် ကျွတ်။ နာတော့ နာတယ်ဗျ။ ဟီး”

“နာမှာပေါ့ကွာ။ ဒီလောက် ထိထားတာ”

“ရပါတယ်”

“ငါ မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီလမ်းကကောင်တွေ တခွင်ခွင် တော့ မိဦးမှာပေါ့ကွာ”

“အမယ်လေး တော်ပါတော့ဗျာ။ သူက ရှေ့ဆုံးကပြေးတာ”

“ဒါတော့ ငါက အပြေးသန်တာကိုးကွ”

“ဟွန်း”

“ငတုံး။ မင်းက လွတ်အောင်မပြေးဘူး။ မှတ်ထားကွ။ ပြဿနာရှာတတ်ရင် အပြေးလည်း သန်တတ်ရတယ် ... ဟီး ဟီး”

“ပညာရှိစကား မှတ်သားနာယူပါမယ်”

အာနီးမိသားစုတွေက သူ့ကို မျက်စောင်းတခဲခဲ။ မောင်းမထုတ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။

အာနီးကောင်မလေးလည်း သတင်းလာမေးသည်။

ကောင်မလေးက ကြောက်နေသည်။ သူငယ်ချင်းဆို

ပြီး လာမေးတာပါ။ အပြန်ကျတော့ သူ ဆေးရုံအထွက် လိုက်ပို့ ပေးသည်။

“ကိုသားချစ်စတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆို”

“နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်ချင်တာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ ကိုသားချစ်ရယ်။ ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းပါဘူး။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးလည်း မရှိပါဘူး”

“အဲဒါ အရသာဟ။ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ နားမလည်ပါဘူး”

“လူဆိုးတွေပဲ”

“ဟား ဟား ... ငါဆိုတာက ငါ့ကိုမထိဘူး။ ဟိုကောင် အာနီးက ငအ။ ဇလည်းပြုချင်သေးတယ် လျင်လည်း မလျင်ဘူး”

“ကိုသားချစ်တို့ကိုတော့ မနိုင်ဘူး”

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေကလည်း အဆိုးလေးတွေကိုပဲ အချစ်ပို့တာ မဟုတ်လား”

“ကိုသားချစ် ကောင်မလေးက ကိုသားချစ်အကြောင်းမသိဘူးဆို”

“ဘယ်တစ်ယောက်ကို ပြောတာလဲ ... ဟဲ ဟဲ”

“တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး”

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေကလေး သိပ်ဆရာလုပ်တာပဲ သိလား၊ ဆရာမကြီးတွေ”

“ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကောင်းသထက် ကောင်းစေချင်လို့ ပြောတဲ့စကားတွေပါ။ ချစ်လို့ပြောတာပါ။ မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်ဆို ပြောဖို့မပြောနဲ့ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး”

“အလဲ ... ဒိုင်လှတယ်။ အာနီးလည်း အဲဒါတွေ ကြွတာဖြစ်မယ်”

“စကားဆိုတာ နှလုံးသားမပါဘဲ လှအောင်ပြောလို့ မရဘူး။ နှလုံးသားမပါဘဲ လှအောင်ပြောတဲ့ မုသားစကားတွေကလည်း စကားတု စကားယောင်တွေပဲ။ ကြာရင် သံချေးပျက်ပြီး ကြေမွပျောက်ကွယ်သွားမှာ။ အခန့်မသင့်ရင် ပြောတဲ့သူကိုပြန်ပြီး အဆိပ်တောင် သင့်နိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်ကွာ။ နင် အာနီးကို တော်တော်ချစ်လား”

“ချစ်တယ်။ ချစ်လို့ လူကောင်းလူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာစေချင်တယ်။ ဆယ်တန်းလည်းမအောင်၊ မိဘမှာလည်း ခိုင်ခန့်တဲ့စီးပွားရေးမရှိ၊ ငွေအရင်းအနှီးလည်း လောက်လောက်လားလား မရှိတဲ့အပြင် ခုလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေပါ ထပ်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝ ဒီထက်ပိုဆိုးဖို့ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကို ကောင်းတဲ့ဘက်ကို ဆွဲယူကြည့်ချင်တယ်။ ရ၊မရတော့ မသိသေးဘူး”

“နင် ဒီလောက် အသိတရားတွေရှိရက် သူ့ကို ဘာလို့ပြန်ကြိုက်တာလဲ”

“ချစ်လို့ပါဆို။ ကိုသားချစ်တို့လို့ပေါ့၊ ဆိုးတာက မကောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ လူဆိုးလုပ်ရတာကို အရသာတွေနေတာလေ။ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပေါ့။ ဒီလူမကောင်းမှန်း သိသိနဲ့ ချစ်မိတာကိုး။ အချစ်ဆိုတာ အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ဦးနှောက်ကပဲ အကောင်းအဆိုးသိတာ။ ခုထိတော့ ကျွန်မ ဦးနှောက်က နှလုံးသားကို မနိုင်သေးဘူး”

“သနားစရာပဲ”

“ကျွန်မကလည်း ကိုသားချစ်တို့ အဖွဲ့ကို သနားပါတယ် နော်။ မကောင်းမှုကို အရသာတွေ့ပါများရင် ဒုက္ခလှလှ တွေ့မယ်နော်။ ခု အာနီးပဲကြည့်”

“တော်ပါဟာ နားငြီးတယ်၊ ကဲ ... နင်သွားတော့၊ ငါလည်း အာနီးဆီ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုသားချစ် အာနီးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါနော်”

“စိတ်ချ၊ ငါ့ညီကို နင်ချစ်တာထက် ငါက ပိုပြီးချစ်တယ်”

“ပြီးရော”

ဝါဝါ တစ်ယောက် မေဦလွှာဆီက ပြန်လာပြီး ရောဂါရလာသည်။ မေဦလွှာ ရည်းစား ကောင်လေး။ မျက်လုံးလေးတွေကို တောက်နေတာပဲ။ ဒီခိုင်းကလည်း ကိုရိုးယားမင်းသားနဲ့ နင်လား ငါလား။ ပြုံးစိစိနဲ့ ချစ်စရာလေး။ အင်း ... သူများရည်းစားကို ချစ်စရာလေးလို့ တွေးမိတာ တော်တော်လွန်လှပြီ။ ချစ်စနိုးစိတ်ကကို အပြစ်ရှိသလို ဖြစ်နေပြီ။

ဝါဝါတို့က မိလ္လာတို့လောက် ပိုက်ဆံမရှိတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျောင်းသွားမတက်နိုင်။ ပုသိမ်မှာတောင် အဝေးသင်ပဲ တက်နိုင်တာလေ။ အဝေးသင်တောင် အသည်းအသန်ပါ။

မအေမုဆိုးမရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ရောင်းရင်း အဝေးသင်ဘွဲ့လေးရအောင် လုပ်နေရတာလေ။

ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ဒေသမှာလည်း ဝါဝါက မထင်မရှား။
ခပ်မိန့်မိန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရှိတာလေး လှည့်ပတ်ဝတ်
နေရတာဆိုတော့ မတောက်ပနိုင်ဘူးပေါ့။

ပြီးတော့ ဝါဝါက ခါးအထိရှည်တဲ့ ဆံပင်တွေကို
ကျစ်ဆံဖြိုး အမြဲကျစ်ထားတဲ့၊ ဘာစတိုင်လ်မှ မရှိတဲ့ ခပ်တုံးတုံး
ပုံဟုံးဖြစ်နေတာပေါ့။ ခုချိန်ထိ ဘယ်ကောင်းကောင်းကန်းကန်း
တစ်ယောက်မှ လာမကြိုက်သေး။ ဈေးလာဝယ်ရင်း အိတ်တီလာ
လုပ်တဲ့ကောင်တွေကလည်း ပြန်ကြိုက်လောက်စရာ တစ်ယောက်
မှမပါ။

ဒါတောင် ဆိုင်ခန်းနဲ့ ကျကျနနရောင်းတဲ့ ကုန်စုံ
ဆိုင်ရောင်းတာမို့လို့ပဲ။ ဈေးသည်ဘဝက မလွယ်ပါ။ တတ်နိုင်လို့
စိန်ဆိုင်ကြီးပဲ တက်ရောင်းရောင်း ဆိုင်လာသမျှ ပုရိသတွေရစ်သမျှ
ဝယ်ဝယ် မဝယ်ဝယ် သည်းခံရတာပဲလေ။

ဝါဝါလည်း စိတ်ကူးယဉ်မိတာပေါ့။ ကိုယ်က ဘယ်
လောက်ပဲ နွမ်းပါးပါစေ။ သူဌေးသားချောချောလေးတစ်ယောက်
လောက်နဲ့များ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရရင် လိုချင်တာပေါ့။

မိလ္လာကို အားကျတယ်။ မိဘကလည်း ချမ်းသာ။
ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာလည်း ကျောင်းသွားတက်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့
ရည်းစားအကောင်းစားကြီးလည်း ရလာ။

လောကအကြောင်း ဘာမှမသိသေးသော အပျိုဖျန်း
လေးပီပီ အားကျပြီးရင်းကျပေါ့။

သူများရည်းစားကိုလည်း စိတ်မှန်းနဲ့ပစ်မှားပြီး စိတ်
ကူးတွေယဉ်နေမိသည်။

“မိဝါ ဘာတွေငိုငနဲပြန်ပြီလဲ ကောင်မလေး။ ခုတလော
ငါ့သမီးလည်း ငူငူငိုငိုနဲ့။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။
ဘာခိုင်းခိုင်း တလွဲတွေချည်ပဲ လုပ်နေရတယ်။ ကောင်မလေး
နော် ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရနေပြီလား။”

“အမေရယ် ... အမေ့သမီးကို ကောင်းကောင်းကန်းကန်း
ကြိုက်မယ့်သူ မရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်။ ခုတလော ညည်း မှုမမှန်ပါဘူး
အေ”

“တကယ်ပါ အမေရယ်၊ မရှိပါဘူး”

“ရှိရင်တော့ အမေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော သမီး။ တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အမေကို တိုင်ပင်ပါ သမီး ရယ်”

“စိတ်ချပါ အမေရယ်။ အမေ မိလ္လာကတော့ ရန်ကုန်သား တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်လာသတဲ့၊ သမီးကို ဓာတ်ပုံပြတယ်။ ချောလိုက်တာ အမေရယ်။ ကိုရိုးယားမင်းသားလေးကျနေ တာပဲ”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ ညည်း မိလ္လာကို အားကျနေတာ မို့လား”

“သူ့ဘဝကို ငယ်ငယ်တည်းက အားကျခဲ့ရတာပါ အမေ ရယ်။ မိန့်ဖန့် ချမ်းချမ်းကသာ။ အခု ရည်းစားရတော့လည်း အကောင်းစား”

“ဟင်း ... ညည်းအဖေရဲ့အသက်ကိုတောင် ကျုပ်တို့တား မရဘူး၊ ကံတရားက ပေးသလောက်၊ သက်တမ်းရှိ သလောက်ပေါ့ သမီးရယ်။ ဆင်းရဲချမ်းသာဆိုတာကတော့

သမီးကြီးစားရင် ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာလည်း အဲလိုပဲ သေချာရွေးပေါ့ သမီးရယ်၊ သတိမမူ ဝုမမမြင် တော့ မဖြစ်စေနဲ့”

အာနီးဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာပြီး သားချစ်တို့အဖွဲ့
ငြိမ်နေကြသည်။ မငြိမ်လို့လည်း မရ။ လူကြီးတွေက သူတို့ကို
တစ်ချိန်လုံး ဆူပူနေတော့ ကုပ်နေရသည်။ ပြီးတော့ သားချစ်တို့
မိသားစုလည်း ချောင်းသာထွက်သွားကြသည်။ ချောင်းသာဆိုတာ
က မိသားစုနဲ့ သွားတာထက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားရတာက
ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းတာလေ။

သားချစ်တစ်ယောက် ရေဆင်းကူးလိုက်၊ စက်ဘီး
လျှောက်စီးလိုက်နဲ့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေး။

ပြန်လာတော့ အာနီးတို့ကို ပြောပြနေသည်။

“ငါ့နှယ်ကွာ။ ပျင်းလွန်လို့ ဘေးအခန်းက ကောင်တွေနဲ့
သွားပေါင်းမိပါတယ်။ ငါးပါးကိုမှောက်ရော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူကြီးတွေအလစ် သူတို့အခန်းသွားပြီး သောက်တာကွာ။
ငါ မူးပြီးအိပ်နေတုန်း အကောင်တစ်ကောင်က ငါ့ကို
လာစမ်းတော့တာပဲ”

“ဘာစမ်းတာလဲ”

“အဲဒီအဖွဲ့ထဲမှာ အခြောက်တစ်ကောင် ပါလာတာဟေ့”

“ဟင် ... ကွက်တိပဲပေါ့”

“မင်းကြီးတော်ကြီး ကွက်တိရမှာလား။ ငါ့မှာ မူးနေတာတွေ
တောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိဘူး။ ပြေးလိုက်ရတာ
ကွာ။ လန့်သွားတာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

အာနီးတို့တွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ရယ်ကြပါ။ ဟွန်း ... ငါတော့ ဘဝပျက်ပြီထင်တာ၊ ကံ
ကောင်းလို့”

“ကျွန်တော်တို့ စုသွားရရင် ကောင်းမယ်နော်”

“အေးကွာ၊ ငါလည်း မင်းတို့ကို သတိရတာပေါ့။ ကောင်မလေးတွေဆို စွပ်ကျယ်လေးတွေနဲ့ အုပ်လိုက် ရေကစားနေတာ။ ငါ့မှာ အနားမကပ်ရဲဘူး”

“ထိုင်တော့ ရှိုးခဲတယ်မို့လား”

“အေးပေါ့ကွာ ဘယ်အလွတ်ခံမလဲ။ ပုစွန်ကင်လေး ဝယ်စားလိုက်၊ ဝမ်းကင်လေး စွဲလိုက်၊ ပြည်ကြီးငါးကင်လေး ဝယ်စားလိုက်နဲ့ ကြည့်ရတာ ဘီယာမပါတော့ အရသာမရှိပါဘူးကွာ။ ဖားသားကြီးနဲ့ သွားရတာ စိတ်ပိန်တယ်။ ငါ့ဖားသားကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသောက်တော့ ငါ့မှာ ဆေးလိပ်တောင် မဖွာရဘူး။ ဘီယာတော့ဝေး”

“ကျွန်တော်တို့ စုပြီးသွားရအောင်”

“ကောင်လေး အာနီးလေး၊ ငါလည်း မင်းကို စပွန်ဆာပေးရလောက်အောင်တော့ မချမ်းသာသေးဘူးဟ။ သူ့ကြည့်တော့ တစ်ပြားမှမရှိ”

“အမေ့ဆီက တောင်းကြည့်မယ်လေဗျာ။ ရရင် ရမှာပေါ့”

“ဘုရားပွင့်တဲ့နေ့ကျမှ ရမယ်။ မင်းအမေလား ပေးမှာ။ သွားရမယ် ဒီတစ်သက်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းမှာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့နေ့ကျမှပဲ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ် သွားပေးတော့”

“ကိုသားချစ်ဘဝကို အားကျတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘဝကတော့”

“အကြီးကြီးတွေ မပြောနဲ့နော်။ ရည်းစားထားပြီးမှ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောသလားမမေးနဲ့။ ဘာလဲ။ ဓာတ်ကူးလာတာလား။ ဟုတ်လား”

“အဟင်း ... သူက ဆရာမကြီးလေ”

“အေး ... ဆေးရုံမှာတုန်းက ငါ့ကိုတောင် ဆရာလုပ်သွားသေးတာ။ မင်း သူ့ကိုယူရင်တော့ သူ့စကားလုံးတွေပိပြီး သေမှာပဲ”

“မယူနိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ ချစ်တာက ကြိုက်သလောက် ချစ်လို့ရတယ်။ ယူပြီဆိုရင် အစစအရာရာ တာဝန်ယူရမှာ။ ကိုယ့်တာဝန်တောင် အမေယူပေးတားလို့ ဟီး”

“ဒါဆို မင်း ကောင်မလေးကို မယူဘူးပေါ့”

“တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးဘူး”

“ငါ့တပည့် ပီသပါပေတယ်ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

“သား

“ပြော ... ပုကျူးလေး”

“ဦးလွှာ တစ်နေ့ကုန် အိမ်ဖုန်းဆက်တာ သားမရှိဘူး။ ဘယ်သွားနေလဲ ပြော”

“ဪ ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ အငါ့အိမ်ထဲမှာ အိမ်တက်လေ။ သွားပိုင်းလုပ်နေတာ”

“သားသူငယ်ချင်းတွေ ဦးလွှာ အကုန်သိတယ်နော်။ ဘယ်သူလဲ ... ပြော”

“ဪ ... ဦးလွှာမသိတဲ့ တစ်ယောက် ဦးလွှာပုကျူးလေးရဲ့။ ကျောင်းကလေး”

“မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်တတ်တာ ဦးလွှာလေး သိသားနဲ့”

“ပြောတာပဲ။ ဒါဆို အဲဒီသူငယ်ချင်းနာမည်ပြောပြ”

“ဝင်းဦးတဲ့”

“ဒါဆို ဦးလွှာ ရန်ကုန်လာရင် မိတ်ဆက်ပေး”

“မရဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီကောင်က မြာပွေတယ်။ ဘယ်မိန်းမမှ အလွတ်ပေးချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပုကျူးလေးကို ငမ်းမှာကြောက်လို့”

“ဪ ... သားရည်းစာပဲ ငမ်းပျံမလား”

“ငမ်းတယ် ... ငမ်းတယ် မလွယ်ဘူး ဒီကောင်က။ ကိုယ် သဝန်တိုတယ်နော်။ ကိုယ့်ပုကျူးကို ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့မိတ်ဆက်မပေးရဲဘူးနော်၊ ချစ်လေးနော်”

“ဟင်း ... ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။ သားနော် ... ချွဲသလိုလိုနဲ့တော့ မပတ်နဲ့။ ဝေးနေတဲ့အချိန် သစ္စာရှိကြေး”

“အင်းပါ။ ပုကျူးလေးကလွဲရင် အကုန် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲ ... ဟင်း ဟင်း၊ ပုကျူးသာ မြို့ပြန်ပြီး အဲဒီကကောင်တွေနဲ့ မကဲနဲ့နော်”

“အော်မယ် ... လူကိုများ စော်စော်ကားကား”

“စိတ်ပူလို့ပါ။ မနက်မိုးလင်းရင် ညာဘက်ပါးလေးက ကိုယ့်ကို သတိရ၊ ညအိပ်ရာဝင်ရင် ဘယ်ဘက်ပါးလေး” “သွား”

“လွမ်းတယ်ကွာ၊ ပြန်လာတော့”

“ဪ ... ကျောင်းဖွင့်မှလာလို့ရမှာပေါ့ သားရဲ့။ ဦးလွှာက လာချင်တာပေါ့။ ဦးလွှာတို့ကိုခွဲတဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ကိုတောင် မုန်းတယ်”

“ဟင်း ... ညစ်တယ်။ ချစ်လည်း ချစ်တယ်နော်”

“ဦးလွှာကိုချစ်ရင် လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

“အင်း ... လိမ္မာမယ်။ ပြန်လာရင် ဘယ်နှခါနမ်းမှာလဲ”

“ကြည့် ... သားနော်”

“ဖုန်းထဲက ဘယ်လိုကြည့်လို့ရမလဲ။ ဦးလွှာလေး ခုဖုန်း ပြောနေတဲ့ပုံကို Fb message ကနေ ပို့လိုက်”

“ပိုပြန်ပြီ”

“လိုနေတာ။ လောလောဆယ် ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ပေးဦး”

“သား ... ဒီတစ်ခါ မေမေ ရန်ကုန်လာရင် သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

“ကိုယ်ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ မေမေက နားလည်မှုရှိတယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်။ ဦးလွှာက အရင်ပြောပြထားမှာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား။ တော်ကြာ ကိုယ်လိုကောင်နဲ့ သဘောမတူတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေးဆေးပါ မပူနဲ့။ မေမေက နားလည်မှုရှိပါတယ်ဆို။ ဦးလွှာတောင် မိတ်ဆက်ပေးရဲသေးတယ်။ ဟင်း ဟင်း”

“သဘောကွာ။ ပုကျူးစိတ်ချမ်းသာသလိုသာလုပ်”

မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်သည်။ ရေလည်း တော်တော်ပါသည်။ လမ်းဘေးရေမြောင်းတွေထဲက အမှိုက်တွေက မိုးရေနဲ့အတူ လမ်းပေါ်ပြန့်ကျဲတက်လာသည်။ ရေမြောင်းတွေပိတ်နေတော့ ရေစီးရေလာ မကောင်းတော့ဘဲ အမှိုက်နဲ့ရေတွေ လမ်းပေါ်မှာ ပွဲတော်ကျင်းပနေသည်။

လမ်းမပေါ် ရေတွေတင်နေလို့ ခြေလျှင်လျှောက်တဲ့ သူတွေဆို ဒူးခေါင်းအောက်လောက်အထိ မြုပ်နေသလို တချို့ကားတွေလည်း စက်တွေထိုးရပ်ကုန်သည်။

သားချစ်တို့ အာနီးတို့က မိုးထဲ ရေထဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြတာပါ။ ကားတွေက အသစ်တွေပေမယ့် တချို့ကားတွေက ရေထဲထိုးရပ်ကုန်ပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ

လည်း ပိတ်ကုန်ပြီ။ မိုးကလည်း ရွာကောင်းဆဲ။ သားချစ်တို့လည်း ထိုင်ကြည့်နေဆဲ။ ထိုခဏမှာပဲ လူတစ်ယောက် သားချစ်တို့နား ရောက်လာကာ ...

“ညီလေးတို့ တစ်ချက်လောက် ကူညီပါကွာ။ အစ်ကိုကား လေး နည်းနည်းလောက် ဝိုင်းတွန်းပေးပါလားကွာ။ အစ်ကို ကား ပိတ်နေတော့ နောက်ကားတွေလည်း ဒုက္ခရောက်နေ လို့ပါ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

သားချစ်တို့ မိုးထဲရေထဲ ညာသံပေးပြီး ကားတွေ ဝိုင်းတွန်းပေးကြသည်။ ထိုလူရဲ့ကား ရေလွတ်ရာ ရောက်သွား တော့ ...

“ကျေးဇူးပါ ညီလေးရာ။ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ကွာ”
ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံငါးထောင်တန်တစ်ရွက် လက်ထဲထည့်ပေးသွားသည်။

သားချစ်နဲ့ အာနိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

နောက်ထပ်ကားတွေလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထပ် တွန်းပေးလိုက်တာ။ တဖြည်းဖြည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲ ထိုးတွေပါ ထွက်လာပြီး အုပ်လိုက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ... တွန်းဟေ့ ... တွန်းဟ”

ညာသံပေး၍ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးကို တွန်းပေးနေ ကြသည်။ ကားပိုင်ရှင်တွေကလည်း မုန့်မိုးတွေ ပေးသွားကြသည် ထိုနေ့က လူလည်းဖတ်ဖတ်မော။ နေ့တွက်လည်း တော်တော် ကိုက်သွားသည်။

ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အကုန်စုပြီး စားသောက်ပစ်လိုက် သည်။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ပျော်စရာမကောင်းတာက အိမ်ပြန်ရောက်မှ။ အိမ် ပြန်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ညဆယ်နာရီ။

“သားချစ်”

“ဗျာ ... အဖေ”

“မင်း ဒီနေ့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“သား ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဟိတ်ကောင် ... ငါမေးလို့ အဲလိုဝေရင် ငါမကြိုက်ဘူး နော်။ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ လုပ်ရဲရင် ဝန်ခံရဲ ရတယ်”

“သား ရေနစ်နေတဲ့ ကားတွေကို တွန်းပေးတာပါ အဖေ။ စေတနာနဲ့ ကုသိုလ်ယူတာပါ”

“မင်းကို ကားပေါ်က စွန့်ကြဲသွားတာတွေလည်း ယူတယ် မို့လား”

“သားတို့စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ မုန့်ဖိုး ပေးသွားတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း အခကြေးငွေသဘောယူပြီး ကားတွန်း တာမို့လား။ မင်းကွာ ... မိဘက မင်းကို အငတ်ထားလို့ သူများ စွန့်ကြဲတာကို ယူရသလား ... ဟမ်”

“မုန့်ဖိုးယူတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး အဖေ။ ကားတွေနစ် ပြီး ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီတာပါ”

“မင်းဟာ စိတ်ဓာတ်ကို မမြင့်တာ။ မိဘကတော့ တစ်ဦး တည်းသောသား ရွှေလို့ဥထားတယ်။ မင်းက လမ်းပေါ်ထွက် ပိုက်ဆံယူ ကားတွန်းတယ်။ ထို့ ... ငါနဲ့ကို တစ်စက်မှ မတူဘူး။ မင်း ငါ့သားမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

“တော် ဘယ်လိုပြောတာလဲ၊ တော့သား မဟုတ်ရအောင် ကျုပ်က ဘယ်လင်နဲ့ မွေးရမှာတုံး”

“လာပြန်ပြီ၊ မင်းက တစ်မှောင်”

“တော်စကားပြောတာ အနှောင့်အသွားလွတ်လွတ်ပြောလေ။ သူကျတော့ မဟုတ်တာပြောတယ်။ ကလေးက ကောင်း တာလုပ်တာပဲ။ သူများဒုက္ခရောက်လို့ ကူညီတာ ကောင်း တဲ့အလုပ်ပဲ။ နေရာတကာ လိုက်ပြောနေတယ်”

“မင်းသား ခွေးလုပ်လုပ်လို့ ပြောနေတာ။ အဆင့်အတန်း ရှိရှိ မနေတတ်လို့”

“ရှိတာပေါ့၊ အဆင့်အတန်းသိပ်ကိုရှိလို့ သူများကို ကူညီ တာပေါ့။ အဆင့်အတန်းကို ရှင်တိုင်းတဲ့ပေတံက မှားနေ တာ”

“ဟင်း ... မင်းတော့နော်”

စသဖြင့် အဖေ့အမေ ရန်ပွဲဆက်သွားကာ သားချစ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထဲဝင်အိပ်ပြီ။ အပြင်မှာ ဘာပဲပြောပြော မကြားနိုင်လောက်အောင် ဟောက်နေပြီ။

ကြားထဲက နားငြီးရသူက ကြီးတော်ကြီးပဲပေါ့။ အဲဒါ သားချစ်တို့အိမ်ရဲ့ မဆုံးနိုင်သော အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းတွဲပဲ။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ဖြဲဖေစာ၇၄၊ မိတ်ဆက်စာများဖေပို့ပါလျှင် အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၈)၊ ဇေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဦးလွှာ ကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ ရန်ကုန်ပြန်လာတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ ပြန်လိုက်ဖို့သည်။ ဦးလွှာက မေမေ့ သားကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့ တွေးထားတာ ဖေဖေ ပါလာတော့ အစီအစဉ်က အထမမြောက်တော့။

ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရမှာမို့ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေဟာ ဦးလွှာ အတွက်တော့ လောကီနိဗ္ဗာန်ပဲ။

လွတ်လပ်ပျိုရွယ်တဲ့ ဘဝမှာ အချစ်နဲ့ ချစ်သူသည် သာ အရေးအကြီးဆုံး။ ဒါပေမဲ့ ဦးလွှာက ပညာရေးကိုလည်း ဦးစားပေးပါသည်။ ပညာရေးဘက်မှာ ထူးချွန်ချင်သည်။ ပညာရေးဆိုင်ရာ ပါရဂူဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မိဘကလည်း ပံ့ပိုးပေးနိုင်သည့် အင်အားရှိနေတာကိုး။ ဦးလွှာ

ကံကောင်းသည်။ ပညာရေးကို မက်မောတဲ့ ဦးလွှာက သားလို ဉာဏ်ကောင်းသော ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာလည်း ကံကောင်းတာပဲ။

လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာကို ကြိုမမြင်ရပါဘဲ ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိခဏတာ အဆင်ပြေမှု၊ မပြေမှုနဲ့ တိုင်းတာပြီး ကံကြမ္မာအကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားသတ်မှတ်တတ်သည်။ အဆင်ပြေရင် ကံကောင်းတယ်ဟု သတ်မှတ်တတ်သလို အဆင်မပြေလို့ အခက်အခဲတွေ ရှိလာပြီဆိုရင်လည်း ငါ တော်တော်ကံဆိုးပါလား ဟု ထင်တတ်ကြပါ၏။

ခုလည်း အခြေအနေကို မသိဘဲ မြဦးလွှာ တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ကံကောင်းတယ်ဟု သတ်မှတ်နေပြန်သည်။

လူတစ်ယောက်မှာ ကံကြမ္မာ အချိုးအကွေ့တွေ ဘယ်လောက်တောင် များနေဦးမလဲ မသိနိုင်ဘူးနော်။

မိဘတွေ ပြန်သွားတာနဲ့ သားကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“သား ... ဦးလွှာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီ”
“ဟုတ်လား။ ကိုယ် အခုလာခဲ့မယ် ပုကျူးလေး”

သား ချက်ချင်းရောက်လာခဲ့သည်။
“ပုကျူးလေး နည်းနည်းပိန်သွားတယ်”
“သားကိုလွမ်းလို့ ပိန်သွားတာ”
“ဟာ ... သနားလိုက်တာ”
“သားရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ”
“ကိုယ်လည်း သင်တန်းတွေ တက်တယ်လေ”
“ကောင်းတယ်။ ပညာကို ကြိုးစားရှာ သားရေ။ ဒီအရွယ် ပဲ ပညာရှာချိန်ရှိတာ။ ဦးလွှာလေ BE အထိပါအောင် ကြိုးစားမယ်။ ပြီးရင် မာစတာလည်း ဆက်တက်ဦးမှာ။ ဆေးမဝင်ခဲ့ပေမယ့် ပညာရေးဘက်ကနေ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရအောင်ယူမယ်”

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသော ချစ်သူကိုကြည့်ကာ သားချစ် သက်ပြင်းခိုးချနေမိသည်။

ချစ်သူနဲ့ မိမိကတော့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေပါလား။

“ဦးလွှာကလေ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူနဲ့ ပညာတတ်တဲ့သူ မှာ ပညာတတ်တဲ့သူကိုပဲ အထင်ကြီးတယ်။ ပညာတတ်

တဲ့သူ တကယ်တတ်တဲ့သူ ပြောတာနော်။ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူး။ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိရှိ ပညာကိုဝယ်ယူလို့ မရဘူး။ ပညာတတ်ရင် အဲဒီပညာနဲ့ ပိုက်ဆံရှာလို့ရတယ်”

သားချစ်တစ်ယောက် သူ့ပုကျူးကို ငေး၊ ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း ရင်တွေတုန်လာသည်။

“သား ... ဦးလွှာ ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ် ပုကျူးလေးရယ်။ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ကို နားထောင်နေတာပါ”

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ချစ်သူကို ကြည့်မဝလွန်းလို့ ငေးနေတာ”

“ဦးလွှာလည်း သားကို အရမ်းရမ်းကို လွမ်းတာပဲ။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကဲနေမလားလို့ စိတ်တွေလည်းပူ”

“ချစ်ပုကျူးထက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ မရှိနိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာတွေ စိတ်ပူနေတာလဲ။ ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ မိန်းကလေးဆိုလို့ ပုကျူးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါကွာ”

“ဘာနဲ့ သက်သေပြမလဲ”

“အခု တရားရုံးသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးမလား”

“လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်တယ်ပေါ့။ သား ကျွန်မက မိဖုရားခေါင် ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်ကလည်း ဘုရင် မဟုတ်ပါဘူး ဘေဘီ။ မင်းနောက်မှာ နံပါတ်တွေ ထပ်မရှိစေရဘူးလို့ ကိုရဲရဲကြီး အာမခံတယ်။ အခု တရားရုံးသွားမလား”

“မသွားပါဘူး သားရယ်။ သားအချစ်ကို သိချင်တာပါ။ သား ဦးလွှာကို တကယ်ချစ်တာ ယုံပါတယ်။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ရည်းစားထားတာနဲ့ မတူဘူး သားရဲ့။ အရမ်းလေးနက်တယ်။ ချစ်သူရည်စား ဘဝကနေ လက်ထပ်လိုက်တာ လွယ်တယ်။ လက်မှတ်လေး တစ်ချက်ထိုးလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်မှတ်ကလေးရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေကို အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ အင်အားမရှိသေးပါဘူးကွယ်”

“စကားလုံးလေးတွေ လှတယ်နော်”

ဦးလွှာ မိခင် နောက်တစ်ခေါက်လာတော့ သားချစ်ကို ဦးလွှာ မိခင်က ခေါ်တွေ့သည်။

“မေကြီး ... ဒါ သမီးပြောတဲ့ ကိုသားချစ်”

“ဪ ... အေး ... အေး သားလာလေ။ အန်တီက မုန့်တီသောက်ချင်တာနဲ့ ဒီဆိုင် ချိန်းလိုက်တာ။ အဆင်ပြေရဲ့လား သား”

“ဟုတ် ... သားလည်း မုန့်တီကြိုက်ပါတယ် မေကြီး”

သားချစ်က ဦးလွှာ ခေါ်သလို လိုက်ခေါ်တာကို ဦးလွှာအမေက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား ကျေကျေနပ်နပ် အခေါ်ခံတာလား မမှန်းတတ်။ သူ မေကြီးလို့ ခေါ်တာကို ဘာမှတော့ မပြော။

“သားကြိုက်တာ မှာနော်။ အန်တီ ကျွေးမှာ”

“မေကြီးက သဘောကောင်းတယ်နော် သား”

ဦးလွှာကတော့ ပျော်နေပုံပဲ။ သူ့မှာ ချစ်သူအလိုကျ ချစ်သူအမေကြီးကို လာတွေ့နေရပေမယ့် ရင်တွေတုန်နေသည်။ ဘွားတော်က ဟိုမေး ဒီမေးတွေ လျှောက်မေးမှာစိုးလို့။

သူ့ခမ္မာ သူမမှာတဲ့အတိုင်း မုန့်ခြင်းတစ်ခြင်းဝယ်ပြီး လာဘ်ထိုးရသေးသည်။ အဘွားကြီးက ခြင်းဝယ်ပေးတာကို သဘောကျပုံပဲ။

သူတို့ စားစရာတွေ စားသောက်ပြီးတဲ့အထိ စကားတွေတွေထူးထူး မပြော။ စားပြီး အချို့ပွဲ လာချတော့မှ စကားစလာသည်။

“သားက ဘာတက်တာလဲ”

သူ့သမီး ပြောထားပြီးသားကို ရစ်ပြီးထပ်မေးနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သား ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တက်နေပါတယ်”

“ဪ ... ကောင်းပါတယ်။ သမီးနဲ့ ကျောင်းမတူဘဲ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“အပြင်မှာပဲ တွေ့တာပါ မေကြီး”

“ဪ ... သားက မွေးချင်းဘယ်နှစ်ယောက်လဲ။ စိတ် တော့ မရှိနဲ့။ အန်တီ သိချင်တာလေး နည်းနည်းပါးပါး မေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်။ သားတစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဪ ... တစ်ဦးတည်းသော သားပေါ့။ သမီးကလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ အင်း ... တစ်ဦးတည်းသော သား သမီးတွေက အတ္တကြီးတတ်ကြတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ပါ့မလား ...”

“သား သူ့ကို အစစအရာရာ အလျှော့ပေး အလိုလိုက်မှာ ပါ မေကြီး”

“အင်း ... ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ သားမိဘများကရော ဘာ လုပ်ကြတာလဲကွယ်”

သားချစ်က မျက်နှာပျက်ကာ ခေါင်းကို ခပ်လွှဲလွှဲ လုပ်နေသည်။

“ပြောရခက်လို့လား သား။ မဖြေချင်ရင်လည်း ရပါတယ်”

“ဖြေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်အမေက မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းပါ တယ်”

“ဟင်”

မေဦးလွှာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာပျက် သွားသည်။ ဦးလွှာမိခင်က ဦးလွှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

“အဖေကရော ဘာလုပ်လဲ သား”

“အဖေကတော့ ငါးတို့ ပုစွန်တို့ ရောင်းပါတယ်”

ဦးလွှာတို့သားအမိ မျက်နှာကြီးတွေ မည်းသွားသည်။ ဦးလွှာ အမေကတော့ လူကြီးပီပီ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ...

“အေးလေ။ သမ္မာအာဇီဝလုပ်တာပဲ။ ကောင်းပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေကြီး။ ငါးစိမ်းသည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး သည်သားဆိုပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလွှာကို မခွဲပါနဲ့နော်”

“ဪ ... မခွဲပါဘူး။ စိတ်ချ။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။ အန်တီ
 မင်းတို့ကို မခွဲဘူး။ ပညာရေးလေးတော့ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်
 ဆက်သင်ကြ။ မင်းတို့ ပညာစုံရင် လက်ထပ်နိုင်ပြီ။ ဒီ
 ကြားထဲတော့ လိမ်လိမ်မာမာ နေကြနော်”
 “ဝမ်းသာလိုက်တာ မေကြီးရယ်”

“ဦးလွှာ ... မြဦးလွှာ ... တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး။
 ငါတို့မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ အလိုလိုက်လိုက်ရတာ။
 ဟင် ... ခုတော့ ငါးစိမ်းသည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသည်သားတဲ့။
 ဟင်း ဟင်း ... ငါ မနည်းဟန်ဆောင်လာရတယ်နော်၊
 ဒေါသကို အလိပ်လိုက် ထွက်တယ်။ ကိုယ့်မြို့မှာဆို
 ကိုယ်ကခေါင်၊ ထိပ်ဆုံးက အခုတော့အေ ရန်ကုန်တက်
 ပြီး ပွတ်နဲ့ညားမှာမျိုး ငါ အလိုမရှိဘူး မိဦးလွှာ”
 “အမေရယ် ... သူ့မိဘ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူက ပညာတတ်ပါ။
 အဲဒီအလုပ်တွေ လုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူက သုံးနိုင်စွဲနိုင်
 ပါတယ် အမေရဲ့”

“ဟဲ့ ... ညည်းလိုအကောင်းစားကိုရဖို့ သုံးပြစွဲပြမှာပေါ့။ နှစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ဖြားယောင်းတာကို ယုံမနေနဲ့ နင်ဟာ လေ ဖွတ်တစ်ကောင်လုံး မြင်တာတောင် မိချောင်း ထင် နေသေးတာလား မိလွှာ”

“ဦးလွှာက သားနဲ့ယူမှာ။ သားက အဓိကပဲမို့လား အမေ။ သူ့မိဘတွေ ဈေးရောင်းတာ သူ ဈေးရောင်းတာမှ မဟုတ် တာ”

“ညည်း ... ဉာဏ်လေး တစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ ငါ့ကိုဆင်ခြေ မပေးနဲ့ မိလွှာ။ ညည်းက ငါးစိမ်းသည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသည် ကို ယောက္ခမ တော်ရမှာလေ”

မြဦးလွှာ နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ သမီး သာဓိချစ်တယ်။ သူကလည်း သမီးကို အရမ်းချစ်တာ အမေရဲ့”

“အိမ်ထောင်ပြုတာက ချစ်တာလေး အားကိုးပြီး ပြုလို့မရ ဘူး သမီးရဲ့။ အေးလေ။ စောပါသေးတယ်။ အချိန်တွေ ကျန်သေးတာပဲ။ သမီးကို အခွင့်အရေးပေးမယ်။ သမီးချစ်

တယ်ဆိုရင် ဒီကောင်လေးကို အမေ လက်ခံပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဒေါက်တာဘွဲ့ လိုချင်တယ်ဆို။ အဲတော့ သမီး ဒေါက်တာဘွဲ့ရပြီးမှပဲ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်။ ငါ့သမီး လေးက အမေ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး ခွင့်တောင်းတာကို အမေက လည်း အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သဘောတူရမှာပေါ့။ သမီးဘက်ကလည်း အမေတောင်းဆိုတာလေးကို လိုက်နာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေကြီး။ သမီး တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ သမီးလည်း P.hd ပြီးမှ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

“အေးလေ ... သမီးက လိမ္မာပါတယ်။ ကဲ ... အမေပြန် မယ်နော်။ ဪ ... သမီး၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာ အခွင့် အရေးရရင် ရသလောက် ယူတတ်တယ်။ အယုံမလွယ်နဲ့ နော်။ ပြီးတော့ ဆိတ်ကွယ်ရာကို နှစ်ယောက်တည်းမသွား နဲ့နော်။ သမီး တစ်ခုခုဆို အမေ မကောင်းလို့။ အမေ မဆုံးမလို့ဆိုပြီး အမေ နောင်တရလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိမ္မာနော် သမီးလေး”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ သမီး မမိုက်ပါဘူး”

“အေး ... အေး၊ ကဲ ... နေခဲ့တော့ အမေပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမှန်တော့ မြဦးလွှာ အမေက အချို့သပ်သွားတာ ပါ။ ခုချိန်မှာ ချစ်တဲ့စိတ် မွန်နေတော့ သူမ သမီးဖြစ်သူကို တင်း ဝင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်တွယ်လို့မရ။ အချို့သပ်ထားရသည်။

သမီးဖြစ်သူ ဒီထက်ပိုပြီး အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရင်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ပညာတတ်လာခဲ့ရင်၊ ဒီထက်ပိုပြီး စဉ်းစားတွေးခေါ် တတ်လာခဲ့ရင် ဒီကောင်လေးကို ရွေးမှာမဟုတ်တော့။ ခုချိန်မှာ အတင်းတားလိုက်ရင် တဖွတ်ထိုးနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးနိုင်သည်။

သားသမီးတွေရဲ့ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုင်တွယ်တဲ့နေရာမှာ ပညာသားပါရသည်။ အကိုင်အတွယ် တတ်ရသည်။ အတိမ်စောင်းမခံ။

သားသမီးကို အိမ်စောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ ဆုံစည်းခွင့် ရအောင် မိဘက လမ်းကြောင်းပေးရသည်။ ဤကား ဝတ္တရား တစ်ပါးတည်း။

“ပုကျူးလေး ... မေကြီး ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“မေကြီးက သဘောတူပါတယ် သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးကို ပြီးဆုံးအောင် သင်ပြီးမှ ယူရမယ်တဲ့”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ ကိုယ့်မိဘတွေ အလုပ် အကိုင်ကို လက်ခံနိုင်လို့လား”

“ဪ ... သားရယ်။ အဓိကက သားပဲလေ။ သားက ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ။ သားမိဘတွေ ဘာပဲလုပ်လုပ် သားက ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ ရှေ့ဆက်စရာ အညွန့် တက်လမ်းရှိတဲ့သူပဲ။ သဘောတူတာပေါ့”

သားချစ် သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။

“ဦးလွှာ ပြောထားသားပဲ။ ဆင်းရဲတာ အဓိကမဟုတ်ဘူး။ ပညာတတ်ဖို့က အဓိကလို့။ ဒါပေမဲ့ သားမိဘတွေက သားကို လိုလေသေးမရှိ ထားနိုင်သားပဲ။ ရောင်းကောင်း တယ် ထင်တယ်နော်”

“မသိပါဘူး။ ကိုယ် တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူး။ ပိုက်ဆံလိုရင် လက်ဖြန့်လိုက်တာပဲ”

“ဦးလွှာတို့ အိမ်မှာတော့ မရပါဘူး။ ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြန်တာနဲ့ ဆိုင်တန်းထိုင်ရတာ”

“ကောင်းတာပေါ့။ ပိုက်ဆံဘတ်လို့ ရတာပေါ့”

“သားကတော့လေ ... တကယ်ပဲ”

“အံ့မယ် မလုပ်လို့လား”

“မလုပ်ပါဘူး။ ကိုယ်လိုအပ်ရင် မိဘက အကုန်လုပ်ပေး နေတာပဲ။ ဘတ်စရာမှ မလိုတာ။ ဦးလွှာ ကိုယ်တိုင်လည်း စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေရတာပဲ ကြိုက်တယ်”

“ဟင်း”

“ဘာလို့ သက်ပြင်းချတာလဲ”

“မိန်းမတွေ အကုန် တစ်ပုံစံတည်းပဲလို့”

“ဘာ ... သားက ဘယ်နှယောက် တွေ့ဖူးလို့လဲ”

“ဒီတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အာနိုးကောင်မ လေးလည်း ဒီလေးသံပဲ”

“သားက အာနိုးကောင်မလေးအကြောင်း တော်တော်သိ တယ်ပေါ့လေ”

“ဪ ... အာနိုးဆီလာရင်း ဆုံတာမျိုးလောက်တော့ ရှိတာပေါ့ကွာ”

“သားနော်။ အာနိုးရည်းစားဆိုတာ အာနိုးမိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်လပ်သူလို့ပဲ သတ်မှတ်တယ်။ သား မပတ်သက်ပါနဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တော်တော်သဝန်တို့တဲ့ ကောင်မလေး”

“သဝန်တို့တာ ချစ်လို့ပဲ သား။ ချစ်လေ သဝန်တို့လေပဲ။ မချစ်လို့ကတော့ သဝန်လည်း မတိုဘူး။ အခန့်မသင့်ရင် ပြန်တောင်စွန့်ကြဲပစ်လိုက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ တိုပါ ချစ်ပါ နမ်းပါ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တယ်လေ။ တစ်ဆက်တည်းပဲ”

“သား facebook သုံးလား”

“နိုးပါ ဝါသနာမပါတာ ဆယ့်နှစ်ခါ။ ဖုန်းဘေလ်အကုန်
မခံနိုင်ပါ။ အားရင် Game ဆော့လို့တောင် မဝပါ”

“ငြင်းတာ ဆက်တိုက်ကြီးပါလား”

“တကယ်ပါ၊ မယုံဘူးလား ... မယုံရင် ...”

“မကျိန်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“သား ညာပြီးကျိန်နေမှာစိုးလို့။ တော်ကြာ တကယ်ဖြစ်
နေမှာစိုးလို့”

“ပုကျူးလေးရယ်”

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ကိုချစ်ကြ
ပါသည်။ အဲဒါကို နှစ်ယောက်လုံးလည်း သိပါသည်။ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေရတဲ့ အချိန်လေးတွေကို ဘာနဲ့မှ
မလဲနိုင်ပါ။

“အတူနေချင်လိုက်တာ ချစ်သူ”

“နိုး ... နိုး ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဘွဲ့ရမှ”

မေဦးလွှာ တစ်ယောက် ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်က
ကောင်မလေးတွေနဲ့ facebook ထဲမှာ ခင်သွားခဲ့သည်။ အမှန်
တော့ မေဦးလွှာက သူတို့ profile တွေကြည့်ပြီး ကွန်ပျူတာက
မှန်းသိလို့ တမင် add လိုက်တာပါ။ ဟိုဘက်က လက်ခံတော့
လည်း သူမကပဲ အတင်းစကားလိုက်ပြော။ မခင်၊ခင်အောင်လိုက်
လုံးရင်း ခင်မင်ရင်းနိုးသွားခဲ့သည်။

အဓိကက သားအကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ။ သား
တို့ကျောင်းကို လိုက်သွားချင်သော်လည်း သားကမခေါ်။ ကိုယ့်
ဘာသာလည်း မသွားရဲတော့ သားတို့ကျောင်းထဲက ကောင်မလေး
တွေကို ပေါင်းရတော့တာပေါ့။

ပထမတော့ သားအကြောင်း မသိမသာ မေးမြန်း
ကြည့်သေးသည်။ မေးမရ။ သားချစ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြား

တောင်မကြားဖူးကြ။ မသိမသာ မေးမရတော့ သိသိသာသာစုံစမ်း
ကြည့်တော့လည်းမရ။ သေသေချာချာ မေးတော့လည်းမရ။

သားကို နှစ်တွေ အတန်းတွေ သေချာမေးကြည့်
သည်။ Roll နံပါတ်လည်းမေးလိုက်သေး၏။ တတိယနှစ် Roll
တောင် Roll-3 ။

သေချာ Roll-3 ဟု ပြောပြီး စုံစမ်းတာတောင်
Roll-3 က ကောင်မလေးတဲ့။ သားကိုမေးတော့လည်း Roll-3
က သေချာသည်။ ကျောင်းရော၊ အတန်းရော။ Roll နံပါတ်ပါ
အတိအကျ စုံစမ်းတာတောင် လွဲနေသည်ဆိုတော့ မဟုတ်သေး
ပါဘူး။

ဦးလွှာ ကိုယ်တိုင် သူတို့ကျောင်းထဲ လိုက်သွားပြီး
စုံစမ်းသည်။ facebook က သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားစုံစမ်းတာ
ပေါ့။

“ယူက ဘာလို့ အဲဒီတစ်ယောက်အကြောင်း အသည်း
အသန် သိချင်နေတာလဲ။ သားချစ်ဆိုတာ တတိယနှစ်
မပြောနဲ့ ဘယ်နှစ်မှာမှကို အဲဒီနာမည် မရှိတာ။ ကိုယ်တို့
လည်း စုံစမ်းပြီးပြီ”

“အင်း ... အဲဒီ သားချစ် ကိုယ်တိုင်က Roll နံပါတ်က
အစ ပြောတာ”

“ဒါဆို အခု သူ့ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား။ သားချစ်
ဆိုတာ ကျောင်းထဲမှာရှိရင် အခုပဲ လာတွေ့ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“အင်း ... ဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးလွှာ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။ သားချစ်
ညာတာလား။ ဘာလို့ ညာတာလဲ။ ဘာလို့ပဲညာညာ ညာပြီဆိုရင်
တော့ အလားအလာ မကောင်းဘူးလေ။

သားချစ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ချစ်ပုကျူးလေး ပြောပါ ခင်ဗျ”

“သား ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကိုယ်လား စာသင်နေတယ် ကျောင်းမှာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မအားဘူးပေါ့”

“အင်း ... ပုကျူးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ဪ ... ဦးလွှာ အခု သားတို့ကျောင်းထဲ ရောက်နေလို့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ သားတို့ကျောင်းထဲမှာ ဦးလွှာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ဆီလာလည်ရင်း သားဆီလာတာ။ သား ဘယ်အဆောင်မှာလဲ။ လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟာ ... မလာနဲ့ ကိုယ် စာသင်နေလို့။ ကိုယ် နောက်တစ်နာရီလောက်နေရင် လာခဲ့မယ်။ ပုကျူးလေး ကျောင်းရှေ့ကို တစ်နာရီလောက်ဆို ထွက်ခဲ့နော်”

“မရဘူး။ အခု သားဆီလာမယ်”

“ဟာ ... မလာနဲ့ မလာနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ စုလိမ့်မယ်”

“မရဘူး သား။ သားဆီကို မလာခိုင်းတာ သား ဒီကျောင်းထဲမှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိလို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မရှိပါဘူးကွာ”

“မရဘူး လာမယ်၊ အခု ဘယ်မှာလဲ ပြော”

“ဟဲ ဟဲ ... ကိုယ် ဒီနေ့ ကျောင်းပြေးလို့ ပုကျူးလေးရဲ့ အဟီး။ ကိုယ် ကျောင်းလစ်ပြီး Game ဆော့နေလို့”

“ဟင်... မနက်ကတောင် ကျောင်းသွားမယ်ဆိုပြီး ဦးလွှာကို ထမင်းချိုင့် လာပေးသွားပြီးတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးမှ ပျင်းလို့မတက်တော့တာ”

“ပြီးရောလေ၊ ဒါဆို ဦးလွှာကို အခုလာခေါ်။ ဦးလွှာ သားတို့ကျောင်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်”

“ဟာ ... ပုကျူးလေးကလည်း။ ကိုယ်က လာခေါ်တာနဲ့ ပြန်လာတာနဲ့ဆို တက္ကစီခ နှစ်ခါတောင် ကုန်နေမှာပေါ့။ ပုကျူးလေးပဲ ကိုယ့်ဆီလာခဲ့တော့၊ နော် ... ချစ်”

“သားချစ်”

သူမ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“Roll-3 က မိန်းကလေး ဖြစ်နေတယ်”

“ပု ... ပုကျူးလေး”

“ရှင် ဘာလို့ညာတာလဲ”

“ပုကျူး”

“ရှင် ဘာလို့ညာတာလဲ ... ပြော”

မေဦးလွှာနဲ့ သူ အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။
မေဦးလွှာဘက်က ဒေါသတွေ ကြီးနေခဲ့တာဆိုရင် ပိုမှန်မည်ထင်
ပါသည်။ သူမကိုလိမ်တဲ့အတွက် မေဦးလွှာ ဒေါသတွေကြီးနေ
တာပါ။

“ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် သားချစ်။ ရှင် ဆယ်တန်း
တောင် မအောင်ဘဲ laptop အိတ်ကြီး တလွယ်လွယ်နဲ့
ကွန်ပျူတာကျောင်းသားဆိုပြီး ကျွန်မကို ညာတယ်။ ကျွန်မ
မှာတော့ ယုံလိုက်ရတာ”

“ကိုယ် ဆယ်တန်းမအောင်ဘူးဆိုရင် ပုကျူး ပြန်ချစ်မှာ
မဟုတ်ဘူးလေ”

“သေချာတာပေါ့။ ကျွန်မက ပညာရေးကို အလေးထားတဲ့
သူ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်

ချင်သလို ရှင်ကိုလည်း ပညာတတ်စေချင်တယ်။ ခုတော့
ရှင်”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် ချစ်လို့ညာခဲ့မိတာပါ”

“မရဘူး သားချစ်။ ဒါ ချစ်လို့ညာကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်မ ဆင်းရဲတာကို လက်ခံနိုင်တယ်။ ပညာမတတ်
တာကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ရှင်အဖေ ငါးစိမ်းသည်ဆို
လည်း ကျွန်မလက်ခံတယ်။ ရှင်အမေ မုန့်ဟင်းခါးသည်ဆို
လည်း ကျွန်မ လက်ခံတယ်။ ကျွန်မမမက်တာ ပညာရေးပဲ။
ကျွန်မက ပညာကို တန်ဖိုးထားသလို ပညာတတ်ကိုလည်း
သဘောကျတယ်။ ခုတော့ ကျွန်မ အမက်မောဆုံးအရာက
ရှင်ဆီမှာ မရှိဘူး”

“တော်တော့ ပုကျူး။ မင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်တာလား။
ကွန်ပျူတာကျောင်းသားကို ချစ်တာလား။ အခု မင်းပုံစံက
ကိုယ် ကွန်ပျူတာကျောင်းသား မဟုတ်တော့ရင်ပဲ ချက်
ချင်းမုန်းသွားမယ့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ပြော ... မင်းက
ကွန်ပျူတာကျောင်းသားကို ချစ်တာလား၊ ဒါဆို ကိုယ်

မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဆိုလည်း ကွန်ပျူတာကျောင်း သားဖြစ်ရင် ချစ်မှာပဲပေါ့ ဒီလိုလား။ မင်းအချစ်က ကာလာတွေနဲ့ပဲကွ။ မင်းက လူကိုချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မူကိုချစ်တာ”

“အဟင်း ... ဇော်ကားပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို အသိတရားကင်းမဲ့စွာနဲ့ ဇော်ကားပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မချစ် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြင်မြင်ချင်း အချစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မြင်ပါများပြီး ကြင်လာတဲ့အချစ်။ ရှင်ကိုချစ်ဖို့ ရှင်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေရဲ့ စွဲဆောင်မှုလည်း ပါတာပေါ့။ ဘာ အရည်အချင်းမှ မရှိတဲ့ ငတုံးတစ်ကောင်ကို ဘယ်မိန်းမမှ ရူးရူးမူးမူး မချစ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အရည်အချင်း တွေ၊ အရေအတွက်တွေရှိတဲ့ သူတိုင်းကို ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက နှလုံးသားက ရှင်နဲ့ ရှင်အရည်အချင်း တွေ ပေါင်းစပ်ထားတာကိုမှ 100% လက်ခံလိုက်တာ။ အဟင်း ... ရှင်က ပညာတတ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်မကလို့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ပညာတတ်ဆိုတိုင်း ကျွန်မ

ရင်ဘတ်ထဲက အပြည့်လက်ခံချင်မှ လက်ခံမှာပေါ့။ အချစ် ကို အညာခံရတာလောက် နာကျင်စရာကောင်းတာ မရှိ ဘူး။ ရှင် ပညာမတတ်လို့ထက် ကျွန်မကို ပက်ပက်စက် စက်ညာလို့ ရှင်ကို မုန်းတယ်”

“ပုကျူးလေး”

“ရှင် ဘာပြောချင်လဲ”

၉

“ကိုယ် ဆယ်တန်းအောင်အောင် ပြန်ဖြေမယ့်။ မင်းလိုချင် တဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ကိုယ့်ကို စောင့်ပေးနိုင်မလား”

“မသေချာဘူး။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အရမ်းနာကျင် နေတယ်”

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာ။ အဲဒီတစ်ခုတော့ လုံးဝ မညာခဲ့ပါဘူးကွာ”

“လူတစ်ယောက်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မ လွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံခဲ့တယ်။ အဲဒီ ယုံကြည်မှုကိုလည်း ရှင်ပဲ ဖျက်ဆီးပစ်တာ။ ရှင်က

ချစ်လို့ညာတာ ဟုတ်လား။ ကျွန်မက အညာပဲခံခဲ့ရတာ။ အချစ်ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆောရီးပါ သားချစ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မယုံတော့ဘူး”

“ကိုယ့်အပြစ်တွေပါ။ ပုကျူးလေး ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လာ အောင်၊ ပြန်ယုံလာအောင် ကိုယ် ကြိုးစားပြပါမယ်”

မြဦးလွှာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်းလို့ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနေသည်။ ချစ်လိုက်ရတာ။ ခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ် လို့ ယောင်လို့တောင် မတွေ့ခဲ့မိ။ ဘယ်သူ့ရော ထင်မှာလဲ။ တခြားလူတစ်ယောက် ညာတာထက် ကိုယ်အချစ်ဆုံး ချစ်သူရဲ့ လိမ်ညာမှုက ပိုပြီးခံစားရသည်။ မေမေနဲ့တောင် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ တဲ့အထိ ကိုယ့်ဘက်က သေချာနေခဲ့တာ။ ခုတော့ ...။

စိတ်နာသည်။ ပြီးတော့ ချစ်လည်း တကယ်ချစ်ခဲ့ တာဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းလုံးတစ်ရာလောက် ပတ်တိုက် နေသလို ခံစားရသည်။ နာကျင်ရသည်။ ဘာကိုမှန်းမှန်း မသိ။ အရမ်းလည်း မုန်းနေပါသည်။

ချစ်တဲ့သူက စိမ်းကားတဲ့ဒဏ်ကို သူ သိပ်ပြီးမခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ပုကျူးက အတွေ့မခံ။ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း မကိုင်။ သူ့ကိုပြတ်တာလား။ ဖြတ်တာလား။ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ။ ဘာမှတော့ မပြောသေး။ သူ အသည်းတွေကွဲကာ အာနီးတို့နဲ့မူး တော့သည်။

“ပုကျူး ရက်စက်တယ်ကွာ”

“ကိုသားချစ် ရက်စက်တာလည်း ထည့်ပြောဦးလေဗျာ။ ကိုသားချစ်က သူ့ကို ညာခဲ့တာလေ။ ခဏတော့ စိတ်ဆိုး မှာပေါ့ဗျာ။ ရအောင်ပြန်ချော။ ကြာလာရင် စိတ်ပြေသွား မှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲလိုတွေ စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်လို့ အစတည်းက ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြော

ထားလိုက်တယ်။ ကြိုက်လား။ ငါဆယ်တန်းတော့ မအောင်
သေးဘူး ပေါ်တင်ပဲ။ အဓိကက ဒိုင်ပဲဗျာ။ ကြွေအောင်
သနားအောင် ပြောလိုက်ရင် အိုကေတာပဲ။ ကိုသားချစ်က
တစ်ကွက်စားမှ မချန်တာ”

“ကောင်လေး ... ညစ်ပါတယ်ဆို မင်းက ငါ့ကို ပြန်သင်
နေတယ် ဟုတ်လား။ ငါ လုပ်လိုက်လို့ နာဦးမယ်”

“ဆရာပေမယ့် ဟာကွက်ရှိလို့ ထောက်ပြတာပါ။ ခုလည်း
သိပ်ပူမနေနဲ့။ မဦးလွှာက ကိုသားချစ်ကို ချစ်ပါတယ်။
နည်းနည်းစိတ်ပြေလောက်ချိန်မှ သွားပြီးချောလိုက်။ ပျော
သွားလိမ့်မယ်”

“မပျောရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်မနေပါနဲ့ဗျာ။ အဲဒါကို အဲဒီ
အချိန်မှစဉ်းစား။ အုံးစားမနေနဲ့ ပျော်ပျော်နေ”

“ဆော်မကြည့်ပါဘူးဆို ပျော်မလားဟ”

“မပျော်ရင် သောက်ဗျာ။ မှောက်သွားရင် မေ့သွားလိမ့်
မယ်”

“သောက်မှာ ... အသည်းကွဲနေတာ ဟင်း ဟင်း သောက်
ချင်စရာကြီး။ ပက်ပက်စက်စက် သောက်မှာ”

တကယ်လည်း အဲဒီနေ့က ဆိုင်မှာမူးပြီး မှောက်
သွားသည်။ မှောက်တာမှ သူ့ရော အာနီးပါ မှောက်တာ။ တော်
သေးတယ်။ ဆိုင်က အသိဆိုင်မို့လို့ ဘာမှမပြောဘဲ သူတို့ကို
စားပွဲထိုးတွေအိပ်တဲ့ အခန်းထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်သည်။ သူတို့
က တကယ်အမှန်အကန် အားပေးတဲ့သူတွေလေ။ ဆိုင်ရှင်က
မပြိုင်ငြင်ပါဘူး။

သားချစ်နဲ့ အာနီးတို့ မိဘတွေကတော့ သားတွေကို
မျှော်လို့။

သူ ပုကျူးကို သွားတွေ့ရင်လည်း မေးတစ်ခွန်း
ဖြေတစ်ခွန်းတော့ စကားပြန်ပြောပါသည်။

“သားချစ် ကျွန်မဆီ မလာနဲ့တော့၊ ကျွန်မနဲ့ သားချစ်
ပြတ်ပြီ”

“ဟင့်အင်း ... ပုကျူး ပါးစပ်ကပဲ ဖြတ်နေတာ။ ပုကျူး
မျက်လုံးတွေထဲမှာ အချစ်တွေ ရှိနေသေးတယ်”

“အမုန်းတွေရော မမြင်ရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို တော်တော်စိတ်ကုန်သွားတာ၊ ရှင် ကျွန်မ
ဆီ မလာတော့ရင် ကောင်းမယ်။ မလာနဲ့တော့။ ရှင့်ကို
မတွေ့ချင်ဘူး။ ရှင့်ကိုတွေ့ရတာ ပူလောင်တယ်”

“ကိုယ်တို့အချစ်တွေကို အားနာပါဦး ဘောဘီလေးရယ်။
ကိုယ် ဘောဘီလေးကို အရမ်းကိုချစ်တာ။ မင်း ကိုယ့်ကို
ထားခဲ့မယ်ဆို ကိုယ့်အသက် မသေပေမယ့် ဘဝသေသွား
နိုင်တယ်”

“ရှင့်ဘက်ပဲ တွေးမနေနဲ့လေ။ ကျွန်မဘက်ကိုလည်း ဝဲကြည့်
ပါဦး။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာအားကိုးလို့ရလဲ။ ရှင်ပညာမတတ်
လို့ ရှင်မိဘက ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုး
ပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်ဘက်ကမှ မက်လောက်စရာ မရှိဘူး။
ဘယ်ဘက်ကမှ ဖြေတွေးစရာမရှိဘူး သားမျစ်ရဲ့။ ရှင်
ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရင် နိမ့်ကျတဲ့ ရှင့်ဘဝထဲ ကျွန်မကို
ဆွဲမသွင်းသင့်ဘူး”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းတို့မိန်းမတွေ ဒါပဲ။ ငွေတော်တော်
မက်တာပဲ။ ဥစ္စာ ပညာ တစ်ခုခုမှ မရှိရင် မင်းတို့နားကို
ကပ်လို့မရဘူး။ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတဲ့ စိတ်
ဓာတ်မျိုး မင်းတို့မှာ မရှိဘူး။ ငါ့ဘဝဟာ မင်းထက်နိမ့်
ကျသွားတာနဲ့ မင်းက ငါ့ကို ကန်ထုတ်မယ်ပေါ့။ တော်

တော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ အဲဒါ အချစ်လား။ အဲဒါ မင်းတို့ မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်လား”

“ဒါဆိုရင် ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ လမ်းဘေးက ကလေးကချေဆိုလည်း လက်ခံရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဟင်း ... ရှင်ပြောသလိုပေါ့။ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် အတူရုန်းကန်ဖို့ဆိုတာ အဲဒီမိန်းမနဲ့ယောက်ျား Level ညှိဖို့လည်း လိုတာပေါ့။ တစ်ဖက်စောင်းနင်း အရမ်းကျပြီး မိုးနဲ့မြေကို ညှိချင်လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မိုးနဲ့မြေ ထပ်တူကျမှ ရှင် ကျွန်မဆီ လာခဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”
မြဦးလွှာက ပခုံးကို လှပစွာ တွန်ပြလိုက်သည်။
“ကောင်းပြီ ... မင်းစကားကို မှတ်ထား။ ငါ ဆယ်တန်း အောင်တဲ့နေ့မှ မင်းနဲ့ စကားဆက်ပြောတော့မယ်”
သားချစ် တစ်ယောက် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတာကို မြဦးလွှာ မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ ကြည့်နေမိသည်။
ကြည့်နေတုန်း ဗြဲနဲ့ခနဲ သားချစ်က သူမရှေ့ ပြန်ရောက်လာကာ...

“ဒီမှာ ပုကျူး၊ မင်းကလေး ငါ့တပည့် အာနီးရှေ့မှာ ငါ့ကို အရှက်ကွဲအောင်လုပ်တာ သိလား။ အာနီး ကောင်မလေး ဆိုရင် အာနီး ဆယ်တန်းမအောင်လည်း ချစ်တယ်။ အာနီး ဆိုးပေတေနေရင်လည်း ချစ်တယ်။ သူလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းလို အချစ်ကို ဂုဏ်တွေ ရွှေတွေနဲ့ တိုင်းထွာမနေဘူး”

“အဲဒါဆို အဲဒီမိန်းမ ရူးနေလို့ပေါ့”
“ဟင်း ... မရူးဘူး။ သူကမှ တကယ်ချစ်တတ်တာ”
“သွားစမ်းပါ ပြာပုံတိုးမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေ လာပြောမနေနဲ့”
“ပုကျူး ... ငါ မင်းကို အရမ်းချစ်တာနော်။ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းမျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရတာ လောဘအိုးကွဲကြီးလို ကြည့်မကောင်းဘူး။ မင်းကို ငါသိပ်ချစ်ပေမယ့် နည်းနည်းလည်း သဘောမကျချင်ဘူး။ ငါ့ဘက်က မှားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက နည်းနည်းလေးတောင် နားလည်မှု မပေးဘူး”

သားချစ် ဘော်ဒါသွားတက်သည်။ သားချစ်က လိုလိုလားလား တောင်းဆိုသဖြင့် သားချစ်မိဘတွေတောင် အံ့ဩ ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“သားချစ် ... တကယ် ဘော်ဒါသွားနေမှာနော်”

“တကယ်ပါ အဖေ၊ သား ဆယ်တန်းအောင်ချင်လို့ပါ”

အဲဒီလိုနဲ့ ဘော်ဒါရောက်သွားတာပါ။ ပထမတော့ ကောင်းပြီကောင်းရဲ့နဲ့ ကြိုးစားနေသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လက နေ နှစ်လကြာလာတော့ အကျင့်တွေက ပေါ်လာသည်။ ဘော်ဒါ မှာ နေရတာ ပျင်းလာသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလာတာ ကြာပြီးမှ စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ ပြန်နေရတော့ နေသားမကျဘဲ အပြင် ထွက်ချင်စိတ်တွေ၊ အရက်သောက်ချင်စိတ်တွေက ခေါင်းထောင် ထကြွလာသည်။

ဘော်ဒါမှာ သူက အသက်ခါကြီးဆုံးလို ဖြစ်နေ၏။ သူက ဆယ်တန်းကျတာနဲ့ မဖြေဖြစ်တာနဲ့ဆိုတော့ အသက်က နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးပြီ။ ကျန်တဲ့ကျောင်းသားလေးတွေအကုန် သူ ထက်ငယ်သည်။

ပြီးတော့ သူတို့ဘော်ဒါက ကျောင်းသားသီးသန့် ဘော်ဒါ။ ကျောင်းသူတွေမရှိ။ ဒီတော့ ယောက်ျားလေးတွေ နီးနီး နောက်နောက် လုပ်စရာ၊ အပျင်းပြေ ကြည့်စရာလေးတောင်မရှိ။

သားချစ်က အသက်လည်းကြီး၊ လေးငါးနှစ်ကျထား တဲ့ ကျောင်းသားကြီးဆိုတော့ အဆောင်မှူးနဲ့အတူ ဆရာ၊ ဆရာမ တိုင်းက သားချစ်ကို အထူးဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေကြတာမို့ ပိုပြီးကျဉ်းကျပ်ရသည်။

ကျပ်ပါများတော့ ထွက်ပေါက်ရှာချင်သည်။ သူတို့ တွေ တစ်ပတ်ကို တစ်ခါတော့ အဆောင်အပြင် ထွက်ခွင့်ရသည်။

အဆောင်က အဝင်အထွက်တွေကိုလည်း အဆောင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေက စစ်ဆေးသည်။ အဲဒီလို ကြပ်မတ်နေတဲ့ ကြားက သားချစ်တစ်ယောက် ဖဲထုပ်ကို ရအောင်ဝယ်သည်။

ဆေးလိပ်ကို ပါအောင်သယ်သည်။ အရက်ပုလင်းသေးသေးလေးတွေကို ပါအောင်သယ်သည်။

အဆောင်ထဲမှာ ဖဲကိုမရ၊ရအောင် ခိုးရိုက်သည်။ အဆောင်မှူးကို ဘာမိတွန်ခတ်ပြီး အဆောင်မှူးဟောက်နေချိန် မီးအိမ်လေးတွေထွန်းကာ ဖဲကျိတ်ရိုက်သည်။ သားချစ်က ကလေးခေါင်သူကြီး။

ဆေးလိပ်၊ အရက် ခိုးသောက်သည်။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေပါ အတင်းတိုက်။ တချို့ကလည်း သားချစ်လို နှစ်ကျအဆိုးအပေတွေ ပါလာသေးသည်။ ဒီတော့ တွဲဖက်ရတာပေါ့။ အပြင်ကို ထွက်ခွင့်ရတဲ့နေ့ဆို ဘီယာဆိုင် ထိုင်ကြသေးသည်။ ဟောလီးဒေး မြန်မြန်ရောက်ပါစေပဲ ဆုတောင်းနေကြသည်။

တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်၊ တစ်ရက်ကိုမှ တစ်မနက်တည်း ထွက်ရတာပါ။ ရသလောက် အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ အသုံးချကြသည်။

ကြာလာတော့ စာမရတဲ့ သားချစ်ကို ဘော်ဒါအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေ စိတ်ပျက်လာကြသည်။

“မင်း အောင်ရင်တော့ ဆရာတို့ဘော်ဒါ တော်တော်နာမည်ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ခုလိုလုပ်နေပုံမျိုးနဲ့ဆို အောင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဆရာတို့ဘော်ဒါလည်း နာမည်ပျက်မယ်။ မင်းမိဘတွေလည်း မင်းအတွက် ငွေတွေအကုန်ခံထားရတာ။ ကြိုးစားပါကွယ်”

စသဖြင့် ဆရာတွေက ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် ပြောကြသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျွဲပါးစောင်းတီး။ နွားပလာတာကျွေးရသလို အရာမထင်ပါ။

နှစ်ဝက်လောက်နေတော့ ဘော်ဒါက သူ့ကိုနှင်ထုတ်သည်။ ဖဲထုပ်မိသွားလို့။ အရက်ခိုးသောက်တာလည်း သိသွားသည်။

သားချစ်လည်း စာမေးပွဲမဖြေဖြစ်တော့သလို ထိုဘော်ဒါလည်း ထိုနှစ်က တော်တော်အောင်ချက်နည်းကာ ကျတဲ့သူတွေများသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ နဂိုတော်ပြီး လိမ္မာတဲ့ကျောင်းသားတွေကြတော့လည်း ဂုဏ်ထူးပါကြသည်။ သားချစ်ရဲ့ မွှေချက်တွေပေါ့။

သားချစ်တို့အိမ်ကလည်း သားချစ်ကို တော်တော် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

“မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး။

မင်း စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်မလား။ ဝင်ခွင့်ဖြေ ပြီးတော့လေ”

“ဆယ်တန်းစောင် မအောင်တာ အဖေရာ။ စင်ကာပူဝင် ခွင့်ကို သား အောင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မင်းကို မင်းလည်း သိသားပဲ။ မဆိုပါဘူး။ မင်း အခု ဘာလုပ်မလဲ”

“သားကို တစ်လလောက် အချိန်ပေးပါ အဖေ၊ သား တစ် လလောက်နေရင် အလုပ်လုပ်ပါမယ်”

“မင်းကွာ ... အလုပ်လုပ်ဖို့တောင် အချိန်ဆွဲနေသေးတယ်။ ဟေ့ကောင် ... လုပ်မယ်ဆို ခုချက်ချင်းလုပ်”

“တစ်လတည်းပါ အဖေ၊ ပြီးရင် သား လုပ်မှာပါ။ တောက်လျှောက် အလုပ်လုပ်တော့မှာပါ”

“ကံပါ ... ရှင်ကလည်း ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါ။ ရှင်သား အလုပ်လုပ်မယ် ပြောဖော်ရတာပဲ ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေ ဖြီ”

“ဟင်း ... ခုချက်ချင်း လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ယုံလိုက်မယ်။ မင်းသားစကားကို မင်းပဲယုံ”

“သား တကယ်ပြောတာပါ အဖေ။ တကယ်လုပ်မှာပါ”

“မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဖေအလုပ်ကို အရင်လိုက်လုပ်ကြည့်ပါ့မယ်။ အဖေ အလုပ်ကို နားလည်သွားရင် အဖေအလုပ်တွေလည်း လေ့ လာပါ့မယ်။ သား တကယ်ပြောတာပါ။ သားမှာ ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေ မရှိရင်တောင် အဲဒီဘွဲ့ရတွေကို ပြန်ခိုင်းတဲ့ သူဌေး ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ သား ပညာမတတ်ပေမယ့်

ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သား အလုပ်လုပ်မယ်”

သားချစ်အဖေက သားချစ်ကို အကဲခတ်နေသည်။ သူ့သားဆီက ဒီလို တည်တည်တံ့တံ့ စကားမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ယုံရတာမဟုတ်။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး။ ဘော်ဒါသွားတက်တုန်းကလည်း အဲလိုပဲ။ ခဏပဲ။ ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးတွေပါအောင် ဖြေပြတော့မလိုလိုနဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဘော်ဒါက မောင်းထုတ်ခံရတဲ့အထိ သွားသောင်းကျန်းခဲ့တာ။

“မင်း ငါ့အလုပ်ထဲ လိုက်ဒုက္ခပေးဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်။

မင်းကို ငါ ညှာမှာမဟုတ်ဘူး”

“သား တကယ် အလုပ်လုပ်မှာပါ”

“ပြီးရော”

“သား အခု လမ်းထိပ်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သားချစ် ထွက်သွားတော့ သားချစ်အဖေက ...

“တော့်သား တကယ်ပြောသွားတာလား”

“မင်းတောင် မသိတာ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ။ မင်းသားက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ပြောဖော်ရတာပဲ တော်ပါသေးရဲ့ရှင်”

“ငါလည်း ဒီကောင်ကို ဘာလုပ်ပေးရမုန်းကို မသိတော့ဘူး။ သူပြောသွားသလို တကယ်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

“မိဘတွေကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးတဲ့ကလေး။ တကယ်သာ လိမ္မာမယ်ဆို ကျွန်မတော့ သေပျော်ပြီ။ မဟုတ်ရင်တော့ သေတာတောင် သင်း စိတ်မချတာနဲ့ ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါလည်း စိတ်ပူတယ်။ လက်ရှိစီးပွားရေးတွေကို သူမထိန်းနိုင်မှာ စိုးတယ်ကွာ”

တကယ်တော့ သားချစ်အဖေက ငါး ပုစွန်မွေးမြူရေးနဲ့ ရေထွက်ပစ္စည်းတွေ ပြည်ပကိုတင်ပို့ရောင်းချတဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်တာပါ။ အဲဒါကို သူ မြဦးလွှာကို ရှင်းမပြခဲ့ဘာ။

သူ့အမေကလည်း မြောင်းမြဒေါ်ချိုတို့လို နာမည်ကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေ ဆိုင်ခွဲပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဖွင့်ထား

တာပါ။ ဒါအပြင် မုန့်ဟင်းခါးအခြောက်ထုပ်တွေ ထုတ်လုပ်ပြီး ပြည်ပကိုတင်ပို့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေလည်း လုပ်ကိုင်ပါသေး၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ကိုလည်း မရှင်းပြခဲ့ပါ။ မြဦးလွှာကိုလည်း မရှင်းပြ။ သူ့မိဘတွေ ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ သူ့နဲ့တခြားစီပါ။ ဘာမှမဆိုင်သေးပါ။ သူ့မိဘ ငွေရဲ့ အရှိန်အဝါကိုလည်း မကြားဝါလိုပါ။

သူ ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်ရင် မြဦးလွှာ သူ့ကိုဖြတ်မှာမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မရှင်းပြချင်ပါ။ သူ့ကို သူ့ ချည်းသက်သက် လက်ခံပေးတာမျိုးကိုပဲ အလိုရှိပါသည်။ ထို့ ကြောင့် သူ မြဦးလွှာကို ဘာမှမရှင်းပြတော့တာ။ နည်းနည်း လည်း စိတ်ခုတာကြောင့်။

သူ ဒီတစ်နှစ် မအောင်တာလည်း သူ့မ သိပြီးရော ပေါ့။ သူလည်း သူ့မကို တောင်းပန်ချင်စိတ် မရှိပါ။ အသက်တွေ ကြီးလာလို့လားမသိ။ ဆယ်တန်းကိုလည်း ပြန်ကိုမဖြေချင်တော့ ပါ။ ကံလေးတွေကြားထဲ ရှက်နေရတာနဲ့ စာကိုစိတ်မဝင်စားတော့ တာပါ။ ထို့ကြောင့် သူ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မည်။ အလုပ်လုပ်လို့

အောင်မြင်လာတဲ့အခါမှပဲ သူ့ချစ်သော မြဦးလွှာကို သွားတွေ့ တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဒီတစ်လမ်းက လျှောက်လို့အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် နောက်လမ်းတစ်လမ်း ထပ်လျှောက်ရမှာပေါ့။

အာနိ: ငိုချင်းချနေသည်။ အာနိ: ကောင်မလေး
ယောက်ျားယူသွားသည်။ သူမနဲ့အတူ အဝေးသင်တက်တဲ့ ကျောင်း
သားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားတာ။

သဘောကတော့ ကောင်မလေးက အာနိနဲ့ အဲဒီ
ကောင်လေးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကြိုက်ပြီးတွဲခဲ့ပုံရသည်။
အာနိက ကောင်မလေးကို နှမြောလွန်းလို့ ငိုချင်းချတာမဟုတ်။
သူ့ကို နှပ်ပစ်သွားလို့ ခံရချက်ကို နာနေတာပါ။ လူပါးပုလင်းကွဲ
ရှလို့ ခံရခက်နေတာပါ။

“မိန်းမတွေက ကိုယ့်ထက်လည်တယ်ဗျ ... အဟား အား
ဟား”

“ငိုတာ ရိုးရိုးငိုစမ်းပါကွာ။ DJ မပွတ်စမ်းနဲ့”

“အားဟား ... ပွတ်ရမယ်ဗျ။ ငိုတာတောင် ခေတ်မီမိပဲ
ငိုချင်တာ ... အဟား အဟား ဟား ဟား အား”

“ဟင်း ... ပြောကာမှ ပိုဆိုးနေပြီ။ တကယ်တော့ မိန်းမ
တွေအကုန်လုံးက တစ်ခုခုတော့ မက်တဲ့သူချည်းပဲကွ။
ပညာတတ်ရင်တတ်။ မတတ်ရင် ပိုက်ဆံရှိ။ ဟင်း ဟင်း
ဟင်း ... ဘာမှမရှိတဲ့ ငါတို့လိုကောင်တွေ ဆိုရင်တော့
တုတ်တုတ်။ သင်းတို့အတွက် ငါတို့က ပြန်ပြီးအဖျော်ဖြေခံ
လေးတွေတောင်ဖြစ်လို့၊ ဟား ... ငါတော့ မြဦးလွှာပေးတဲ့
Lesson ကြောင့် တော်တော်လေး အသိတရားရသွားပြီ”

“ကိုသားချစ် ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဦးမလို့
လား။ ဟား ... ကျွန်တော်ကတော့ လုံ့ဆယ်တန်းပြန်ဖြေ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟင်း ... ဆယ်တန်းမအောင်လို့ မိန်းမ
မရဘူးဆို မယူဘူးဗျာ”

“ငါကတော့ တစ်ခုခုပိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဆယ်တန်း
တော့ ပြန်ဖြေချင်စိတ် မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံရှာမယ်၊ ပြီးရင်
မိန်းမတွေကို အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ပစ်ပေါက်ပြမယ်”

“သင်းတို့အတွက် အပင်ပန်းခံပြီး မရှာနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဟင်း
ပညာလည်း မရှာဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှာနိုင်ပါဘူး၊ ဘာ
မှမရှိတဲ့ဘဝနဲ့ သင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးပြမယ်”

အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေကြောင့်ပဲ
မိန်းမတွေက မက်မောတတ်လာတာပါ။ သားဆိုးမအေ၊ လင်ဆိုး
မယား စသဖြင့် ယောက်ျားတွေ ပေးတတ်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ
ကြောင့်လည်း မိန်းမတွေက မက်မောတတ်လာတာပါ။ မက်မော
တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကြောင့်လည်း မိန်းမသားအားလုံး တတန်း
တစားထဲ သတ်မှတ်ခံရတာပါ။ အားလုံးဟာ အကြောင်းကြောင့်
အကျိုးဖြစ်နေတာပါ။ အဓိက ကိုယ်ကောင်းဖို့ပဲ လိုတာပါ။
အလုပ်ကောင်းရင် ကံကောင်းမှာပဲ။ ကံကောင်းဖို့ စိတ်ထားကောင်း
လေးနဲ့ နေထိုင်လုပ်ကိုင်တတ်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

“သွားသောက်မယ်ဗျာ ကိုသားချစ်”

“အေး ... သွားကွာ”

ဘီယာဆိုင်ရောက်တော့ ရင်ဆက်ဖွင့်ကြပြန်သည်။

“ကိုသားချစ် မဦးလွှာကို စိတ်မနာဘူးလား”

“နာတာပေါ့ကွာ။ အလကား မိန်းမ။ အချစ်ကို တန်ဖိုး
မထားတဲ့မိန်းမ။ ပညာမတတ်ရင် ပိုက်ဆံချမ်းသာမှတဲ့။
တင်းတယ် ... တော်တော်တင်းတာ။ သူသိပ်မက်တဲ့ပိုက်ဆံ
ငါ့မှာရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သင်းကို မပြောတော့ဘူး။ သင်း
က ငါ့ကိုချစ်တာ မဟုတ်ဘူးဟ။ ကွန်ပျူတာကျောင်းသား
နဲ့ ပိုက်ဆံကိုပဲချစ်တဲ့ စက်ရုပ်မကြီး”

“ကျွန်တော့်ရည်စားမကြီးက ပိုဆိုးတယ်ဗျ။ လင်နောက်ပါ
လိုက်သွားတာ။ ရှက်တယ်ဗျာ။ ကိုယ်နဲ့ကြိုက်နေရင်း
တခြားသူနဲ့ လိုက်သွားတာ မျက်နှာသာ ဓားနဲ့လှီးပစ်ချင်
တယ်၊ နာမှာစိုးလို့”

သားချစ်က ဘီယာခွက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အတွေး
တွေက သိပ်ချစ်ရသော မြဦးလွှာဆီသို့။

သားချစ် ...

ဆယ်တန်းတော့ မအောင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

ဝါသနာပါတဲ့ ကွန်ပျူတာပိုင်းဆိုင်ရာတွေ လေ့လာထားလို့ ကျွမ်းကျင်တယ်။ အလုပ်ထဲမှာကျတော့ သူ့မိဘတွေ အလုပ်က နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်ဆံရတာဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်မှ အဆင်ပြေမှာ။ ဒီတော့ သားချစ် အလုပ်လုပ်ရင်း အင်္ဂလိပ်စာကို ဆံရာခေါ်သင်သည်။ သေသေချာချာလည်း လေ့လာသည်။

စာရင်းအင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတွေလည်း တတ်သည်။ အဖေခန့်ထားတဲ့ ပညာသည်ဝန်ထမ်းတွေကို ဦးနှောက်ဖောက်စားပြီး အတွေ့အကြုံကို နှိုက်ယူသည်။

နဂိုက ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး နိမ့်ကျသူ မဟုတ်ပါ။ ဆယ်တန်းမအောင်ခဲ့တာက စိတ်မဝင်စားခဲ့လို့ပါ။ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်တော့လည်း သားချစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု၊ နောက်တစ်ယောက်များလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူလိုလူမျိုးက ဆိုးရင်လည်း တစ္ဆတ်ထိုး တစ်စောက်ကမ်း၊ ကောင်းပြီဆိုရင်လည်း သူများတွေ လိုက်မမီအောင် ကောင်းတတ်သည်။

သားချစ်မိဘတွေမှာ သူတို့သားအပြောင်းအလဲကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာပီတိ အရှိန်မသတ်နိုင်အောင် ခံစားနေကြရသည်။ အိပ်မက်လားဟုတောင် ထင်နေကြသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သားဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိ။

သားချစ်ကတော့ အာနီးတို့နှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်တော့။ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ထိုရပ်ကွက်မှလည်း အိမ်ပြောင်းခိုင်းသဖြင့် သူ့မိဘတွေက တခြားမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် အိမ်ရှာဝယ်ပြီး ချက်ချင်းပြောင်းပေးရသည်။

သူ့ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းမှန်သမျှ အားလုံးပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာကောင်းကောင်း နားလည်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပညာတွေ ဆက်လက်သင်ယူခဲ့သည်။ အလုပ်လည်း လုပ်သည်။ မြန်မာပြည်က ဆယ်တန်းကို မအောင်ခဲ့ပေမယ့် သူ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူ့ဘဝ မြင့်မားလာချိန်မှာ မြဦးလွှာကို သူ မသိတော့။ သတိလည်း မရချင်တော့။ ဘာမှမသိနားမလည်ချိန်မှာ ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ မြဦးလွှာက ခုချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် မက်လောက်စရာကို မရှိတော့တဲ့ ပစ္စားကလေး ဖြစ်သွား၏။

အခု သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူနဲ့ လည်ပယ်တန်းတူ မိန်းမတွေ တွေ့နေရပြီ။ မြဦးလွှာလို အဆင့်က သူ့အနေအထားနဲ့ အရမ်းငုပ်သွားပြီ။

သူက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ရင်း ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ လေ့လာသည်။ သူ ကွန်ပျူတာတွေ အိုင်တီပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းချင်သေးသည်။ ငါး ပုစွန်ထက် မုန့်ဟင်းခါးထက် ကွန်ပျူတာကို ပိုစိတ်ဝင်စားသည်။ သူ စိတ်ဝင်စားတာကိုလည်း လမ်းဖောက်ချင်သေးသည်။

သားချစ် အရမ်းကို ကြိုးစားနေသည်။ သားချစ်အဖေ လိုက်လာတော့လည်း သားချစ် ကြိုးစားနေတာတွေတွေ့ပြီး အားရနေသည်။

သားချစ်စိတ်ထဲမှာ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ပဲရှိ၏။ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် အလုပ်မှအလုပ်ပဲ အာရုံစိုက်သည်။

သားချစ်က မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် မိန်းမတွေကတော့ သားချစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။

အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဖို့ သိပ်အားစိုက်စရာကို မလိုပါ။

ဒါကိုသားချစ်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံး အရာက အကြောင်းအရာတော်တော်များများကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံပဲ။

သူ့ဖခင်ရဲ့ ငါးပုစွန်လုပ်ငန်းရော၊ မိခင်ရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလုပ်ငန်းတွေကိုပါ သူ ထိန်းချုပ်နိုင်သွားပြီ။ အခုက သူ စိတ်အဝင်စားဆုံး ကွန်ပျူတာတွေ၊ အိုင်တီပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

အဆောက်အအုံ ငှားရမ်းတာတွေ၊ ဝန်ထမ်းခန့်ထားမှု စာတာတွေ လုပ်နေရသည်။ သွင်းဖို့ပစ္စည်းတွေက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ အဆင်ပြေတာနဲ့ ဟိုဘက်က ပစ္စည်းတင်ပေးတော့မှာ။ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် တစ်နှစ်အတွင်း တိုးတက်မှု နှုန်းထား သတ်မှတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စိန်ခေါ်ရသည်။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့နေရာမှာ Target ထားမှ အောင်မြင်မှုအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်မှာလေ။

သူ showroom တွေ ဖွင့်တဲ့အခါ ဖွင့်ပွဲလုပ်ဖို့လည်း ဒီစဉ်ရသည်။ ဝန်ထမ်းတွေခန့်ပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို sale training တွေ ပေးရသေးသည်။ ပြီးမှ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုမှ soft opening လောက် အရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

Grand opening မလုပ်နိုင်သေး။ soft poening ဖွင့်ပြီး ဈေးကွက်ဆင်းရသေးသည်။

ထိုအလုပ်ဟာ သူ ဝါသနာပါသော၊ သူစိတ်ဝင်စားသော အလုပ်ဖြစ်နေတော့ လုပ်ရတာ ပျော်နေပါသည်။ ပင်ပန်းတယ်မထင်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ပဲရှိသည်။ ပိုက်ဆံလိုချင်တဲ့ လောဘထက် လုပ်ငန်းအောင်မြင်ချင်တဲ့ လောဘက ပို၏။

ပိုက်ဆံကတော့ မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်းလုပ်ငန်းနဲ့ တင် သူ့တစ်သက် စားမကုန် သုံးမကုန်တော့ဘူးလေ။ သူလိုချင်တာက သူ့အစွမ်းအစနဲ့ အောင်မြင်မှုကို လိုချင်တာ။

လုပ်ငန်းတစ်ခုဟာ ကောင်းကောင်းမလည်ပတ်နိုင်သေးခင် တော်တော်အခြေချရသည်။ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ကြိုးစားရသည်။

သူ့အဖေက လိုအပ်တာတွေ အကြံပေးသလို သူ့အဖေဆီက HR အဖွဲ့ကလည်း ကူညီကြသည်။

သူ့မှာ မြန်မာပြည်က ရတဲ့ဘွဲ့တော့ မရှိပေမယ့် စီးပွားရေးဒီပလိုမာ လက်မှတ်တွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုရှိသည်။ ဒီတော့ သဘောကျတဲ့ မဒီတွေလည်း ဆိုဒ်ခံလာပါသည်။ သူ့ကို သဘောကျတာနော်။ သူကတော့ သူ့ကုမ္ပဏီ မအောင်မြင်သေးလို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်သေး။

သူ စက္ကတေရီခန့်ထားရသည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ချောချောလှလှ ကောင်မလေးလို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ သူ့အတွင်းရေးမှူးက သွက်လက်ချက်ချာပြီး လိမ္မာပါးနပ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ယောက်ျားလေးအတွင်းရေးမှူးထားတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာပဲ ခေါ်သွားရပါစေ တင့်တယ်သည်။ သူများတွေ အမြင်စောင်းမှာလည်း မပူရ။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ ခန့်ထားတာမို့ ချောလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်လည်း မလိုအပ်ပါ။ အလှကြည့်ဖို့မှ မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားလေးတွေ စေ့စပ်သေချာပြီဆို မိန်းမတွေ လိုက်မမိပါ။

ထို့ကြောင့် သူက အင်မတန်မှ အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံတဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ကို အတွင်းရေးမှူးခန့်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးဟာ သူ့ဆယ်တန်းအကြိမ်ကြိမ်ကျထားသူမှန်းသိရင် လဲသေချင်စိတ်တောင် ပေါက်မလား မသိနိုင်ပါ။

ဝန်ထမ်းတွေကို ပညာတတ်တွေချည်းပဲ ခန့်ထားသည်။ သာမန် B.A, B.Sc လောက်တောင် မခန့်။ အနည်းဆုံး M.A, M.Sc လောက်မှ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီပလိုမာတွေ တစ်ထပ်ကြီးပါမှခန့်သည်။ လစာကိုလည်း ထိုက်တန်စွာပေးပြီး ခိုင်းချက်ကလည်း ပီပြင်သည်။

သူလိုချင်တဲ့ Target ရဖို့အတွက် ဝန်ထမ်းအများကြီး ခန့်စရာမလို။ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ဝန်ထမ်းအနည်းငယ်ပဲ လိုအပ်သည်။ လူများပြီး ပွဲမစည်တော့လည်း အလကားပဲလေ။ ထို့ကြောင့် သားချစ်ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သားချစ်လို အလုပ်ကြီးစားမှ။ ထိုအတွက် သူ့အလုပ်မှာ အိမ်ထောင်သည်တွေ မခန့်သလို တစ်နှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်မပြုပါ။

ဟုလည်း စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရသည်။ အိမ်ထောင်သည်တွေက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ စွက်ဖက်ပြီး သူ့အလုပ်ကို အပြည့်အဝ အာရုံမစိုက်မှာစိုးလို့လေ။

ကလေးငယ်ရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေဆို ပိုဆိုးသေး။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က အစစ ကွက်ကျော်မြင်ကာ ပြင်ဆင်ရသည်။

ဝန်ထမ်းတွေကို ကောင်းကောင်းထိန်းချုပ်နိုင်သဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းတွေ ပိုပြီးတိုးတက်လာသည်။

သူ Target ထားတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ အရှိန်ရလာကာ အတော်အသင့် အောင်မြင်လာချိန်မှာတော့ သူ Grand opening ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားရပြန်သည်။

Grand opening ကတော့ အကြီးအကျယ် ဖွင့်မှာပါ။ ကြော်ငြာတွေလည်း သုံးမည်။ နာမည်ကြီးအနုပညာရှင်တွေနဲ့ ဖွင့်ပွဲကို ငွေတော်တော်သုံးဖို့လည်း စဉ်းစားထားသည်။

ဖွင့်ပွဲအတွက် Planner တစ်ယောက်ထံ အပ်လိုက်သည်။

သူ ကျေနပ်ပါသည်။

သားချစ်ဆိုတာ အလကားကောင်မဟုတ်။ မိန်းမတစ်ယောက် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ရလောက်တဲ့ ငမျောက်ငခြောက်တစ်ယောက် မဟုတ်။ တစ်နေ့တော့ တွေ့ချင်တွေ့ဖြစ်ဦးမှာပေါ့ မြဦးလွှာ။

သူ့ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ပွဲအတွက်ရယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ ကြော်ငြာဖို့ရယ် မော်ဒယ်လ်ရွေးတော့မှ သူ လက်ရှိပြင်ပလောကနဲ့ ပြန်ပြီးထိတွေ့လာသည်။ မော်ဒယ်လ်ရှာတော့မှ သူ အနုပညာ လောကဘက် လှမ်းကြည့်မိတာကို။

သူ့ရဲ့ Planner အကြံပြုတဲ့ မော်ဒယ်လ်တွေကို သေချာလေ့လာကြည့်တော့ သူ ရှိန်းဆိုတဲ့ မော်ဒယ်လ်အသစ်လေး ကို သဘောကျသည်။ ရှိန်းက အရမ်းပေါက်နေတဲ့ အရမ်းအောင် မြင်နေတဲ့ ကြော်ငြာမင်းသမီးတော့ မဖြစ်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပရိ သတ်သိကာစ မော်ဒယ်လ်မလေး။

Title ဆု မရဘူးပေမယ့် ဆုအတိုအထွာလေးတွေ ရထားသော၊ ဇာတ်ကားတွေ တစ်ကားစ နှစ်ကားစ ရိုက်ကူးနေ သော အသစ်ကလေး။ Group လိုက် ကြော်ငြာလေးတစ်ခုနှစ်ခု

လည်း ရိုက်ရပါသည်။ ထိပ်တန်းမင်းသမီး မဟုတ်ပေမယ့် Planner က သဘောကျလို့ သူ့ကိုပြတာ။

“စူပါတွေက ခင်ကြီးကျယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ဦးသားချစ် ရဲ့။ အသစ်ဆိုတော့ မျက်နှာသစ် အမြင်ဆန်းလေးလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်လိုချင်သလို ခိုင်းလို့လည်းရတယ်။ ရှိန်းက Background သိပ်မရှိလို့ဗျ။ ဒီလောက် ဖြစ်လာတာတောင် သူ့အေဂျင်စီက ပံ့ပိုးပေးလို့တဲ့”

“ဪ ... မဆိုးပါဘူး။ ကိုယ် သဘောကျပါတယ်။ ရိုက် ကြည့်တာပေါ့။ ကြော်ငြာအရင်ရိုက်ကြည့်မယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ရှိန်းနဲ့သူ ဆုံစည်းဖြစ်တာပါ။

ရှိန်း ...။

အသားညိုညက်ညက်ကလေးပါ။ မျက်နှာကျက် လည်း ပုံမှန်ပဲ။ cute လည်းမဖြစ်။ sexy လည်းမကျ။ လိုသလို ဆွဲပြင်လို့ရတဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။ အရပ်ကတော့ ရှည်သည်။ ဆံပင် တွေလည်း ရှည်သည်။ သူမဆံပင်အရှည်တွေကို ရွှေရောင်ဆိုးထား သည်။ ညိုသောအသားနဲ့ ကြည့်လို့တော့ ကောင်းသား။

ရှိန်းက သူ့ကို အသိတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေ
ခဲ့သည်။ အေးလေ သိမှာပေါ့။ သူက စီးပွားရေးသမားပဲ။ သူမ
သတိထားမိမှာပေါ့။ သူမတို့လို မော်ဒယ်လ်တွေ မင်းသမီးတွေ
ဆိုတာကလည်း အကောင်ကြီးကြီး အမြီးရှည်ရှည်တွေကိုမှ သဘော
ကျတာကိုး။

ရှိန်းနဲ့ သူ့ Planner ပဲ စကားပြောတာပါ။ သူက
တော့ သူမကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုပမာ အားမနာတမ်း အကဲခတ်နေ
ခဲ့သည်။ တခြားစိတ်မရှိပါ။ သူ့ကြော်ငြာအတွက် ဒီမင်းသမီးကို
လေ့လာတာပါ။ သူမနဲ့ ကြော်ငြာရင် ပေါက်နိုင်မပေါက်နိုင်ပေါ့။

“ကိုယ်တို့သူဌေးနဲ့ ညှိလိုက်ဦးမယ်နော်။ ဦးသားချစ်
သဘောကျရဲ့လား ခင်ဗျာ”

“စမ်းကြည့်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် စာချုပ် ချုပ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ရှိန်း တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ ရှိန်း”

“ရှိန်းကို အဝတ်အစား စီစဉ်ပေးပါ။ တောင်းဆိုတာပါ”

“ရှိန်းအတွက် သရုပ်ဆောင်ကြေးပေးပြီးပြီလေ”

“သရုပ်ဆောင်ကြေးက အေဂျင်စီက ဖြတ်ဦးမှာလေ။

ရှိန်း ဘာမှရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိန်း အဝတ်အစားကောင်း

ကောင်းဝယ်ဖို့ မတတ်နိုင်လို့ပါ။ ရှိတာနဲ့ လာရိုက်ရင်လည်း

ကြော်ငြာ Image ကျသွားမှာစိုးလို့”

သူမပုံစံက တကယ်မတတ်နိုင်သည့် ပုံစံတော့
ပေါက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သနားအောင် ပြောနေတာလား ဝေခွဲမရ
ပါ။ သားချစ်က ...

“မင်း ခုလို ပြောတာရော မင်း Image မကျဘူးလား”

“ကျွန်မ မတတ်နိုင်တာကို ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ။

ကျွန်မ ဖြစ်သလိုလာရင် ထုတ်မပြောရင်သာရှိမယ် ရှင်

တို့ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အိုခေ ... စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ခုလို လိုက်လျောလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စာချုပ် ချုပ်ဖို့ကျတော့ သူမရဲ့ အေဂျင်စီနဲ့ချုပ်ရ
မှာမို့ သူမ ပြန်သွားသည်။

“အေးဂျင့်တွေက သူတို့ကို အသေချုပ်ကိုင်ထားတာ ဦးသား ချစ်ရဲ့”

“စီးပွားရေးသမား ဆိုတော့လည်း လုပ်မှာပေါ့”

“တစ်ခါတလေကျတော့ အနုပညာကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို တန်ဖိုးသတ်မှတ်ရတာ အဆင်မပြေဘူးဗျာ။ ပိုက်ဆံတတ် နိုင်တဲ့သူတွေကတော့ အေဂျင်စီတွေကို လျော်သွားတာပေါ့ ဗျာ”

“အေးဂျင့်ဘက်ကလည်း သေချာမှ ရင်းတာပေါ့။ ကဲ ... ကျုပ်တို့လည်း သေချာဖို့လိုတယ်။ နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာ တွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ငှားပါ။ ရှိန်းအတွက် Designer တွေဆိုမှာ ဝတ်စုံအပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျုပ်လည်း ရင်းကြည့် မယ်။ အမြတ်ကြီးဖို့တော့ လိုတယ်ဗျ”

“ငါးမရ ရေချိုးပြန်ပေါ့ဗျာ”

“တော်ပါဗျာ ... ကျုပ် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း Relax လုပ်ဖို့ လိုတယ်ဗျ”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ။ အကြံပေးတာ ကျေးဇူးပါဗျာ”

“ရှိန်းက တော်တော်ကင်မရာစားတယ်ဗျ။ Photogenic ဖြစ်တယ်။ အသားညှိတော့ စားတယ် ပေါ့တယ်”

“ဝတ်စုံတွေကလည်း Elegent ဖြစ်တယ် မဆိုးဘူး”

ရှိန်း တကယ် အရမ်းကို လှနေပါသည်။ မိတ်ကပ် ကလည်း အရမ်းကောင်းနေသည်။ သူ့အေဂျင်စီက လိုက်လာပြီး ကြီးကြပ်ပေးသည်။

“ရှိန်း ... ညည်း ဒီကြော်ငြာနဲ့တင် ပေါက်သွားနိုင်တယ်။ တီဗီကြော်ငြာရော Billboard ကြော်ငြာပါ သုံးမှာဆိုတော့ ညည်း ကံကောင်းတာပဲ”

“ရှိန်း ကြိုးစားမှာပါ ဆရာ”

အေဂျင်စီကလည်း သူမကို ဂရုစိုက်မှာပေါ့။ သူမ သာ ပေါက်သွားရင် သူတို့လည်း အကျိုးအမြတ် အများကြီးရမှာ

ဆိုတော့ ခုလို လုပ်ငန်းရှင်ကောင်းကောင်းနဲ့တွေ့တော့ သူမကို အရဆွဲတင်တာပေါ့။

သားချစ်ကလည်း ရှိန်းရဲ့ရှုတင်ကို လာကြည့်ပါ သည်။

“ဒါရိုက်တာရေ မော်ဒယ်လ်အလှလည်း ပေါ်ပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ products တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးတာနော်”
“စိတ်ချပါ Boss”

သူ့ရဲ့ Planner က ...

“ဦးသားချစ် မော်ဒယ်လ်ကို သဘောကျရင် ချိတ်ပေးမယ် နော်”

“ခင်ဗျားတို့ မော်ဒယ်လ်က အဲလိုကြီးလား”

“ဘယ်သူနဲ့မှတော့ သတင်းမတွက်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောကထဲမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်လောက်က ဒါတွေ ချည်းပါပဲ။ သူတို့ လိုချင်သလောက်သာ ပုံပေးလိုက် ရတယ်”

“ကျုပ်က စိတ်မဝင်စားဘူးဗျ”

“ရှိန်းကိုလား”

“မိန်းမတွေကို လောလောဆယ်ပေါ့ဗျာ အလုပ်တွေများ လွန်းလို့ အာရုံမရဘူး ... ဟား ဟား ... နောက်တော့ လိုရင်လိုမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အချိန်မရွေး ပြောပါ”

“ခင်ဗျားတို့ Planner တွေကလည်း ဒါလည်းစီစဉ်ပေးတာ ပဲလား”

“ခင်ရာမင်ကြောင်းတွေကို ကူညီတဲ့သဘောလောက်ပါ”

“အိုခေပါဗျာ”

ရှိန်းကိုကြည့်ရတာတော့ သိပ်ပြီး ဟော့ဟော့ရမ်း ရမ်း မရှိပါ။ သူ့ကိုလည်း သူ့ဌေးဆိုပြီး လိုက်ကပ်နေတာမျိုးမရှိ။ ပုံမှန်ပါပဲ။ သူမကိုကြည့်ရတာ အောင်မြင်နိုင်မည့်လက္ခဏာမျိုး။

စကားပြောတာလည်း တည်ကြည်သည်။ မော်ဒယ်လ် ရယ်လို့ ချွပ်စမနေ။ ဒါကိုက ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပါ။

အလုပ်လုပ်တာလည်း စိတ်ရှည်သည်။ ဒါရိုက်တာ စိတ်တိုင်းမကျမချင်း အခေါက်ခေါက် အခါခါရိုက်လည်း အပြုံး မပျက်။ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး တန်ဖိုးထားပုံပါ။

Planner ထင်သလို ရှိန်းကို ခပ်လွယ်လွယ်ရလိမ့် မည်ဟု သူတော့ မထင်ပါ။ ရှိန်းရဲ့ အပေါ်ယံအနေအထားကို ကြည့်ရတာတော့ တည်ကြည်သည်။ မတည်ကြည်တဲ့ မိန်းမသာ ဆို သူ့ထံသို့ အကြည့်တွေ ဝဲလာမှာပေါ့။ သူက သူဌေးလေ။ ဒါပေမဲ့ ရှိန်းကတော့ သူ့ကိုလည်း မဖားပါ။ သူမအလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်လုပ်နေတာ။

မိန်းမတွေကို သူ မေ့ထားခဲ့တာကြာပြီ။ အခုမှပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိတော့တယ်။

အရမ်းကြီး ချောလှမနေပေမယ့် သူမမျက်နှာက မဟာဆန်သည်။ ကျက်သရေရှိသည်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်းရှိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ညှို့ဓာတ်ပျင်းတာတော့ သေချာသည်။

ရှိန်းနဲ့ကြော်ငြာတွေ ရုပ်မြင်သံကြားကလည်းလွှင့်။ Billboard တွေလည်း ထောင်သည်။ သူ့ product တွေ ရောင်း အားတက်လာသလို ရှိန်းလည်း သိသိသာသာကြီးကို ပေါက်သွား သည်။

သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ Grandopening ကို ရှိန်းနဲ့တခြား ဝါရင့်အနုပညာရှင်တွေဖိတ်ပြီး ဖဲကြီးဖြတ်သည်။ စာနယ်ဇင်းတွေ လည်း ဖိတ်သည်။ စာနယ်ဇင်းသမားတွေက ရှိန်းကို သူကပဲ တင်ပေးသလိုလို သတင်းကို နှစ်ဖက်ခွရေးကြသည်။

ရှိန်းက သူ့ကိုမှီပြီး နာမည်ကြီးတာလား။ သူက ရှိန်းကိုမှီပြီး နာမည်ကြီးတာလား။ နှစ်ယောက်သားရဲ့အမည်တွေ facebook တခွင် ပလူပျံသွား၏။

T.C trading ရဲ့ MD ဦးသားချစ်နာမည်က ဂျာနယ်တွေမှာ ပလူပျံသွားသည်။

တစ်ရက် သူ့ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ အာနီးကို ယောင်ပေပေ ပေစုတ်စုတ်နဲ့ တွေ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အာနီးကိုတော့ ခင်ပါသည်။

သူ ကားရပ်ပြီး အာနီးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“အာနီး”

“ဟာ ... ကိုသားချစ် ... ဟား ... တကယ်ကြီးပွားနေတာပဲ။ နာမည်ရော ရုပ်ပါတူလို့ ကျွန်တော် လာချောင်းတာ။ တကယ် ဖြစ်နေတာပဲ”

“လာ ... ကားပေါ်တက်”

သူ ရုံးတဲမဝင်တော့ဘဲ အာနီးကို ကားပေါ်တင်ကာ

My Garden ကို ထွက်လာလိုက်သည်။

“ကြိုက်တာမှာစား အာနီး”

“ကိုသားချစ် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ကြီးပွားသွားတာလဲ”

“အဟင်း ... အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ မင်းရုပ်ကို ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဖောသွပ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ အရက်စွဲနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရက်ကို မသောက်ရမနေနိုင်ကို ဖြစ်နေတာ”

“မင်းကလည်းကွာ အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ။ ဘဝကို ဖြစ်ကရပ်ဆန်း မနေနဲ့။ မင်းကို တွေ့ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပျော်နေတာ။ ကိုသားချစ် အကြောင်း သိချင်လို့ ပြောပြစမ်းပါဗျာ။ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်ကြီးပွားသွားတာလဲ”

“အဲလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ခုမှ စီးပွားရေး လုပ်နေတာ”

“ဟာဗျာ ... ပိုက်ဆံမချေးပါဘူးဗျ။ လျှို့မနေပါနဲ့ ပြောပြစမ်းပါ”

“ငါ့အဖေနဲ့ အမေက အစကတည်းက စီးပွားရေးရှိပြီးသား။ အဲဒါကို ငါက အဆင်သင့်ဝင်လုပ်လိုက်တာပါပဲကွာ မထူးဆန်းပါဘူး”

“ကိုသားချစ် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖြစ်လား”

“မဖြေဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ အပြင်သင်တန်းတွေတက်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာလည်း ကျောင်းသွားတက်တယ်။ ဒီပြန်ရောက်တော့ T.C trading ကို ထောင်လိုက်တာပဲ”

“ဪ ... ဒါဆို ကိုသားချစ်တို့က အစတည်းက ချမ်းသာတာကိုး။ ဒါနဲ့များ မဦးလွှာကို ဘာလို့ မပြောပြတာလဲ”

“သူက မက်မောနေတော့ ငါက ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးကွာ”

“ဟိုတစ်နေ့က သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာတယ်။ ကိုသားချစ် အကြောင်း လာစုံစမ်းတာ”

“အဲဒါကြောင့် မင်း ငါ့ဆီရောက်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပြောလို့ ကျွန်တော် သိတာ၊ သူက ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ”

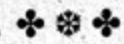
“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... လွတ်တဲ့ငါး ကြီးနေတာနေမှာပေါ့ကွာ”

“ကိုသားချစ်နဲ့ မင်းသမီးရှိန်းကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ငါက သူ့ကို ကြော်ငြာခေါ်ရိုက်တာပါ။ ဒါစို မိဒီယာတွေက ဆွဲဖွနေကြတာ၊ ငါကလည်း မရှင်းချင်လို့ မရှင်းဘူး”

“ဪ ... မဦးလွှာက အဲဒါပါ သိချင်နေတာ ... ဟားဟား”

၃

သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ကုမ္ပဏီ ညစာစားပွဲဖိတ်လို့ သူသွားရပါသည်။

ထိုပွဲမှာ ရှိန်းတို့ အေဂျင်စီက မော်ဒယ်လ်လျှောက်နေသည်။ ရှိန်း ထွက်လာတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ဝေဆာစွာ။

ညဉ့်နက်တော့ အနီအပြာအနက်တွေကလည်း အစွမ်းပြလာပြီ။ အရက်ကို မက်မက်စက်စက် သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သားချစ်က စီးပွားဖက်မိတ်ဆွေတွေနဲ့တွေ့ရင် ထိန်းပြီးသောက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေ ရိုဝေနေပေမယ့် သူကတော့ မမူးသေးပါ။

မူးလာတော့ သိက္ခာတရားကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်နင်းချေပြီး ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ကာ ထောင်းတော့သည်။

“ကျုပ် ရှိန်းကို လိုချင်လို့ ညှိနေတာ မရသေးဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကို ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ လူပျိုဆို ယူမယ်တဲ့ ... အဟား၊ သင်းက ကျုပ်သားထက်တောင် ငယ်သေး။ အစွယ်လေးနဲ့ဗျ”

“အလကားပါဗျာ၊ ကျုပ် လူပျိုကိုလည်း လက်မခံပါဘူး။”

“ဟ ... ခင်ဗျားက အတည်ယူမှာလား။”

“မယူနိုင်ပါဘူးဗျာ။ မယူလို့ လက်မခံတာပေါ့။ ဒီမှာ မိန်းမယူတာ အလို့ပါဗျ။ ဟား ဟား ... အတဲ့သူမို့လို့ ယူတာ။ လည်တဲ့သူတွေ မယူဘူး။”

“ကောင်မလေးက အပိုင်ပဲ ကိုင်ချင်တာ ထင်တယ်။ ဘယ်သင်္ကေင့်သားကို မိမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဗျာ”

ကျန်တဲ့မော်ဒယ်လ်တွေက ပွဲပြီးတော့ သူတို့နဲ့သိတဲ့ သူဌေးတွေဝိုင်းတွေကို လာနှုတ်ဆက်ကြပေမယ့် ရှိန်းကတော့ တက္ကစီငှားပြီး ပြန်သွားသည်။ ရှိန်းနဲ့အတူ ရှိန်းအမေပါ အဖော်ပါသည်။

“တွေ့လား ... ပြန်သွားပြီ။ တန်ဖိုးတွေ ပြနေတာ။ ဟား ဟား ... နောက်တော့လည်း ဒီပုတ်ထဲကပဲ၊ပဲ ဖြစ်မှာ”

“ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုသားချစ်၊ ခင်ဗျားနဲ့လည်း အသံထွက် လိုက်သေးသလားလို့”

“ကောလာဟလတွေပါဗျာ”

“သိပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ညက်ပြီးသားကြီးလားလို့”

“နီးပါဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ အလုပ်သဘောပဲ ရှိဖူးတာပါ”

အဲဒီညက သူ မြဦးလွှာနဲ့ပါ အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ရ သည်။ မြဦးလွှာက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ။ သူ့သူဌေးမနဲ့ အတူ ညစာစားပွဲတက်တာ။ အရင်ထက်စာရင် တည်ငြိမ်လာမေ မယ့် ချစ်စရာကောင်းဆဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ မြဦးလွှာကို စကားမပြောဘဲ သူ့သူဌေးမ နဲ့ပဲ စကားပြောခဲ့သည်။

သူဌေးမကလည်း သူနဲ့ မြဦးလွှာကို မိတ်ဆက်မပေး ပါ။ ပျက်ယွင်းနေတဲ့ မျက်နှာကို မနည်းထိန်းကာ ဟန်ဆောင်နေ တဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲကျေနပ်လိုက်သမှ ...။

“ဘယ်လိုလဲ ... လုပ်ငန်းတွေ ကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ခုလိုအောင်မြင်တာ တော်တယ်။ အိမ်က သားနဲ့များ ကွာပါ”

“အဟင်း ... ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း မိဘတွေရဲ့ စီးပွားရေးကို ထပ်ချဲ့တာလောက်ပါ”

“သမီးမရှိလို့ မဟုတ်ရင် သားတော်ပစ်တယ်။ တူမချော တွေ ရှိတယ်နော်။ ထက်ထက်မြက်မြက်ကလေးတွေ”

ထိုစကားကြားတော့ မြဦးလွှာ ခေါင်းပိုင့်သွားသည်။

“ဟား ဟား ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ လောလောဆယ် တော့ အလုပ်ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ။ မိန်းမကိစ္စကတော့ လာမယ်* ကြာမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့လေ သပ်သပ်ထပ်ချိန်းလိုက်ဦးမယ်။ ရှယ်ယာကိစ္စလေး ဆွေးနွေးချင်လို့”

“ရပါတယ်ဗျာ။ Welcome ပါ။ ဪ ... ဦးကယ်လ်ဗင် တို့ ခေါ်နေလို့ ခွင့်ပြုဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူ့ရဲ့အတ္တမာနတွေနဲ့ တွေ့ချင်တာ။ သူမကရော။ သူမဘက်ကတော့ သူ့ကိုတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကောင်းမွန်တဲ့အနေအထားတစ်ခု ပျက်စီးသွားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

အချစ်တွေနဲ့ လှပခဲ့တဲ့ သူတို့ဆက်ဆံရေးကို ပျက်ပြားစေခဲ့တာ သူ့ရဲ့လိမ်ညာမှုကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ သူမကို နာကျင်ခဲ့သည်။ သူလိုချင်တာ မျက်ကန်းချစ်။ ဒါပေမဲ့ သူမက သူ့ကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ ချစ်ခဲ့တာ။ ကြည့်တော့ မြင်တာပေါ့။ အပြစ်မြင်ရင် အချစ်ကို အပြစ်က ဖုံးကွယ်သွားတော့တာပဲ။ အပြစ်ရှိတာကိုတောင် အဲဒီအပြစ်တွေကို မမြင်ဘဲ ဆက်ချစ်နိုင်ရင် မျက်ကန်းချစ်။

သူမက သူ့ကို အပြစ်မြင်ခဲ့သည်။ ပစ်ပစ်ခါခါလမ်းခွဲခဲ့သည်။ မရှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ချစ်တာက သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဟု သူမ ကြွေးကြော်ခဲ့တာ အလကား။ သူမရဲ့ အချစ်စစ် အချစ်မှန်က ငွေကြောင့် ပျက်စီးကြွေမွှဲခဲ့သည်။ ပညာကြောင့် ပျက်စီးကြွေမွှဲခဲ့သည်။ သူ့အချစ်တွေကိုပါ ချေမှုပ်လိုက်ပြီ။

ဒေါ်ဒေါ်လွင်နဲ့ အလုပ်ကို သူ လက်ခံလိုက်သည်။ အဲဒီနေ့က သူမပါ ပါလာသည်။ သူမက ဒေါ်ဒေါ်လွင်အားထားရတဲ့ မန်နေဂျာဆိုပဲ။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့မန်နေဂျာလေ မြဦးလွှာတဲ့။ နောက်ဆို ဒီအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဓိကဆောင်ရွက်မယ့်သူပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လုပ်မယ့်ဆိုဒ်က ကြီးတယ်။ သူ နိုင်ပါ့မလား”

သူမ အံတစ်ချက် ခိုးကျိတ်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။ သဘောကျချက်။

“နိုင်ပါတယ် စိတ်ချပါ။ ကျွန်မကိုင်သမျှ Project တွေ သူပဲကိုင်တာ။ သူက ထိုင်းမှာလည်း ကျောင်းတက်ခဲ့သေးတယ်။ ခုတောင် စင်ကာပူသွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တာကို မနည်းဆွဲထားရတာ။ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းဆက်တက်ချင်လို့တဲ့။ တကယ် အားကိုးရပါတယ်။ ဒေါ်လွင်က Selection မှကိုင်တာ ကိုသားချစ် သိပါတယ်”

ဦးလွှာ စိတ်ညစ်နေသည်။ သားချစ်နဲ့ တွေ့ရဆုံရ မှာကို တော်တော်လေး စိန်ခွဲလှပါ၏။

မဆုံချင်လို့လည်း မရ။ အလုပ်သဘောတွေက ဆက် စပ်နေသည်။ ဆုံရတာလည်း မသက်သာပါ။ သူက သူ့ဌေး ကိုယ်ကဝန်ထမ်း။ ကိုယ်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့် သူ့ဌေးနေရာကနေ ပြန်ရှောက်လာတာ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးလိုက် သလဲ။

ကံကြမ္မာကတော့ ဦးလွှာ အပေါ် ရက်စက်ပြီထင် သည်။

တွေ့လိုက်တိုင်း ရိသလို ထေ့သလို အမူအရာတွေ ကိုလည်း စိတ်ပျက်လှပါသည်။

ဦးလွှာ ထွက်စာဘင်တာကိုလည်း သူ့ဌေးက လက် မခံဘဲ အတင်းဆွဲထားသည်။ သူ့ဌေးက ကောင်းပါသည်။ အလုပ် ကလည်း အဆင်ပြေသည်။ ဦးလွှာကို လစာလည်းကောင်းကောင်း ပေးထားသည်။ သူ့နဲ့ပြန်မဆုံခင်ထိ ဦးလွှာကိုယ်ဦးလွှာ သိပ်ကို ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ တော်တော်စိတ်ညစ်နေပြီ။

ဦးလွှာ ပထမဆုံး နောင်တက ဦးလွှာ ဘယ်လောက်ပဲ ပညာတတ်ပစေ။ သူ့လို ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့ သူ့ဌေးလက်ညှိုး ထိုးခိုင်းတာ ခံရ၏။ ငွေနဲ့ပညာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီးအင်အားကြီး ပါသလဲ။ ချိန်ဆစရာပါ။

ဦးလွှာ အနေအထားနဲ့ စင်ကာပူမှာ အလုပ်သွား လုပ်လည်း အလုပ်မရှား။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရေမြေမှာ မိဘနဲ့ နီးနီး နားနားနေချင်လို့ ဒီမှာလုပ်ကာမှ သူ့နဲ့တိုးတာ။ မြန်မာပြည်မှာက သူ့ဌေးဆိုတာ လက်ချိုးရေလို့ရသည်။ ရန်ကုန်မှာ လုပ်နေသရွေ့ တော့ သူ့နဲ့လွတ်မှာမဟုတ်။ သူ့ဌေးတွေက အချင်းချင်း ဆက်စပ် နေကြတာကိုး။

ဒီတော့ ဦးလွှာ ဒီရေမြေက ပြေးချင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေစီက မလွှတ်။ စာချုပ်၊ ချုပ်မထားပေမယ့် အလုပ်တွေက

လွှဲမယ်ဆိုရင်တောင် အချိန်ယူရဦးမှာ။ သူမနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ ဆိုတာလည်း အခုချက်ချင်း ခေါ်ခန့်လိုက်လို့ မရဘူးလေ။ ဒီမှာ က အရည်အချင်းရှိတဲ့ဝန်ထမ်း၊ ပညာတတ်ကယ်တတ်တဲ့ဝန်ထမ်း ရှားတာကိုး။ ပညာမတတ်တဲ့ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့တွေတော့ရှိပါ ရဲ့။ ခန့်ဖို့ အဆင်မပြေဘူးလေ။

ဒီတော့ ဒေါ်ဒေစီ ထွက်ခွင့်ပေးရင်တောင် နောက် လူလာတဲ့အထိ အချိန်ယူစောင့်ပြီး လွှဲပေးရမှာ။ ခုတော့ ပိုဆိုးပေါ့။ ထွက်ခွင့်တောင်မပေး။

“မြဦးလွှာရယ် ထွက်ချင်ရင်တောင် T.C trading နဲ့ Share ထားတဲ့ အလုပ်ကလေး အဆင်ပြေမှထွက်ပါ။ အဲဒီအတွက် အန်တီက ဘောက်ဆူးသဘောမျိုး ထပ်ပေး ပါမယ်”

သူမ မမက်ပါ။ မမက်တဲ့အပြင် ငွေဆိုတာကို ကြောက်တောင် ကြောက်နေပြီ။ ငွေဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်း အနိုင်ကျင့်လို့ရတဲ့အထိ အင်အားကြီးလွန်းလှ သည်။ ငွေဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ တစ်ခါတလေ ကြောက်စရာစော် တော်ကောင်းတယ်။

ပညာတတ်တွေဟာ သူဌေးတွေရဲ့ ခိုင်းဘတ်တွေ ဖြစ်သွားတာများတယ်။

မြန်မာပြည်က ပညာတတ်တွေက သူတို့တတ်တဲ့ ပညာနဲ့ အသစ်အသစ်သော တီထွင်ဖန်တီးမှုတွေ ကြံဆလိုက်မဟုတ် ဆိုပြီး မရှိဘဲ တတ်ထားတဲ့ပညာကို လှေ့ကြီးထိုးရိုးရိုးပဲ အသုံးချ နေကြတဲ့သူတွေ များသည်။ ဒီတော့ ဘာထူးမှာလဲ။ မဖန်တီးနိုင် ရင် သူဌေးတွေခိုင်းတာ ခံရဦးမှာပဲ။ ဖန်တီးတတ်မှ တီထွင်နိုင်မှ ငွေကြေးဆိုတာလည်း မြိုးမြီးမြက်မြက် ပါလာမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ မှ သူဌေးဖြစ်မှာပေါ့။

ဝန်ထမ်းလစား လုပ်နေသရွေ့တော့ ဘယ်တော့မှ သူဌေးမဖြစ်နိုင်။ စားနိုင်သောက်နိုင် လူတန်းစေ့ နေနိုင်ရုံပဲရှိ မှာပေါ့။ သူဌေးဖြစ်လောက်တဲ့ပညာကို မတတ်သေးသရွေ့ ပညာ တတ်လို့လည်း မခေါ်နိုင်ပါဘူးလေ။ လောကီပညာက လောကီ ချမ်းသာတော့ ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။

လောလောဆယ် သူမ စိတ်ညစ်နေပါသည်။

မဆုံချင်တိုင်း တည့်တည့်တိုး။

တကယ်ပါ။ သူနဲ့ Project ထဲ လိုက်ရသည်။
ထိုနေ့က အန်တီဒေစီက ချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိ၍ သူမကို လွှတ်
လိုက်တာပါ။

သူက သူမကို တစ်ခါမှ မသိဘူးတဲ့ သူစိမ်းတစ်
ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံသည်။

အလုပ်ကိစ္စကလွဲရင် တခြားစကားမပြောပါ။ သူ့ဌေး
နဲ့ဝန်ထမ်း ဆက်ဆံရေးမျိုးပဲ ရှိသည်။ တစ်မျိုးတော့ နေရထိုင်ရ
သက်သာပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်မိသည်။
ပြောတော့လည်း အရမ်းချစ်သတဲ့။ စုတော့လည်း ဥပေက္ခာပြုနိုင်
သလား မမေးနဲ့။

ဦးလွှာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်း။ ဖြစ်နိုင်ရင်
သူနဲ့ဝေးရာကိုပဲ ထွက်သွားချင်သည်။ ဝင့်ကြွေးကြီးလိုက်တာနော်။

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ဦးလွှာက ပါလာတဲ့
ထမင်းချိုင့်လေး ဖွင့်စားသည်။ သူကတော့ ဦးလွှာကို ထားခဲ့ပြီး
အပြင်ထွက်စားသည်။

သူ့ကားနဲ့ ဦးလွှာကို ခေါ်မတင်ချင်တဲ့သဘော။
ဦးလွှာနဲ့အတူ မစားချင်တဲ့သဘော။

သူ စိမ်းကားပြနေတာကို ရင်ထဲမကောင်း။ သူ့ကို
နမ္မောတာထက် မခံချင်တာက ပိုသည်။ ပုထုဇဉ်ကိုး။

“မြဦးလွှာ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဒေါ်ဒေစီလွင်ကို သေချာ
ပြန်တင်ပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အခု ဆိုဒ်အတွက် လိုအပ်တဲ့
ပစ္စည်းစာရင်းကို သေချာပြုစုထားဖို့လည်းလိုတယ်။ အမှား
အယွင်း မရှိပါစေနဲ့။ မြဦးလွှာက ပညာရှင်ဆိုတော့
သေသေချာချာ တွက်ချက်တတ်မှာပါ ... အိုခေနော်”

မြဦးလွှာ မသိမသာ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ဦးသားချစ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ ပြန်လို့ရပြီ”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက် သွားသည်။ မနက်က ဆိုဒ်ကိုလာတော့ ဒေါ်ဒေစီက ကားလွှတ် ပေး၍ အဆင်ပြေသည်။ အခုအပြန်ကို ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ပြန်ရတော့မည်။ ဆိုဒ်နဲ့ သူမနေတဲ့နေရာကလည်း ဝေးသည်။

ပြီးတော့ ...

ဒီနေရာက လိုင်းကားဂိတ်နဲ့လည်း ဝေးသည်။ လိုင်းကားစီးလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ အလုပ်ရဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖိုင်တွေ သယ်ရဦးမည်။ တစ်ခုခု ပျောက်ရှာသွားလို့ မဖြစ်။

ကတ္တစီငှားပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အဆောင်ရောက် တော့ သူများတွေ သိမှာစိုးလို့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ငိုရသည်။ အဆောင်သူဘဝဆိုတာ မလွတ်လပ်ဘူး။ အဆောင်သူတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်နေကြတာ။ ကျောင်းသူဘဝက အဆောင်နေရတာနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး။ အနေအထိုင်လေးနည်း နည်း ထူးခြားတာနဲ့ တစ်ဖက်စောင်းနင်းပြီး ပြောကြမှာ။ သူစိမ်း မိန်းမတွေချည်း စုနေကြတဲ့ မိန်းမလေးဆောင်မှာ အနေအထိုင် တတ်မှ။ မဟုတ်ရင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြဿနာပဲ လိုက်ရှင်းနေရ လိမ့်မယ်။

ထို့ကြောင့် ငိုတာတောင် အိပ်ရာထဲ လှိမ့်မငိုရဲဘဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကျိတ်ငိုရတဲ့အဖြစ်။

မြဦးလွှာ သူနဲ့ပြတ်ပြီးကတည်းက ဘယ်ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့မှ မပတ်သက်ခဲ့။ ဒါဟာ သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့လား။ သူ့ကြောင့် ယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်သွားတာလားဆိုတာ သူမကိုယ်သူမတောင် မသိ။

ခုလည်း နှမြောတာလား။ နာကျင်တာလားမသိ။ ငိုချင်တာပဲ သိသည်။ ငိုချင်သည်။ ငိုပြီးရင်းကို ငိုချင်နေတာ။ ရင်ထဲမှာဆို နာကျင်နေတာ။

အလုပ်ထွက်ပစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးအလုပ် ကို ပစ်စလက်ခတ် ပြီးပြီးရော ထားခဲ့ဖို့ လိပ်ပြာမသန့်လို့ ထွက် ဖို့ နောက်တွန့်နေတာ။

ဒေါ်ဒေစီကိုတော့ နောက်လူမြန်မြန်ရှာခိုင်းမှပါ။ သူမ ရန်ကုန်မြေပေါ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး။ အသက်ရှူရတာခါး ဘယ်။ ခါးသီးလွန်းတယ်။

ဒီမှာနေသရွေ့ ငိုလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

သူ ဦးလွှာနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ပြီး ဦးလွှာကို ပိုပြီး အရွဲ့တိုက်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ရှိန်းနဲ့ သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ထပ်ဆုံရသည်။

ဒင်နာပွဲ တစ်ခုမှာပါ။ ရှိန်းက ထုံးစံအတိုင်း ရှိုးလာလျှောက်တာ။

အဲဒီမှာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ရှိန်းကို အသေအလဲ လိုချင်နေတာ။

ရှိန်းရဲ့အေဂျင်စီကို လျော်ဖို့ကမ်းလှမ်း၏။

ရှိန်းက ရှိုးလျှောက်ပြီးတော့ သူတို့စားပွဲဝိုင်းကို ဆင်းလာသည်။

“ဒီထဲမှာ ဦးထွန်းနိုင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲရှင်”

“ကိုယ်ပါ ရှိန်းလေး၊ လာထိုင်လေ”

“မထိုင်ပါဘူး။ ရှိန်းအတွက် အေဂျင်စီကို လျော်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်ဆို မလိုပါဘူး။ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်တယ်။

ရှိန်း အနုပညာကို သဘောကျရင် အနုပညာသက်သက်ပဲ အားပေးပါ။ ငွေကြေးကိစ္စတွေ ဝင်စီစဉ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။

အဲဒါလေး လာပြောတာပါ။ ရှိန်းကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ရှိန်း... ကိုယ်က အေဂျင်စီကို လျော်ရုံလောက်ပဲ စေတနာရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိန်းလေး လိုချင်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ”

“ရှိန်းက ရိုးရိုးသားသား အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ရှိန်းအလုပ်အတွက်ရတဲ့ ငွေကြေးကလွဲပြီး တခြားကို မမက်မောပါဘူး။

ရှိန်း ဝါသနာပါလို့ ဒီအလုပ်လုပ်တာပါရှင်။ ရှိန်း စပွန်ဆာမလိုဘူး”

ပြောပြီးတာနဲ့ ထွက်သွားသော ရှိန်းတို့ကြည့်ကာ...

“မလောက်လေး မလောက်စားက လူပါးဝလို့”

“လူပါးဝတာ မဟုတ်ဘူး၊ မူသွားတာ၊ ဈေးလာခေါ်သွားတာ၊ ဟား ဟား ... ဆက်ကြိုးစား ကိုယ့်လူ”

“သားချစ် ... ကိုယ့်ဆရာက သူနဲ့နာမည်ထွက်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟာ ... ဘယ်လိုမှ မလဲပါဘူး၊ မိဒီယာတွေက ဆွဲဖွဲ့ကြတာပါဗျာ။ ဘာမှကို မဘာပါဘူး”

“စိတ်မဝင်စားဘူးလား ကိုယ့်လူရ”

“လှတာမြင်ရင် အကုန်စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျို့။ ဟား ဟား ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခုမှ လုပ်ငန်းတွေပျိုးနေတာဆိုတော့ ခြေချုပ်မိနေလို့ ခြေရှုပ်လို့ မရသေးဘူးဗျို့။”

“ကြိတ်ထား ကိုယ့်လူရေ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတော့ အတည်တကျ မယူနဲ့။ ယူရင် ကိုယ်တို့လို အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်နေရမယ်”

“ဟား ဟား ... သူတို့ယူပြီးတော့ သူများကိုကားပြီ”

“စေတနာနဲ့ တားတာပါဗျာ။ လုပ်ခဲ့သမျှ အလုပ်ထဲ မိန်းမယူခဲ့မိတာ နောင်တအရဆုံး။ ခုနေ ကိုယ်သာ လူပျိုဆိုလို့ကတော့ ရှိန်းတို့လို အရိုင်းပွင့်လေးတွေ တန်းစီနေမှာ”

“ခင်ဗျား အိမ်ကသမီးမှ အားမနာ”

“အင်း ... သမီးကိုတော့ ချစ်တယ်ဗျာ။ အဘွားကြီးသာ မချစ်တာ။ သမီးက ထက်လည်းထက်တယ်”

လူကြီးတွေ မူးပြီးရွှင်နေကြသည်။ သားချစ်ကတော့ ရှိန်းအကြောင်း တွေးနေမိသည်။ သူများတွေပြောသလို ဈေးတင်သွားတာလား။ တကယ် အကောင်းစားလေးလား။ ဘာမှမမုန်းတတ်သေး။

မိန်းမတွေက သိပ်မက်ကြသည်လေ။ ရှိန်းရော မမက်ဘူးလား။ မက်မှာပေါ့။ ဒီလောကထဲက မိန်းကလေး ပိုတောင်ဆိုးဦးမည်။ သေချာသည်။ ဈေးခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။ ဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသား။

“ဟေး ... My Boy ၊ ဘာတွေငေးနေတာလဲကွ။ ငုတ်တုတ် မေ့နေတယ်”

ဖေဖေသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ သူ့ကို ကလေးပဲ ထင်နေကြသည်။ လူဝင်ဆုံအောင် ကြိုးစားရတာလည်း အရည်အချင်း တစ်ခုပါပဲလေ။

ရှိန်းနဲ့ ထပ်ဆုံရတာကတော့ လေဆိပ်မှာပါ။ သူက မေဖေစက်ရုံကို လာလေ့လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသား အဝယ်တော်တွေ ပြန်လို့ လေဆိပ်လိုက်ဖို့တာပါ။ ရှိန်းက လေဆိပ်မှာ ကြော်ငြာ ရိုက်နေတာ။

ဘယ် air-line အတွက်လည်း မသိ။ လေယာဉ် မယ်ဝတ်စုံနဲ့ တော်တော်လေးတော့ လိုက်ဖက်နေသည်။

“ရှိန်း”

ဘာကြောင့်မှန်းသိ သူ သွားနှုတ်ဆက်မိသည်။

“ဪ ... ဦးသားချစ်၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိန်းကိုတွေ့လို့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ရှိန်းကြောင့် ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီကြော်ငြာလေးပေါက်ပြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်လာတယ်။ ခုမှပဲ ရှိန်းကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရတော့တယ်”

“ဒါကတော့ ဦးသားချစ်တို့ဘက်ကလည်း ပံ့ပိုးမှုအားကောင်း လို့ပါ။ ရှိန်းလည်း အဲဒီကြော်ငြာကြောင့် အောင်မြင်လာ တာပါ။ ရှိန်းကလည်း ဦးသားချစ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

“ရှိန်း ရှူတင်ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး”

“ကြားဦးမလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးသားချစ်”

“ပြီးရင် တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်လို့ပါ”

“ရှိန်း မအားသေးဘူး ဦးသားချစ်။ ပြီးရင် ရှူတင်တစ်ခု ဆက်သွားမှာ”

“အိုဇေ။ ဒါဆို ရှိန်းအားတဲ့အချိန် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေး မလား”

“ဘာအတွက်လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိန်း ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

သူ လေဆိပ်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ဒေါ်လွင် ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ကိုသားချစ် ပြော”

“ကျွန်တော် အကြိတ်တစ်ခုခုရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရေ။ ကျွန်တော်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့ project ကို ရှိန်းနဲ့ ကြော်ငြာလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့။ ဒီတိုင်း ကြော်ငြာ ထည့်တာထက် မင်းသမီးပုံနဲ့ဆိုတော့ ပိုဆွဲဆောင်မှုရှိမလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ ကိုသားချစ်။ လူချင်းတွေ့မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ကျွန်မ ဒီမှာ နည်းနည်း Busy နေလို့”

“အိုခေ ... အိုခေ”

သားချစ် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။ မြဦးလွှာကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ အကွက်တစ်ကွက် ရသွားပြန်ပြီ။ ဒေါ်ဒေါ် သူ့ရုံးခန်းကို ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အရောင်းဖွင့်တဲ့အခါ ရှိန်းနဲ့ ကြော်ငြာလိုက်ရင် ပိုဆွဲဆောင်မှု ရှိမလားလို့”

“မဆိုးပါဘူး။ ရှိန်းက ခုတလော ပေါက်နေတာဆိုတော့။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုး သူ့ရုပ်ကို အသုံးချပြီး ကြော်ငြာရုံကတော့ သိပ်ထိရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တို့ရောင်းမှာက သိန်းထောင်ချီတန်တဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွေ။ ကြော်ငြာမယ်ကိုကြိုက်လို့ ဝယ်ရမယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းဝယ်ရင် ကံစမ်းမဲလက်မှတ်ရမယ်။ ရှိန်းနဲ့ အတူ ဘယ်နိုင်ငံကို အလည်အပတ်ခရီး အဲဒီလို ဆွဲဆောင်ရင်တော့ ပိုပြီးထိရောက်မလား မသိဘူး။ ဒါဆိုရင် ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေ စိတ်ဝင်စားနိုင်တယ်”

“ရှိန်းက လက်ခံပါ့မလား”

“ရိုးရိုး Trip တွက်တာပဲလေ။ ဘာအန္တကန်မှ မပါဘူး။ ညှိကြည့်ရမှာပေါ့”

“ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသွားပြီ”

“ကိုသားချစ်တောင် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စက ထိရောက်မှာ သေချာတယ်”

“ဟား ဟား ... မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကောင်မလေး ဓာန်
တက်လွန်းလို့ပါ။ တကယ်ပဲ ဖြူစင်တာလား။ သူများတွေ
ပြောသလို ရျေးတင်နေတာလား သိချင်လို့ ... ဟားဟား”

၆၀ ဖန်စာ၊ နှစ်ပြာပေးစာ၇၄၊ ဗိမာန်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၈)၊ လေယူဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ရှိန်းရယ်၊ သူရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လွင်ရယ် သုံးယောက်
အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“ကိုယ်တို့ project ကြော်ငြာချင်တာ။ သူများကြော်ငြာ
တွေလို ဓာတ်ပုံလေးသုံးရုံလောက်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး။
promotion အနေနဲ့ ရှိန်းနဲ့အတူ ဗန်ကောက်ကို အလည်
သွားခွင့်ကံစမ်းမဲလေးပါ ထည့်ချင်တယ်”

“ရှိန်းနဲ့ ကံစမ်းမဲပေါက်တဲ့သူပဲ သွားရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
ဘယ်လိုစီစဉ်ထားပါသလဲ”

“ကုမ္ပဏီက တစ်ယောက်ယောက်လည်း အဖော်အဖြစ်ရော
ဧည့်ခံဖို့အတွက်ပါ ထည့်ပေးမှာပါ။ ရှိန်းရဲ့ Image ကို
မထိခိုက်စေရပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မဘက်ကလည်း တောင်းဆိုစရာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ အေဂျင်စီကို လျော်ပြီး သူတို့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်က ထွက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အေဂျင်စီက စာချုပ်ဖျက်ပေးဖို့ လက်မခံဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နဲ့ စာချုပ်ထားတဲ့ အတိုင်း လျော်ကြေးပေးတာကို လက်မခံဘဲ ညစ်နေလို့။ ကျွန်မမှာ သူတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိဘူး။ အဲဒီကိစ္စလေး ကျွန်မကို ဝင်ညှိပေးရင် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမယ်။ ကျွန်မဘက်က တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီတောင်းတာပါ”

ဒေါ်ဒေစီက သားချစ်ကိုကြည့်သည်။ သားချစ်က ...

“မင်းရဲ့အေဂျင်စီကို လျော်ပေးချင်တဲ့သူတွေ ရှိတယ်မို့လား။ ဘာလို့ တို့တွေအလုပ်အပ်ကာမှ တို့ကို လာအကူအညီ ဟောင်းတာလဲ”

“ကျန်တဲ့လူတွေက မရိုးသားတဲ့ အပေးအယူတွေနဲ့ ညှိပေးချင်နေကြတာပါ။ ကျွန်မ အဲလိုမိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး။ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့လုပ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက

ပိုက်ဆံမချမ်းသာတဲ့အတွက် အခုလို အထင်ခံရတာပါ။ အဲဒါကြောင့် အပေးအယူလို့ သဘောထားရင်တောင် သူဦးသားချစ်တို့နဲ့လုပ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့အပေးအယူက အလုပ်သဘောကလွဲရင် ဘာမှမပါဘူးလေ။ မရိုးသားတဲ့ အပေးအယူတွေကိုတော့ ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်မယ့်အစား အေဂျင်စီရဲ့အနိုင်ကျင့်ခံရတာက ပိုပြီးဂုဏ်သရေရှိတယ်လေ။ ခုလည်း အေဂျင်စီက ကျွန်မကို Background မရှိဘူးဆိုပြီး ကျွန်မလျော်တာကိုတောင် လက်မခံဘဲ ကုပ်သွေးစုပ်ချင်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် အကူအညီ တောင်းတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်ဝင်ညှိပေးမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မလည်း ဒီအလုပ်ကိစ္စကို လက်ခံပါတယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်း အေဂျင်စီကို ကိုယ်သွားညှိတဲ့အခါ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို သမုတ်ကြဦးမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေစီကပဲ ကူညီပေးပါလား။ Please ဒါက ကျွန်တော်အကူအညီ တောင်းတာ”

“ကိုသားချစ်တို့ကတော့ လုပ်ပြီ။ ကဲပါ တာဝန်ပေးလာ တော့လည်း ထမ်းဆောင်ရမှာပေါ့”

“အဲဒီသဘော မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

ဒေါ်ဒေစီလွင်က ဒင်နာကျေးတော့ ရှန်းက ငြင်းပါ သည်။

“ရှန်းနဲ့ ဦးသားချစ်ကို ကောလာဟလတွေ ထပ်ပြီးမထွက် စေချင်လို့ ရှန်း လိုက်မစားတော့ပါဘူး။ ရှန်း ဘယ်သူဌေး နဲ့မှလဲ လိုက်မစားဖူးပါဘူး။ အခု ဦးသားချစ်နဲ့မှ လိုက် စားတယ်ဆိုရင် ပိုပြီးသတင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆို ကိုသားချစ်နဲ့ ကျွန်မပဲ သွားစားကြတာပေါ့”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကျွန်တော့်မှာ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့။ ဒေါ်ဒေစီနဲ့ ရှန်းပဲ သွားစားလိုက်ပါလား။ ကိုယ်မပါတဲ့ အတွက် ရှန်းလည်း အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟေး ... ခေါ်တဲ့သူကို အားနာကြဦးနော်။ သူသွား ကိုယ်သွား လုပ်နေကြတယ်”

ရှန်းက အားနာပုံဖြင့် ပါသွားသည်။ သားချစ် လေ တစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။ ဒါပဲလေ။ သားချစ်ဆိုတာ မိန်းကလေး တွေနဲ့ စိမ်းခဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ မိန်းမကျမ်းတစ်ဝက်လောက်တော့ ကျေပါ၏။

ရှိန်းရဲ့အေဂျင်စီကို ဒေါ်ဒေစီက သာသာယာယာပဲ ပြန်အမ်းပေးလိုက်သည်။ ရှိန်း ပြန်အမ်းနေတာ မရတဲ့ အေဂျင်စီ ကို ဒေါ်ဒေစီ တစ်ခါပဲ ပြောလိုက်ရသည်။ အဲဒါ ဘာလဲ။ ပိုက်ဆံ လား။ ဂုဏ်သိက္ခာလား။ အသိုင်းအဝိုင်းလား။ သေချာတာကတော့ ရှိန်းမှာ အဲဒါတွေ မရှိဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ အပေါ်ယံဂုဏ် ခြပ်တွေ၊ power တွေ မရှိဘူး။ ဒေါ်ဒေစီကြောင့် သာသာယာယာ လေးပဲ။ စာချုပ်က လွတ်လာသည်။

ပြီးတော့ project အတွက် ကြော်ငြာရိုက်သည်။ အဲဒီကဏ္ဍတွေအတွက် မြဦးလွှာကတော့ မပတ်သက်ရသေးပါ။ မြဦးလွှာက အင်ဂျင်နီယာမကြီးလေ။ ဒီလိုအနုအရွယ်တွေ မခံစား တတ်။ ရှိန်းနဲ့ ကြော်ငြာပုံရိပ်တွေ ထွက်လာမှပဲ သူမ သိတော့

သည်။ သူ ရှယ်ယာပါတဲ့လုပ်ငန်းကို ရှိန်းနဲ့ ကြော်ငြာတယ်ဆို တော့ မိဒီယာတွေ တစ်ကြောဖွဲ့ကြပြန်သည်။

ရှိန်းနဲ့ T.C trading ပိုင်ရှင် ဦးသားချစ် ဆိုတဲ့ ကောလာဟလဟာ ရှိန်းကို နာမည်ပိုကြီးအောင် တွန်းတင်ပေးနေ သလိုပဲ။ အဲဒီလို သူနဲ့ရှိန်း ပတ်သက်နေတာ သူမအတွက် ပိုစိတ် ညစ်စရာ ကောင်းသည်။

ရှိန်းနဲ့ ဗန်ကောက်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ ကံစမ်းမဲက ထိရောက်ပါသည်။ တချို့ ပိုက်ဆံသိပ်ပေါနေတဲ့ ခရိုနီကြီးတွေက အပျင်းပြေ ကံဝင်စမ်းကြသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိန်းနဲ့ကြော်ငြာ လို့ တစ်ခန်းရောင်းရတယ်ဆိုရင်တောင် ကြော်ငြာခ အရင်းကျ ပါသည်။

ရှိန်းရဲ့အောင်မြင်မှုတွေက သူတို့ကွန်ဒိုရဲ့ရောင်းအား ကို တအားကြီးတော့ မြင့်တင်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲဆောင် မှုတော့ရှိသည်။ ရှိန်းနဲ့ Trip ထွက်ခွင့်ရမယ်ဟု ကြော်ငြာထား တာကြောင့် တချို့ကလည်း လမ်းကြိုဝင်ပြီး စပ်စုတာမျိုးရှိသည်။ အပျော်သဘော လှမ်းမေးတာလည်း ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေး

ရင်းနဲ့ ဝယ်ချင်စိတ် ပေါက်လာကာ ဝယ်ဖြစ်သွားတာက အမြတ် ပါပဲ။ ဒေါ်ဒေစီလည်း စိတ်ညစ်နေသည်။ မြဦးလွှာက ထွက်စာ တင်ထားလိုပါ။ တကယ်ပညာတတ်တဲ့ ဝန်ထမ်းကလည်း ရှာမရ သေး။ မြဦးလွှာလောက် ပညာတတ်ထားတဲ့ သူတွေက ဒီနိုင်ငံမှာ အလုပ်မလုပ်ကြတော့ဘူးလေ။

ပြီးတော့ ဒီဆောက်လက်စကွန်ဒို ပြီးမှပဲ ထွက်စေ ချင်သည်။ အဲဒါကလည်း နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာဦးမှာလေ။ သူမကို လစာတွေလည်း တိုးပေးထားတာပဲ။ လုပ်ငန်းမှာလည်း ဘာ ပြဿနာမှ မရှိဘူးပါပဲ ဘာလို့အတင်းထွက်ချင်နေပါလိမ့်။

ပြဿနာကို အဖြေရှာမရ။ မေးလို့လည်းမရ။ ကြာ လာတော့ တင်းတောင် တင်းလာသည်။ သဘောကျမှန်းသိလို့ ဈေးကိုင်နေတာလားဟုတောင် ထင်ရသည်။ အလုပ်ကလည်း အရေးကြီးနေလို့သာ။ မဟုတ်ရင် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သားချစ်နဲ့ ဒေါ်ဒေစီ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောရင်း...
 “ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သူတို့ကို လိုအပ်ပြီဆိုရင် ဈေးကိုင် တယ် ကိုသားချစ်ရေ။ မြဦးလွှာဆိုရင် ကျွန်မ လစာတွေ

အများကြီးပေးထားတာ။ တော်လည်းတော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထင်ထားတာနဲ့ တခြားစီပဲ။ သူ့ကိုလိုနေမှန်းသိလို့ ထွက် မယ်တက်ကဲပဲ။ စိတ်ဓာတ်မကောင်းဘူး”

သားချစ် ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ ထွက်ချင်တာ သူ ကြောင်ပါ။ ဒါကိုဘာမှမသိထားသော ဒေါ်ဒေစီကတော့ အထင် လွဲမှာပေါ့။

သူကလည်း သူနဲ့ မြဦးလွှာအကြောင်း ဖွင့်မပြော ချင်ပါဘူး။

“သူ့မှာ လူမှုရေးကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ နေမှာပေါ့ ဒေါ်ဒေစီရယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဖွင့်ပြောပြလို့ မရနိုင်တဲ့ အခက်အခဲလေးတွေ ရှိတတ်တယ်လေ”

ဒေါ်ဒေစီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေးလေ ... ကိုယ့်အခက်အခဲကိုပဲ မြင်လို့မှ မဖြစ်တာ လေ။ ညှိကြည့်ဦးမှပါ”

ဒေါ်ဒေစီနဲ့ မြဦးလွှာတို့ ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။
ဒေါ်ဒေစီက ခေါ်ညှိတာဆိုရင်လည်း မမှားပါ။

“မြဦးလွှာ ... အန်တီက မြဦးလွှာကို သဘောကျတယ်။
ဖြစ်နိုင်ရင် တခြားဝန်ထမ်း အစားမထိုးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
မြဦးလွှာဘက်မှာ အခက်အခဲ ရှိချင်ရှိနိုင်တာပဲ။ ဆိုတော့
မြဦးလွှာ မဖြစ်မနေ ထွက်ရမှ ဖြစ်မှာလား။ ဆက်လုပ်ပေး
လို့ကို မရတော့ဘူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလွှာဘက်မှာ အခက်အခဲလေးတွေ ရှိနေ
လို့ပါ အန်တီ။ ဦးလွှာရဲ့ လူမှုရေးအခက်အခဲကြောင့်ပါ။”

“ပြောပြလို့ရမလား မြဦးလွှာ။ အန်တီ ကူညီနိုင်ရင်
ကူညီပေးမယ်”

“ကူညီပေးလို့ မရနိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ပါ အန်တီ”
“ခက်တယ်ကွယ်၊ အန်တီက အခုဆောက်လက်စ project
လေးပြီးမှ ထွက်စေချင်တယ်။ အန်တီဆောက်လုပ်ရေးမှာ
ဒီ project ကလည်းအကြီးဆုံး မြှုပ်နှံမှုလည်းများတယ်။
တခြားပါတနာတွေနဲ့ လုပ်တာဆိုတော့ အထစ်အငေါ့လည်း
မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒီ Project လေးပြီးမှ ထွက်လို့ရမလား
မြဦးလွှာ ... please”

ဒီ Project ကြောင့် ထွက်ချင်နေတာကို ဒီ Project
ပြီးမှ ထွက်ဆိုတော့ သေပြီဆရာပဲပေါ့။

သူနဲ့ ဒီ Project ကြောင့် ပတ်သက်နေရတာလေ။
ဒီ Project ပြီးသွားရင် ပတ်သက်စရာ မလိုတော့။ ပြီးတော့ သူမ
ကိုင်ရတဲ့အထဲ ဒီ Project က အကြီးဆုံး Project ကြီး။ ဒါကြီး
ပြီးသွားရင် သူမလည်း နာမည်ရမှာ။

သားချစ်က သူမကို အဖက်တောင်မလုပ်ပါ။ ဘာ
အနှောင့်အယှက် အပတ်အသက်မှ မလုပ်။ သူမဘက်ကသာ
တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဆိုးစိတ်နာ ဖြစ်နေတာ။ ဒေါ်ဒေစီဘက်ကို
လည်း ကြည့်သင့်တာ အမှန်။ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ခံဝန်ကတိတွေ

ပေးမထားပေမယ့် ဒီပရောဂျက်အတွက် သူမကို အလုပ်ခန့်ခဲ့တာ
ငဲ့ညှာထောက်ထားသင့်ပါသည်။

“ဦးလွှာ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ကြည့်ပါ့မယ် အန်တီ။
တကယ်လို့ ဦးလွှာဘက်က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့
အခါကျရင်လည်း အန်တီ လက်ခံ ကျေနပ်လောက်တဲ့
အကြောင်းတရားကြောင့် ထွက်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အန်တီ...
ဦးလွှာ မထွက်ချင်သလို မထွက်သင့်တာလည်း နားလည်
ပါတယ်။ ဦးလွှာရဲ့ အကြောင်းတရားကလည်း ပြုန်းခနဲ
ထပေါ်လာတာမို့လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို လောလောဆယ် အန်တီ လူမရှာထား
သေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ဒေစီကလည်း လူကဲခတ်မည့်ပါ။ မြဦးလွှာဟာ
လက်လွတ်စပယ်လုပ်မယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့
သိပါသည်။ သူမကို ပေးထားတဲ့ လစာကလည်း မနည်းပါ။
ဒီတော့ လစာကိစ္စကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်။ လူမှုရေးပြဿနာဆို
တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဆက်လုပ်ပေးမယ် ဆိုတာကို

ပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ မြဦးလွှာဆိုတာ အင်တာနေရှင်နယ်အဆင့်မီ
အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်။ ပညာတတ်ရှားနေတဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဒီ
ဝန်ထမ်းကို ရတုန်းက ဝမ်းသာခဲ့ရသေးတာ။

ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ လူမှုရေးပြဿနာက ဘာလဲ။ သိချင်
သည်။ စုံစမ်းခိုင်းရမည်။ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းအကြောင်း သိထားတာက
ပိုကောင်းသည်။ လူမှုရေးဇာတ်ရှုပ်တွေ ရှိနေရင် အလုပ်ကိုပါထိ
ခိုက်နေမည်။

ဒေါ်ဒေစီ သူမတပည့်ကျော်တစ်ယောက်ကို ဖုန်း
ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... အေး ... မင်း မြဦးလွှာအကြောင်း စုံစမ်းပေး။
တိကျပစေ။ မြန်ပါစေ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ မြဦးလွှာ အလုပ်
ဝင်ကာစက တော်တော်တက်ကြွနေတာပါ။ သူမကြောင်း ကြာ
ကြာ ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ပါ။ သူဌေးဆိုတာ ဝန်ထမ်းကိုပေးရတဲ့
လစာနဲ့ တန်အောင်ခိုင်းတတ်သူမျိုးပါ။

မြဦးလွှာအကြောင်း စုံစမ်းပေမယ့် ထွေထွေထူးထူး မသိရပါ။ ဘယ်သိရမလဲ။ သားချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သမိုင်းက အဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တာကိုး။ လတ်တလောမှာ ဘာအကြောင်းမှ ထွေထွေထူးထူး မရှိတော့ ဘယ်စုံစမ်းလို့ ရမလဲ။ မြဦးလွှာ မိဘ တွေကလည်း နယ်မှာ အေးဆေးပဲ။ မြဦးလွှာမှာ ချစ်သူရည်းစား လည်းမရှိ။ ဒါဆို ဘာကြောင့် ထွက်ချင်တာပါလိမ့်။

သူတို့ကွန်ဒိုကံစမ်းမဲ ပေါက်သူက အပျိုကြီးဖြစ်နေ သည်။ ရှိန်းနဲ့ ကံထူးသူအပျိုကြီးကို သားချစ်က လိုက်ပေးမည်။ ရှိန်းကတော့ ဘာမှမပြောသာ၍လားမသိ။ မပြောပေမယ့် သူမ မိခင်ကို ခေါ်ပါရစေဟု တောင်းဆိုသည်။ ခေါ်စေပေါ့။

တကယ်တော့ သားချစ်က တကယ်လိုက်ပေးမှာ မဟုတ်ပါ။ ဒီကသာ အတူထွက်မှာ။ ဗန်ကောက်ရောက်တာနဲ့ ဗန်ကောက်မှာ ရှိန်းတို့ကို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ထားခဲ့ပြီး သူ က စင်ကာပူဆက်သွားမှာပါ။ ဒါကို ဒေါ်ဒေါ်လွင်တောင် ပြန် လာမှပဲ သိရမှာ။ သားချစ်က မြဦးလွှာကို ကလီချင်လို့ လုပ်တာ။

တကယ်လည်း ထိရောက်ပါသည်။ မြဦးလွှာ ရင်ထဲ မကောင်းပါ။

ချစ်ခဲဖူးသည့် ချစ်ဦးသူက သူမကို အရှေ့တိုက်ကာ တတိတိ နှိပ်စက်ပြနေတာလေ။

ရှိန်းနဲ့ နာမည်ထွက်နေတာ တကယ်ငြိနေလို့လား မသိ။

မြဦးလွှာ ရင်ထဲကိုမကောင်း။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အကြောင်းတွေ မေ့ထားကာ အလုပ်လဲပဲ အာရုံစိုက်ထားလိုက် သည်။

ရှိန်းကလည်း နားမလည်ပါ။ ဗန်ကောက်ထိ လိုက် လာပြီးမှ ဗန်ကောက်မှာ သူ့တပည့်နဲ့လွှဲထားခဲ့ပြီး သူက စင်ကာပူ

ထွက်သွားတာ ဘာသဘောလဲ။ ရန်ကုန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာက ရှိန်းတို့ကို သားချစ် လိုက်ပို့တယ် ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာ လေ။

ရှိန်းမှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိပါသည်။ ထို ရည်ရွယ်ချက်က ရှိန်းက ဒီလောကထဲ ဝင်လာတာ သူဌေးကတော် ဖြစ်ချင်လို့ပါ။ သူဌေးတွေရဲ့ နံပါတ်စဉ်တစ်ခု အဆင့်မဟုတ်ပဲ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ နံပါတ်တစ် တရားဝင်ဇနီးမယား ဖြစ်ချင် တာ။ အဲဒီထဲမှာ ပြောင်ပူကောက်ကြီးတွေထက်စာရင် သားချစ်လို လူငယ်လေးဆို ပိုကောင်းတာပေါ့။

ထို့ကြောင့် ရှိန်း ပစ်မှတ်က သားချစ်ဖြစ်နေတာပါ။ သားချစ်နဲ့ထွက်တဲ့ ကောလာဟလတွေကိုလည်း ဘာမှမဖြေရှင်းဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ လွှတ်ထားတာပါ။ ခုတော့ သားချစ်က သူမတို့ကို ထားခဲ့ပြီး စင်ကာပူဒီးသွားပြီ။ သူမနဲ့ ကောလာဟလ ထွက်တာကို သားချစ်ဘက်ကလည်း ဘာမှမတုံ့ပြန်တဲ့အပြင် သူမနဲ့တောင် ကြော်ငြာတွေ ထပ်သုံးနေတာ ဘာသဘောလဲ။ သူမကို သဘောကျလို့ မဟုတ်ဘူးလား။ သူမကို အေဂျင်စီက

ဆွဲထုတ်ပေးတာလည်း သားချစ်ပါပဲ။ သားချစ် တောင်းဆိုလို့ ဒေါ်ဒေါ်လွင်က လုပ်ပေးတာ။

ရှိန်းလည်း ဧဝေဝါ ဖြစ်နေသည်။ သူမကို သားချစ် သဘောကျတာလား။ မကျတာလား မသိပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိန်းတို့ကတော့ ဗန်ကောက်မှာပျော် ခဲ့ပါသည်။ ရှေ့ပင်လည်း ထွက်ခဲ့ရသည်။

ရှိန်းအတွက် အတန်ဆုံးခရီးပါပဲ။ ရှိန်းဘာသာဆိုရင် တောင် မသွားတတ်ဘဲ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေမှာလေ။

သားချစ်တပည့်က ဦးဆောင်ပြီး လိုက်ပို့ပေးတော့ အဆင်ကိုပြေလို့။ ကံထူးသူ အန်တီကြီးကလည်း ပျော်နေသည်။

သားချစ်က ဖုန်းတော့ လှမ်းဆက်ပါသည်။ အဆင် ပြေရဲ့လားတဲ့။ ဖြေပစ်ချင်တာ။ ရှင်မပါတာ တစ်ခုပဲ အဆင်မပြေ တာဟု။

ခရီးက ပြန်လာတော့မှ သားချစ်နဲ့ရှိန်း အတူမလည်
တာ ဒေါ်ဒေါ်လွင် သိရတာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်လွင်ပဲ သိတာ။ မြဦးလွှာ
တို့ မသိရပါ။ ရှိန်းနဲ့အတူသွားတယ်ပဲ ထင်တာပါ။ သားချစ်တို့
ကုမ္ပဏီက လူတွေကတော့ သိတာပေါ့။ သားချစ်တပည့်ဝန်ထမ်း
တစ်ဦးက ရှိန်းတို့ကို လိုက်ပို့တာလေ။

ပြန်လာပြီးတော့လည်း ရှိန်းက သားချစ်နဲ့တွေ့ဆုံ
အောင် မသိမသာလေး ဖန်တီးတတ်သည်။ ဥပမာ သူ့မမွေးနေ့ကို
ဒေါ်ဒေါ်လွင်နဲ့ ရှိန်းကို ဖိတ်ကျွေးတာမျိုးပေါ့။

ဒေါ်ဒေါ်လွင်က မအားလို့မလာဖြစ်ဘဲ မြဦးလွှာကို
မွေးနေ့လက်ဆောင် ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

ရှိန်းက မြဦးလွှာကို သိပ်စိတ်မဝင်စားပါ။

မြဦးလွှာ မွေးနေ့လက်ဆောင် လာပို့တော့ ရွှေဘဲ
မှာ သားချစ်နဲ့ရှိန်း နှစ်ယောက်တည်း။ ရှိန်းက မြန်မာဆန်ဆန်
ရိုးရိုးလေး ဝတ်စားထားသည်။

ဦးလွှာမှာတော့ 'အလုပ်ကအပြန် ယူနီဖောင်းနဲ့
ချွေးတွေနဲ့။ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ ယှဉ်ကြည့်ချင်စရာမကောင်း
လောက်အောင် ကွာခြားနေသည်လေ။

“သုံးယောက်စာတောင် မကဘူး မှာထားတာ။ မမ ...
အန်တီဒေါ် မလာဘူးဆိုတော့ မမပါ ဝင်စားပါနော်။
ဦးသားချစ် ဖြစ်တယ်မို့လား၊ ဟိုလေ ရှိန်းတို့နှစ်ယောက်
တည်းလည်း မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်က ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“မစားတော့ပါဘူး ရှိန်း။ သွားစရာ ချိန်းထားတာလေးရှိ
သေးလို့ပါ”

“မဟုတ်တာ မမရယ်။ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားပါဦး”

“တကယ် တို့ အချိန်မရလို့ပါ။ သွားပြီနော်”

မြဦးလွှာက အတင်းငြင်းကာ ထွက်သွားသည်။ သားချစ်က ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးနေသည်။ သားချစ် အပြုံးကို ရှိန်းကတော့ ဘာသာပြန်တတ်မှာ မဟုတ်။ ဦးလွှာပဲ သဘောပေါက် တာပါ။ ဦးလွှာကို လှောင်တဲ့အပြုံးလေ။

မြဦးလွှာ ထွက်သွားတော့ သားချစ်နဲ့ရှိန်း နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ သားချစ်ကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ ရှိန်းက သားချစ်ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးသည်။ ဦးချသလိုလိုနဲ့ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးနေတာ။ သားချစ်ကလည်း သိတာပေါ့။

“ရှိန်း”

“ရှင်”

“ရှိန်းမှာ ချစ်သူ မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး ဦးသားချစ်။ ရှိန်းက ခုမှ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေရတော့ အဲဒါတွေလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ရှိန်းက အခု အောင်မြင်နေပါပြီ”

“အောင်မြင်လာရင် ဖူးစာဖက်ကို ပိုပြီးရွေးရခက်တယ် ဦးသားချစ်။ အများစုက ရှိန်းရဲ့အလှတရားကို သဘောကျ တာ။ ရှိန်းရဲ့ပေါ့ပြုလာဖြစ်မှုကို သဘောကျတာ။ ရှိန်းကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးတာထက် ရှိန်းကိုကြိုက်ကြတာ”

“ရှိန်းကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူလည်း ရှိနိုင်တာပဲ”

“အဟင်း ... မခွဲခြားတတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေက လည် စပွန်ဆာပေးချင်လို့ ချဉ်းကပ်တယ်။ မရှိတဲ့သူကျ တော့လည်း ရှိန်းကို ခိုစားချင်တာ။ အဟင်း ... ကိုယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တယ်လို့ကို မခံစားရပါဘူး။ ဒီကြားထဲ အိမ်ထောင်သည်တွေ အိမ်ကလီလာလုပ်ရင် ပိုပြီးစိတ်ဆိုး တယ်။ ရှိန်းကို ဒီလောကထဲမှာဆိုပြီး အထင်သေးသွေးတိုး စမ်းကြတာ။ ရှိန်းက အဲဒီအမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ သာမန်မိန်းမတွေကို အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုမှာ။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကိုပဲ ရှိန်း ကြိုက် တယ်”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းပါတယ်”

“အဟင်း ... ပြောသာ ပြောတာပါလေ အပျိုကြီးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ။ ကိုယ့်ကို ချဉ်းကပ်လာတာနဲ့ မသမာ သူများဖြစ်နေမလားဟု သံသယတွေ ဝင်နေပြီလေ”

“ဟား ဟား ... ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်။ အမူလွန်မနေနဲ့ ဦး”

“မူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က သဘောကျတဲ့သူလည်း မတွေ့သေးတာပါ”

“ထားပါ။ အခုမွေးနေ့မှာ ကိုယ်က ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ရှိန်းကို တန်ဖိုးထားတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါ စေလို့”

“အဟင်း ... ဦးသားချစ်ကိုလည်း ပြန်စပ်စုလိုက်ဦးမယ်။ ဦးသားချစ်ရော လက်ထပ်ရမယ့်သူ မတွေ့သေးဘူးလား”

“ကိုယ်လည်း လူပျိုကြီးဇာတာ ပါတယ်ထင်တယ်ကွ”

“ဟား ... ယုံရမှာလား”

“တကယ်အချစ်ဆုံးက Lesson ပေးသွားလို့ မိန်းမကြောက် တဲ့ရောဂါ ရနေတာ။ သူနဲ့လွဲပြီးတည်းက ဘယ်မိန်းမကိုမှ

မပတ်သက်ရဲတော့တာ။ သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ သိပ်လည်း မုန်းနေတာလေ”

ရှိန်းရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ကြေကွဲသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးလေ။ သူမ ကုစားပေးလို့ ရတာပဲ။

“ဒါဆို အခု သူ့ကို မုန်းနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ မုန်းလွန်းလို့ ကြုံရင်ကြုံသလို ကလဲ့စား ချေနေတာလေ”

“နည်းနည်းထပ်စပ်စုကြည့်မယ်နော်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကြလို့ လဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... မိန်းမတွေက မက်တယ်လေ၊ ဆောရီး... ရှိန်းရှေ့မှာ ပြောရတာ အားနာပါတယ်။ မိန်းမတွေက ငွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပညာ အဲဒီသုံးခုကို သိပ်မက်တာလေ။ အဓိက ငွေနဲ့ပညာပေါ့။ အဲဒီနှစ်ခု တစ်ခုမှ မပါရင်တော့ ဝေးဝေးကို ခါထုတ်တော့တာပဲ ဟား ဟား”

“ဒါတော့ ဦးသားချစ်ရယ်၊ မိန်းမသားဆိုတာကလည်း ကိုယ်အားကိုးရမယ့်ယောက်ျား ဘာအစွမ်းအစံမှ မရှိရင်

တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘဝကို ပုံအပ်ရဲပါ့မလဲရှင်။ ဒါပေမဲ့
ဦးသားချစ်က အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတာပဲ။ ဘာလို့
အဲဒီပြဿနာ တက်ရတာလဲ”

“သူက ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ထင်တာကိုး၊ အဟက်...
ကိုယ်က ချမပြခဲ့ဘူးလေ”

ရှန်းက နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

ထိုနေ့က ဒေါ်ဒေစီလွင်က ရှန်းကို LV အိတ်တစ်
လုံး လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ သားချစ်က Channel ရေမွှေး။
တကယ်ဆို သားချစ်ကသာ ရှန်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုရင်
ထို့ထက်ပိုပေးသင့်တာပေါ့နော်။

သားချစ်က ရှန်းကို စိတ်မဝင်စားတာတော့ သေချာ
သည်။ စိတ်ဝင်စားရင် ဗန်ကောက်မှာ သူမနဲ့အတူ လည်ပတ်ခွင့်
ရှိတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတော့မရှိ။ သားချစ်က အသည်းကွဲနေ
တာကိုး။ ဒီတော့ ရှန်း ကုစားပေးရမှာပေါ့။

မြဦးလွှာကတော့ ရှန်းနဲ့ သားချစ်ကို အတူတွဲတွေ့
ရဖန်များလာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေလားဟု ထင်နေ
မိသည်။

ထိုနေ့က ရွှေဘဲမှာ အတူစားတဲ့ ပုံတွေကလည်း facebook မှာ ပွစ်တက်ကာ like အများဆုံး ရနေသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက ဖြေရှင်းချက်မပေးဘဲ ငြိမ်နေတော့ ထိုသတင်းက အမှန်လိုလို ယူဆနေကြသည်။

သားချစ် မရှင်းတာက အကြောင်းရှိသလို ရှိန်းဘက်ကလည်း ထင်လေကောင်းလေမို့လို့ မရှင်းတာပါ။

သားချစ်နဲ့ ရှိန်းကတော့ သူ့ဟာနဲ့သူ အပေးအယူမျှနေသည်။

သားချစ်က မိန်းကလေးတွေကို သိသင့်သလောက် သိတာမို့ ရှိန်း သူ့ကို ယိုင်နေပြီဆိုတာကို သိသင့်သလောက်တော့ သိသည်။ သူ အသုံးချချင်သေးလို့ တိခနဲ မရှောင်ထွက်သေးတာပါ။ ရှိန်းကို အသုံးချပြီး ဦးလွှာကို တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်ချင်သေးတာ။

သူ မြဦးလွှာ စိတ်ဆင်းရဲတာ မြင်ရမှ စိတ်ချမ်းသာမှာလေ။ မိန်းမဆိုးအမုန်းထက် ယောက်ျားဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းက ပိုဆိုးသည်။ မိန်းမတွေက ဉာဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့ ကောက်ကျစ်တာ။ ယောက်ျားတွေက ဉာဏ်ကို မိုင်ထောင်ချီပြီး ယုတ်မာကြတာလေ။

သူ ဦးလွှာအပေါ် ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာထိ မုန်းတီးနေလဲဆိုတာ သူ မသိ။ ဦးလွှာကို ဘယ်လောက်ထိကျဆုံးစေချင်တာလဲ သူ မသိ။

သူ ဦးလွှာကို မုန်းတာပဲ သိသည်။ သူ့အချစ်ကို ဖော်ကားလွန်းတဲ့မိန်းမ။ ခုတော့ သင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

သူ့ကို ဦးလွှာ သိပ်ချစ်ခဲ့တာလည်း သူ့သိသည်။ ချစ်ရက်နဲ့ နတ္ထိမို့လို့ သူ့ကိုစွန့်ခွာသွားခဲ့တာ။ အခု သူမ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့သူက သူ့ဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ သူမ ခံစားရမှာပေါ့။

တတိတိနဲ့ ကလိပြဦးမယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တန်မဲ့ အစွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာကို မကျေချမ်းနိုင်ခဲ့တာ။

မြဦးလွှာကို နှိပ်စက်ချင်လို့ ဒေါ်ဒေစိုအလုပ်ကို အရင်းအနှီး အမြောက်အမြားထည့်ပြီး လက်ခံခဲ့တာလေ။

သူ မြဦးလွှာကို သိပ်မုန်းလို့ပါ။ ဒီထက်ရက်စက်ချင်သေးတာ။ ဘယ်နည်းလမ်းကို သုံးရမလဲ။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခပေးလို့မရ။ မြဦးလွှာက ပညာတတ်။ ဒီအလုပ်က ထုတ်လိုက်

လည်း ကြိုက်တဲ့နေရာ သွား၍ရသည်။ သူမက အလုပ်တောင် ထွက်ချင်နေသေးတာလေ။

မြဦးလွှာ သူ့ကိုချစ်မှန်းသိတော့ အဲဒီအချစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရမည်။

သူ ရှိန်းကို ငှားရမ်းရမည်။ တရားဝင် စပွန်ဆာပေး မှာမဟုတ်။ ခဏဟန်ဆောင်တွဲခိုင်းမှာ။ ထိုအတွက် သူမ တန်ဖိုး တန်ကြေး လုပ်အားခရမည်။ တွဲရုံပါ။ တခြား ဘာမှပတ်သက်မှာ မဟုတ်။ မြဦးလွှာရှေ့မှာ တွဲပြရုံလေးတင်။

ရှိန်းကိုတော့ ညှိကြည့်ရမှာပဲ။ ရှိန်းမလုပ်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိ။ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို တွဲပြလိုရသည်။ စီးပွား ရေးလောကထဲမှာ သူနဲ့တွဲချင်သော စွမ်းဆောင်ရှင်မတွေပုံလို့ သားချစ် ခြေတစ်လှန်း ထပ်တိုးပြီ။

မင်း ရက်စက်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ကို ပြန်ခံလိုက်ဦး မြဦးလွှာ။

ဦးလွှာ တော်တော် စိတ်ညစ်ပါသည်။ သားချစ်နဲ့ ရှိန်းတို့ကို တွဲမြင်ရတိုင်း ရင်ထဲတဆစ်ဆစ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုသိလာတာက သူမ သားချစ်ကို မေ့လို့မရသေးဘူး ဆိုတာပဲ။ ပြန်မတွေ့ခင်အထိ မေ့သလိုလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ယနေ့ထိမမေ့ ခဲ့လို့ ခုလို ပြန်တွေ့ရတဲ့ အချိန်မှာ သူမ ခံစားနေရတာပေါ့။

သိပ်ချမ်းသာသွားတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးသားချစ်။ ကုန် စိမ်းသည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးသည်သားဟု သူမကို ညာခဲ့တဲ့ သူဌေး သား။ ဆယ်တန်းသာမအောင်တာ အင်တာနေရှင်နယ်လ် အသိ အမှတ်ပြုပညာတွေတတ်တဲ့ ဦးသားချစ်။

သူနဲ့ မြဦးလွှာဘဝက တခြားစီ ဖြစ်သွားပြီ။ သူ ဘာမှ မဟုတ်ခင်တုန်းက ဦးလွှာက သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သူ။

ခုတော့ သူ့အလှည့်။

ဦးလွှာကို လှည့်တောင်မကြည့်တော့။ ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟုတောင်မမှတ်။ ဦးလွှာ တတ်တာ အင်ဂျင်နီယာ ပညာ။ သူကတော့ ပိုက်ဆံရှာသည့် စီးပွားရေးပညာကို ကောင်း ကောင်းကြီး တတ်မြောက်ထားသူ။ ဦးလွှာ နောင်တမရပါ။ ချစ်ခဲ့ရသူမို့ ခံစားရတာပဲ ရှိတာပါ။

ခုထလော သူ့နဲ့ရှိန်း ပိုတောင်တဲ့နေကြသေးသည်။ သတင်းကြားရတာ မကောင်။ သူကပဲ ရှိန်းကို စပွန်ဆာပေးထား သလိုလိုတဲ့။ ရှိန်းအတွက် ကွန်ဒိုတစ်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီးဝယ်ပေး ထားတာတော့ သိသည်။ သိဆို ဒေါ်ဒေါ်အသိဆီမှာ ဝယ်တာကိုး။ ဦးလွှာတို့ သိရတာပေါ့။

ရှိန်းကလည်း အစကတော့ ဟုတ်တော့မလိုလိုနဲ့ ခုတော့ ထူးမခြားနားပါပဲ။

“ဦးလွှာရေ ... ရှိန်းတို့ကို ခဏစည့်ခံပေးထား။ အန်တီ ဖုန်းပြောလက်စမို့လို့”

သူတို့အတွက် ကော်ဖီကို ဦးလွှာကိုယ်တိုင် ဖျော် တိုက်ပါသည်။

“သား ရှိန်းကို စိန်ရင်ထိုးဝယ်ပေးမယ်ဆို”

ဘုရားရေ ... သားဆိုပါလား။ သူ့မသုံးခဲ့တဲ့ နာမ် စားကို ရှိန်းက သုံးနေတာပါလား။ သူ့မ ကော်ဖီချပေးပြီး ထွက် ခဲ့လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သားချစ်က အသွားမခံ။

“မြဦးလွှာ ... ဒေါ်ဒေါ် မအားသေးရင် မြဦးလွှာကပဲ စာရင်းတွေ တစ်ချက်ရှင်းပြပေးနိုင်မလား ... please”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမကို အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်လို ခိုင်းလာတော့ လည်း မလုပ်လို့ မရဘူးပေါ့။ သူမ စာရင်းတွေရှင်းပြပေးလိုက် သည်။

သားချစ်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပေမယ့် ရှိန်းကတော့ သူမရဲ့ apple i-pad နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။ ပြီးတော့ သားချစ်ရဲ့အင်္ကျီကော်လာစလေးကို ဆွဲကြည့်လိုက်၊ သားချစ်ပါးကို လက်ညှိုးနဲ့ ခပ်ဖွဖွ လာထိုးလိုက်နဲ့ ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လာလုပ်ပြနေ၏။

“ခဏနေပါဦး၊ ကိုယ် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်”

“ဟမ် ... မရပါဘူး။ သူ့ဘာသာလုပ်ပေါ့။ ဒီကချစ်လို့ စတာဟွန်။ သားရော ရှိန်းပါ အလုပ်တွေ အရမ်းများတယ် လေ သားရဲ့။ ခုလို အတူရှိခွင့်ရတဲ့ ခဏကိုတော့ ချစ်ရမှာပဲ။ နော် ... မမြဦးလွှာ”

“အဟင်း”

မြဦးလွှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလို့ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ပြုံးလိုက်တာက မဲ့သလိုလိုများ ဖြစ်သွားလားမသိ။ သားချစ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကာ စာရင်းတွေ ကြည့်နေသည်။

မြဦးလွှာ ဒီနေရာကနေ အငွေပျံပျောက်ဆုံးသွားချင်သည်။ မုန်းလိုက်တာ တူးခါးနေတာပဲ။

သားချစ်က မြဦးလွှာကို အရမ်းချစ်ခဲ့လို့ အချစ်ကြီးခဲ့လို့ အမုန်းကြီး မုန်းနေပြီ။ မြဦးလွှာက သားချစ်ကို ပထမတော့ အေးဆေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သားချစ်ဘက်က တိုက်ခိုက်ပါများတော့လည်း ကျောက်ရုပ်တောင် နဲ့ပါများရင် နဲ့သေးတာပဲလေ။ ပြီးတော့ မြဦးလွှာကလည်း သားချစ်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့လို့ ခုထိ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မပတ်သက်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေတာလေ။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးဆေးနေတာကို လာဆွနေတော့လည်း အချစ်က မုန်းရောင်ပြောင်းပြီလေ။

သားချစ် လေစိမ်းတိုက်မှတော့ မြဦးလွှာ လွင်ပြင်မှာလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ညင်သာနိုင်တော့မှာလဲ။

တကယ်ဆို သားချစ် မသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ကြီး တစ်ခု ရှိပါသည်။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ သားချစ်အမေ မြဦးလွှာဆီ ရောက်လာဖူးသည့်ကိစ္စပါပဲ။ သားချစ်မိခင်က မြဦးလွှာဆီလာကာ သူ့သားဟာ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မဟုတ်ဘဲ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးသည့်အကြောင်း လာပြောပြခဲ့တဲ့ တစ်ညနေကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရခဲ့ပါ။

အဆောင်ရှေ့မှာ ခပ်သန့်သန့် အန်တီကြီးတစ် ယောက် ရောက်နေခဲ့သည်။ ထိုအန်တီကြီးကို မြဦးလွှာ မသိ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါ။

ဒါပေမဲ့ အန်တီကြီးကတော့ မြဦးလွှာကို သိနေခဲ့ သည်။

“သမီး ... မြဦးလွှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်တီက သားချစ်အမေပါ”

“ရှင်”

သားချစ်မိခင်။ မထင်ရက်စရာပဲ။ သားချစ်မိခင်က မုန့်ဟင်းခါသည်တဲ့။ ခုတော့ မုန့်ဟင်းခါးသည်ရုပ် လုံးဝမပေါက် ဘဲ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ဂုဏ်သရေရှိ နိန်းမတစ်ယောက်ပုံစံပေါက် နေသည်။

ဇာအင်္ကျီခါးတင်ရင်စေ့ကို ပိုးပြောင်နဲ့ တွဲဝတ်ထား သည်။ နားမှာ စိန်နားကပ်က ရတီကိုက်။ နားကပ်ကလွဲလို့ တခြား ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ မဝတ်ထားပေမယ့် ဘယ်ဘက် လက်မှာတော့ နာရီတစ်လုံး။ ထိုနာရီရဲ့တန်ဖိုး မနည်းတာကို တော့ မြဦးလွှာ သိသည်။

မြဦးလွှာ သားချစ်အကြောင်း ဘာမှမသိ။ သားချစ် ပြောသမျှပဲ သိတာ။ သိထားတာနဲ့ လက်တွေ့က တခြားစီတွေ ချည်းပဲ။

“သမီး ... မြဦးလွှာ”

“ရှင် ... အန်တီ”

“အန်တီ သမီးကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“ရှင်”

မြဦးလွှာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကမောက်ကမဖြစ်
နေသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး။ အန်တိုကို ကူညီပါ။ ဒါမှမဟုတ်
သမီးချစ်တဲ့ သားချစ်ကို ကူညီပါ”

“သမီးက ဘာကို ကူညီရမှာလဲ အန်တို”

“သမီးရေ သားချစ်က ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ အန်တိုအမှားတွေပေါ့ သမီးရယ်။
အန်တိုက တစ်ဦးတည်းသောသားလေးဆိုပြီး အလိုလိုဏ်
အချစ်ပိုခဲ့တော့ သင်းလေးက ဆိုးတယ်။ အဆိုးဆုံးက
ဆယ်တန်းမအောင်တာပဲ။ ပြန်ဖြေနေတာလဲ ဘယ်နှနစ်
ရှိပြီလဲ။ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မဖြစ်တော့ဘူး သမီးရေ။
သူ့ကို တွန်းအားပေးမှ ရတော့မှာ”

မြဦးလွှာ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူမ သိထားတဲ့ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတာ တကယ်
မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“အန်တို သူက ကွန်ပျူတာတက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ သမီးရယ်။ သူသာ ကွန်ပျူတာတက်နေ
တာဆိုရင် သူ့ကျောင်းကို လိုက်သွားကြည့်ပေါ့။ အန်တို
က သမီးကို ညာပါမလားကွယ်။ သမီး အညာခံနေရလို့
မဖြစ်မနေ လာပြောရတာ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ သူ ဆယ်တန်းမအောင်သေးလို့
အန်တိုတို့ သိပ်စိတ်ညစ်ရတယ်။ ဒီတော့ သမီးဘက်က
လည်း သူ ဆယ်တန်းအောင်အောင်လို့ တွန်းအားပေးစေ
ချင်တယ်”

“သမီးက ဘယ်လိုတွန်းအားပေးရမှာလဲ အန်တို”

“အန်တိုက အလုပ်တွေများပေမယ့် သားကို ပစ်ထားခဲ့
ပါဘူး။ သားကိုချစ်လို့ အပြစ်မမြင်နိုင်ခဲ့တာ။ သမီး
အကြောင်း အန်တို အားလုံးသိပြီးပြီ။ သမီးဘက်က
ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး အန်တိုချွေးမအဖြစ် လက်ခံနိုင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အန်တိုသားဘက်က မပြည့်စုံဘူး ဖြစ်နေတာ။

ဒီတော့ အန်တီသားကို သမီးတို့ဘက် လက်ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ သမီးတော့ သူ့ကို ကွန်ပျူတာကျောင်းသားထင်ပြီး လက်ခံထားတာမို့လား။ ထားပါကွယ် ခုလိုသိသွားပြီဆိုတော့ သမီးက အန်တီကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဖြတ်ပေးပါ”

“ရှင်”
“မလန့်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အန်တီ တကယ်ဖြတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလတ်တလော သူ ကွန်ပျူတာကျောင်းသား မဟုတ်တာကို သမီးနည်း သမီးဟန်နဲ့ စုံစမ်းပါ။ ပြီးတော့ သမီး ညာလို့ဆိုပြီး ပညာမတတ်လို့ဆိုပြီး ဖြတ်ပေးပါ”

မြဦးလွှာက မျက်ရည်ဝဲလေးနဲ့ ကြည့်နေသည်။
“သားက သမီးကို သိပ်ချစ်တော့ သမီးဖြတ်တာကို သူ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် သမီး လက်ခံလာအောင် သူ ကြိုးစားတော့မယ်။ သူ အောင်မြင်လာရင် သမီးဆီ သူ လာမှာပါ။ သူ သမီးကို သိပ်ချစ်တာပါ။ အန်တီက သမီးကို အမြဲကြိုဆိုနေမှာပါ”

“သူက သမီးကို တကယ်မှန်းသွားရင်ရော”
“အဲဒီအချိန်ကျရင် အန်တီနဲ့ သမီးဇာတ်တိုက်ထားတာကို ပြောပြလိုက်မှာပေါ့ သမီးရဲ့။ သူ့အတွက်ပဲဟာ”

မြဦးလွှာ ငြိမ်သက်တွေဝေနေသည်။ သူမ သားချစ်ကို သိပ်ချစ်သည်။

“ကဲ ... အန်တီပြန်လိုက်ဦးမယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးတော့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သမီး နားလည်လာမှာပါ။ အဓိက သူ့အတွက် ပညာပဲလိုတာ”

အဲဒီနောက်ပိုင်း သူမ သားချစ်တို့မိသားစုအကြောင်း စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။ သားချစ်မိဘတွေက သူမထင်သလို ဆင်းဆင်းရဲရဲမဟုတ်ဘဲ လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်နေသည်။

သားချစ်အကြောင်းတွေလည်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်က သားချစ်ဟာ သူမရှေ့မှာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသော ဘီလူးတစ်ကောင်ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ သူမကို သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး ညာခဲ့တာ။ သူ့ဌေးသားကနေ မရှိဆင်းရဲသားလိုလို၊ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ဘဲ ကွန်ပျူတာကျောင်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည်။

ပထမသိထားတာက ပညာတတ် ဆင်းရဲသား။
တကယ် ဖြစ်နေတာက ပညာမတတ်တဲ့ သူဌေး
သား။

တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတော့ မက်စရာရှိနေတာပဲ။
တယ်လို့သာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ရင်ရော။ မြဦးလွှာ တော်တော်လန့်
သွားသည်။

မြဦးလွှာ ဘဝထဲက သူ့ကို ထုတ်ဖစ်လိုက်သည်။

ဖြတ်တုန်းကလည်း မြဦးလွှာက တကယ်ကို ဖြတ်
ခဲ့တာပါ။ စိတ်တွေရှုပ်လာလို့။ လွမ်းဖို့တောင်မကောင်းအောင်
သူမကို ညာခဲ့တာမို့ သူ့နဲ့မတွေ့ဘဲ ဝေးနေတဲ့အခိုက်မှာ လွမ်း
တောင် မလွမ်းခဲ့။ သတိရချိန်တောင် မရှိလောက်အောင် စာပဲ
ကြီးစားကာ အတင်းကိုမေ့ထားခဲ့တာပါ။ မတွေ့ရတော့ နေနိုင်
တယ်။

အခု သူ့နဲ့ပြန်တွေ့ရပြီ။ ရင်တော့ ခုန်ပါတယ်။ သူ
သူမကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာလည်း သိပါတယ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ
ဆီ ပြန်လာမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ အထင်နဲ့အမြင်

တခြားစီ ဖြစ်နေပြီ။ သူမထင်ခဲ့တာနဲ့ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံရေးက
တခြားစီ။ သူမ သူ့ကို ပြန်လက်ခံချင်သလား။ ဟင့်အင်း ...
လက်မခံချင်တော့ပါ။ သူ့အမေ လာညှိလို့ သူမ ဖြတ်ခဲ့တာလား။
မဟုတ်ပါ။ သူမစိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲ ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ထို့ကြောင့်
သူမကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသော သူ့ကို သူမကရှင်းပြချင်
ရင်တောင်မှ ရှင်းပြလို့မရ။ သူမကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို မာနမဲ့စွာ ရှင်းပြမှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါဟာ သူမတို့ မတော်တဆ
ပြန်ဆုံတာ။ သူ သူမဆီ ပြန်လာခဲ့တာမဟုတ်။ သူ့နဲ့ရှိန်း ချစ်သူပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ စပွန်ဆာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမနဲ့ အနေသာကြီးပါလေ။ မြဦးလွှာ
ရဲ့နှလုံးသားတွေ အေးခဲစပြုလာပြီ။

မုန်းမဆိုးအမုန်း မဟုတ်ဘူး။ ရာဇဝင်ထဲမှာက မိန်းမဆိုးအမုန်း။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတဲ့ စူဠသုဘဒ္ဒါရဲ့ အမုန်း။ စူဠရဲ့အမုန်းကို အသေခံဖြည့်ဆည်းပေးပြီး အချစ်နဲ့ချေ သွားတဲ့ ဆန္ဒနဲ့။

အခုက ယောက်ျားဆိုးအမုန်း။

ပစ်ခါခဲ့လို့ နာကြည်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဆိုးတစ်ယောက် ကျားနာခဲ ခဲကာ ရမ်းချင်နေသည်။

ခုလည်း သူ ဦးလွှာကို ဘယ်လိုထပ်နှိပ်စက်ပြရမလဲ ဟု တွေးနေမိသည်။ သူ ရှိန်းကို လက်ထပ်ပြရမလား။ ဟင့်အင်း။ သူ ရှိန်းကိုမချစ်။ နည်းနည်းလေးမှကို ချစ်ကြည့်လို့မရ။

ဒါဆို တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကိုရော။

ဟင့်အင်း။

သူ လက်ထပ်ချင်စိတ် မရှိပါ။ သူ ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်ချင်။ မက်မောတတ်တဲ့ မိန်းမတွေကို သူ သိပ်မုန်း သည်။

သူ ဦးလွှာကိုရော လက်ထပ်ချင်ပါသလား။ ဟင့် အင်းပါ။ သူ ဦးလွှာကိုလည်း လက်မထပ်ချင်ပါ။ မုန်းပဲ မုန်းချင် သည်။ မုန်းရတာ အရသာရှိလွန်လို့ပါ။ မုန်းလွန်းလို့ ဦးလွှာကို ရအောင်ယူပြီး နှိပ်စက်ပြရမလား။ ဟင့်အင်း ... သူ မလိုချင်။ မြဲဦးလွှာကို သူ လက်မထပ်ချင်ပါ။ ဒီထက်ပိုရက်စက်လို့ရတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ပဲ ဒုက္ခပေးချင်တာ။ အချစ်က အင်အားကြီးကြီးနဲ့ သက်ရောက်ခဲ့ဖူးလို့ အမုန်းရဲ့တုံ့ပြန်သံတွေကလည်း ရိုင်းခိုင်းလွန်း နေသည်။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေမိသည်။ ဘယ် လောက်ထိလဲဆို သူ့ကုမ္ပဏီက သူ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ တပည့် တစ်ယောက်ကို မြဲဦးလွှာအား Propose လုပ်ခိုင်းသည်။ သူ့ဝန် ထမ်းကောင်လေးကို အဝတ်အစားတွေ ဆင်ပေးသည်။ ကား အကောင်းစားကြီးနဲ့။ မသိရင် သူဌေးသားလိုလို။ ကောင်လေးက

အင်္ဂလိပ်စာလည်း ကောင်းကောင်းကြီးကို ကျွမ်းကျင်သည်။ သူမ အထင်ကြီးတဲ့ ပညာတတ်။

မြဦးလွှာက သူ့ဝန်ထမ်းတွေကို အကုန်မသိနိုင်တော့ ဒီတစ်ယောက်ကို သူ့နဲ့ပတ်သက်မှန်း သိမှာမဟုတ်။ အကြီးစား လျှို့ဝှက်ချက်ကတော့ အဲဒီကောင်လေးက အိမ်ထောင်သည်။ သူ့မိန်းမကလည်း ကျောက်ကပ်ရောဂါသည်ဆိုတော့ ငွေကုန်ကြေး ကျများကာ ကျပ်တည်းနေချိန်။ ဒီတော့ သူ့ခိုင်းတာကို မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံရှာသည်။

သားချစ်သည် သူ့စီးပွားရေးတွေနဲ့ မအားတဲ့ကြား ကနေ ဦးလွှာကို ဒုက္ခပေးဖို့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေတာဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဆိုးအမုန်းကလည်း မိန်းမဆိုးအမုန်းထက်တောင် သာ ပါသေးသည်။

“မင်းကို ရုပ်ကလေးရှိလို့ ငါက ရွေးတာနော်။ မင်းက သွက်လည်းသွက်တယ်။ ရုပ်ကလေးလည်း ရှိတယ်။ လို အပ်တဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေလည်း ငါဆင်ပေးထားပြီးပြီ။ မင်း မြဦးလွှာရဲ့အသည်းနှလုံးကို ရအောင်ယူဖို့ပဲ လိုတယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ စည်းတော့ မကျော်နဲ့နော်။ မင်းမှာ မိန်းမရှိတာကို မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ရှက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကျောက်ကပ်လဲဖို့ မတတ်သာလို့ လုပ်ရမှာပါ”

“မင်း တွေဝေမနေနဲ့။ တွေဝေတာက တစ်ဝက်တိတိ ရွံး နိမ့်တာပဲ။ မင်း မြဦးလွှာအချစ်ကို ရအောင်ယူပြရမှာ”

“သူက လုံးဝပြန်မကြိုက်ရင်ရော ဆရာ”

“သူ ကြိုက်မှာပါ။ သူက ပညာတတ်တဲ့သူဆို သိပ်ကြိုက် တာ။ ပြီးတော့ မင်းစီးရမယ့် သိန်းထောင်ကျော်တန်တဲ့ ကားကိုလည်း သူကြိုက်မှာပါ။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... သူက သိပ်ကိုမက်မောတတ်တဲ့ မိန်းမကွ၊ မက်မောတတ် တဲ့ မိန်းမ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ... သိပ်မက်တဲ့မိန်းမ ငါ သိပ်မုန်းတဲ့မိန်းမ”

သူ့ဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ မောင်လင်းခ တစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေသည်။ သူ့မိန်းမကိုလည်း စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိ

သည်။ မိန်းမကို အသေမခံနိုင်လို့ မိန်းမဆေးဖိုး ရှာချင်လို့လုပ်ရတာပါ။

ထို့ကြောင့် သူ မြဦးလွှာနား အမြန်ဆုံး ချဉ်းကပ်ရတော့မှာပေါ့။ သူ့သူဌေး ဦးသားချစ်နဲ့ အဲဒီ မမြဦးလွှာကြား ဘာပြဿနာတွေ တက်ခဲ့မှန်း မသိပေမယ့် သူကတော့ ဗီလိန်လုပ်ပေးရတော့မည်။

သူ့ကို သိန်းချီတန်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဆင်ပေးထားသည်။ သိန်းရာကျော်တန်တဲ့နာရီ၊ သိန်းထောင်ချီတန်တဲ့ ကားတွေ ထိုးကျွေးထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာ တစ်သောင်းတန်တစ်အုပ် အမြဲတမ်း ရှိနေမည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်တာနော်။ သူ အဲဒီအရာတွေနဲ့ အသားမကျဘူး။

“လင်းခ ... မင်း သူ့အချစ်ကိုရရင် မင်းကို မင်းမိန်းမဆေးဖိုးအပြင် ဘောက်ဆူးပါ ထပ်ပေးဦးမှာ။ fighting လင်းခ”

သူမနောက်ကကားက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျော်မတက်ဘဲ တစ်လိုမ့်ချင်း။ အရင်နေ့တွေကလည်း ထိုကားကို သူမတို့ဖယ်ရိုကားနောက်က ပါလာတာ တွေ့ရတတ်သည်။

ကားက အကောင်းစားကြီး။ ကားမှန်က ကာလာတွေနဲ့ပို့ ကားမောင်းသူကို ရုတ်တရက် မမြင်ရ။ စိတ်ထဲမှာတော့ သားချစ်များလားဟု ထင်နေမိသည်။

ဒီနေ့ အဆောင်ထိ ဖယ်ရိုမစီးဘဲ အဆောင်နဲ့တစ်လမ်းကျော်ကဈေးမှာ ကြက်ဥလေး ဆင်းဝယ်။ လမ်းထိပ်ကစတိုးဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်လေးဝယ်။

သူမဈေးမှာ ကြက်ဥဝယ်နေတည်းက ထိုကားလည်း ဈေးနားမှာ ရပ်သွားတာ။ ပြီးတော့ စတိုးဆိုင်နားမှာလည်း ရပ်

သည်။ အခု လမ်းထဲဝင်လာတော့လည်း နောက်က တလိမ့်ချင်း။
 သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အဆောင်ထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။
 ထိုကားက လမ်းထဲမှာ သုံးခေါက်လောက် လမ်း
 သလားနေသေးသည်။ အဆောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း ခဏ
 ရပ်သေးသည်။ ထိုကားသူမနောက် ငိုက်နေတာတော့ သေချာ
 သည်။

သို့သော် မကြာပါ။ ထိုညမှာပဲ ဖုန်းလာပါသည်။

“မမလွှာလား”

“မြဦးလွှာပါ”

“ကျွန်တော် မမလွှာနာမည် အပြည့်အစုံ သိပါတယ်ဗျာ။
 အဖျားဆွတ်ခေါ်တာပါ”

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူးရှင်”

“ကျွန်တော့်နာမည် လင်းခပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော် မ,တို့ကားနောက် လိုက်နေတာ။
 မ,သတိထားမိလား မသိဘူး”

“အေးလေ ... ဘာကိစ္စလဲလို့”

“ဟိုလေ ... နှလုံးသားကိစ္စပဲ ဆိုပါတော့ မ,ရယ်။ ကျွန်
 တော် မ,နဲ့တွေ့ခွင့် ရမလားဗျာ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“စကားအေးဆေး ပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် မ,ကိုချစ်
 တယ်။ ဒါဟာ လူငယ်တွေလို ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ အချစ်မျိုး
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ ကျွန်တော်တို့အရွယ်ဆိုတာ
 အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အရွယ်တွေပါ။ ပလိပလာ ထွေလီ
 ကာလီတွေလည်း မပြောချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က
 လေးလေးနက်နက် Propose လုပ်တာပါဗျာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုသိ
 တာလဲ”

“ကျွန်တော် မမလွှာတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီကို အခန်း
 ဝယ်ဖို့ လာကြည့်ရင်း တွေ့ဖူးတာပါ။ အခန်းကတော့
 မဝယ်ဖြစ်လိုက်ဘူး”

“ကွန်ဒိုဆိုတာ လူတန်းစားမရွေး ဝယ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကွန်ဒိုလာဝယ်တဲ့သူရော လာပြီးလေ

လာစုံစမ်းတဲ့သူတွေရော ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ လက်ချိုးရေ
လို့တောင် ရတယ်လေ။ ကောင်းပြီ ရှင်ပြောတာ မှန်၊မမှန်
သုံးသပ်တဲ့အနေနဲ့ မနက်ဖြန် ကျွန်မတို့ ကွန်ဒိုဆိုဒ်နဲ့
မျက်စောင်းထိုးက ကော်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မစောင့်
နေမယ်”

“ကျေးဇူးပါ မမလွှာ”

“welcome မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ဆောရီးပါ။ ရှင်သိထား
ဖို့က မြဦးလွှာက ခပ်ညံ့ညံ့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း ထက်ထက်မြက်မြက်မို့လို့ ချစ်တာ
ပါ”

“ကျစ် ... တော်ပါ။ ဒါပဲ ကျွန်မ အလုပ်တွေပါလာသေး
လို့ ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

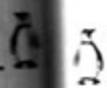
“အိုဗေပါ မမလွှာ။ အရာရာကို လက်တွေ့ပေတံကြီးနဲ့
တိုင်းတာတတ်တဲ့ ချစ်မ ကြည်နူးစရာ အိပ်မက်ကလေး
မက်ပါစေ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုကောင်လေးဟာ စူးရှ
ထက်မြက်ပုံတော့ ရပါသည်။ စီးထားတဲ့ ကားအမျိုးအစားကလည်း
အလွယ်တကူ ငှားစီးလို့ရတဲ့ တန်ဖိုးမဟုတ်။ တစ်ဆိတ်တန်ဖိုး
ကြီးလွန်းနေသည်။

ဒီအနေအထားနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
သူနဲ့လိုက်ဖက်တင့်တယ်သော ပိုက်ဆံရှိသူဌေးသမီးတွေ၊ ဦးလွှာ
ထက် အများကြီးလှပသော အလှပဂေးလေးတွေ ရှိမှာပါ။

ဦးလွှာမှာ ဘာမှမရှိ။ ဦးလွှာ ပညာတတ်တယ်ဆို
ပေမယ့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဦးလွှာလို ပညာတတ်တွေရှိ
မှာပါ။ ဒီခေတ်က ပညာကို ဝယ်ယူနေရတဲ့ခေတ်။ ပိုက်ဆံချမ်း
သာလေ ပညာပိုတတ်လေပေါ့။ တတ်နိုင်ရင် တတ်နိုင်သလို

နိုင်ငံပေါင်းစုံမှာ ပညာသွားသင်လိုရတဲ့ခေတ်။ ဒီတော့ ဦးလွှာအနား ရောက်လာတာ မရိုးသား။ ဦးလွှာကိုမှ အရူးအနူး ချစ်မိသွားမယ့် ခပ်ပိန်းပိန်းရပ်လည်း မဟုတ်။ သူ့ပုံစံက စူးထက်မြက်လွန်လို့ တွက်တတ် ချက်တတ်မယ့်ရပ်။

စီးထားတဲ့ကားကြီးမှ အားမနာ သူမ ဖယ်ရိကားနောက် လျှောက်လိုက်နေတာလည်း အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

မြဦးလွှာက တစေ့စေ့တွေးရင်း တရေးရေး ပေါ်နေသည်။ တရားခံကလည်း သိပ်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေစရာမှ မလိုတာ။ သင်းပဲပေါ့။ သားချစ် သူမကိုစမ်းတာ နေမှာပေါ့။ နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မမလွှာ ထိုင်လေ”

မြဦးလွှာက ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“espresso တစ်ခွက်”

“espresso ကြိုက်တယ်လား မ,”

“ကျွန်မက cute ဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ် ... သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီထက် မြက်မှုကို သဘောကျတာ”

“ရှင့်အနေအထားနဲ့ဆို ရှင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မထက် ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မ,ကိုပဲ ချစ်မိသွားလို့”

“ကျွန်မက ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ပုံစံကလည်း မစဉ်းစားတတ်တဲ့ပုံ မပေါက်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ထူးဆန်းတယ် မ,ရဲ့။ အချစ်ဆိုတာက ဦးနှောက်နဲ့တွက်ပြီး ချစ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်လို ထက်မြက်တဲ့သူကတော့ ဘယ်လောက် ချစ်ချစ် ထိန်းချုပ်နိုင်မယ့်ပုံ ပေါ်ပါတယ်။ မချစ်သင့်သူကို ရှင့်ရာဇဝင်ထဲ ဆွဲထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရှင်စီးတဲ့ကားမှ အားမနာ ကျွန်မဖယ်ရိကားနောက် လိုက်နေတာ”

“ဒါကတော့ မ,ရယ်။ မ, ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးလွန်းတာလည်း ပါမှာပေါ့”

“အဟင်း ... လင်းခရယ်။ အပွေးမြင် အပင်သိပါတယ်။ ရှင်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စေခိုင်းမှုကြောင့် ကျွန်မနား ရောက်လာတာမို့လား”

“ဗျာ”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အထင်ကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ တော်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ခင်းတဲ့ အဆင်ကြီးက Quality မမီတာ။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက် က ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ချင်နေတာလေ အဟင်း”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မမလက္ခာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“တို့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်။ တို့ယောက်ျားက စိတ်ဆတ် တယ်နော်။ သူသိရင် မင်း လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူများ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်မလျှို့ပါနဲ့ကွာ”

“ဗျာ ... ယောက်ျားနဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ တို့ယောက်ျားက ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်နေ တာ။ တို့အကြောင်း မသိဘဲ တို့ကို လာကြိုက်ရဲတယ်။ ဟင်း ဟင်း”

“ဟာဗျာ ... ဆောရီးပါဗျာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အစကတည်းက လာခွင့်မပေးထားတာပါဟယ် ... ဟင်း ဟင်း”

မြဦးလွှာရဲ့ ရယ်သံတွေကို မခံနိုင်သော လင်းခ ထထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တချို့လည်း တွေ့ရသည်။ မြဦးလွှာ ပစ်လိုက်တဲ့မြား ချက်ကောင်းကို ထိသွားမှာပေါ့။ မြဦး လွှာကို ဒီလိုလာစမ်းလို့မရ။ သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်း ရင်ခုန်တတ်တဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။ ကျိုးကြောင်း မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ မိန်းမ လည်းမဟုတ်။ သားချစ်လက်ချက်ဆိုတာ အသေအချာကြီးကို ရိပ်မိနေခဲ့တာ။

သိန်းထောင်ကျော်တန်တဲ့ကားနဲ့လိုက်လို့ ကျရှုံးရ မယ့်အထဲမှာ မြဦးလွှာ မပါပါဘူး သားချစ်။ မြဦးလွှာက အဲဒီ လောက်အထိ အောက်တန်းကျတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မှီခိုအားထားရလောက်အောင် အစွမ်း အစတွေ မတုံးပါဘူးကွယ့်။

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်။ ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာတဲ့။ ဆရာရယ် ကျွန်တော် ဒုသနသော ဖြစ်တော့မလို့ဗျာ”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ လင်းခ၊ မင်းကို ငါ အဲဒီသဘောနဲ့ ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ ဒေါ်ဒေါ်လွင်ဆီမှာ single အနေနဲ့ပဲ အလုပ်ဝင်တာ။ နေတာတောင် အဆောင်မှာနေတာ။ သူ့ ယောက်ျားသာ ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုပို့ မှာပေါ့။ သူ တိုက်ခန်းနဲ့ ဘာနဲ့ နေမှာပေါ့”

“မသိတော့ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ မမြဲဦးလွှာက အရမ်းထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ အခု ကျွန်တော့်ကို ဆရာခိုင်းတာ သူ့သိတယ် ဆရာ”
“မင်းက မပီရီဘူးလား”

“ကျွန်တော် အရမ်း ဘောစိပုံပေါက်နေတာက သံသယ ဖြစ်စရာ ဖြစ်သွားတာ ဆရာ။ သူ့ဖယ်ရီနောက် သူဌေး တစ်ယောက် လျှောက်လိုက်နေတာကိုက ယုတ္တိမဲ့သွားတာ”
“နေဦးကွ၊ အဲဒါကြောင့် သူ တမင်ယောက်ျားရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာဖြစ်မှာ”

“မသိတော့ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော် ဆရာတို့ဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်မပါချင်တော့ဘူး။ ဝင်ပါလို့လည်း မရတော့တာ ဆရာ”
“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ မြဲဦးလွှာ ... မြဲဦးလွှာ ... မင်းကလည်း အစွယ်လေးနဲ့ပါလား”

ဒါပေမဲ့ ...

သူ့ရင်ထဲမှာ သူမမှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတာကြီး ကို စိတ်တိုင်းမကျ။ ဟုတ်ပါ့မလား။ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း အပိုင် မတွက်ရဲ။

တကယ်လို့သာ သူမမှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုရင် ရော။

ဟင့်အင်း ... ဒီအတွေးကို သူ လုံးဝလက်မခံနိုင်။ သူမမှာ ယောက်ျားရှိရင် သူ လုပ်ခဲ့သမျှဟာ အလကားပဲပေါ့။ သွားပြီပေါ့။ သူ့ရဲ့လက်စားချေမှုတွေ မထိရောက်ဘဲ ငပေါကြီး လုံးလုံး ဖြစ်ပြီပေါ့။ သူမတော့ ရှိန်းကိုလည်း အမ်းထားရသေး သည်။ လင်းခမိန်းမကိုလည်း ဆေးကုပေးရ။ သူ ရုံးပြီးရင်းရုံးနေ တာလား။

ဟင့်အင်း။

သူမမှာ ယောက်ျားမရှိဘူး။ သူ့လက်စားချေဦးမှာ။ ကြားရတဲ့သတင်းက သူ့ကို ရူးသွပ်သွားစေသည်။

သူ ဒေါ်ဒေစီလွင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေစီ ... မြဦးလွှာက married လား single လား”

“Single ပါ ကိုသားချစ်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“married လို့ အသံထွက်နေသလားလို့”

“မကြားမိဘူး ကိုသားချစ်။ သူ ကျွန်မဆီ အလုပ်လျှောက် တာ single နဲ့ပါ”

“ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက် ပြောတော့ သူ့ယောက်ျား က ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာတဲ့”

“ဟုတ်လား။ အင်း ... သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအလုပ်အတွက်တော့ ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ သူ married ပဲဖြစ်ဖြစ် single ပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နေတာပဲလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသိပြောလို့ မေး ကြည့်တာ။ ဟိုတလောက သူ ထွက်မယ် ဘာညာလုပ်လို့ ဒေါ်ဒေစီ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသေးတာဆိုတော့ ကြားရတဲ့သတင်းကို လက်တို့တာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုသားချစ်ရေ၊ သူက လူမှုရေးကိစ္စရှိလို့ ထွက်မယ်လို့ပဲ ပြောတာ။ အေးလေ ... လူမှုရေးဆိုတော့ လည်း အလုပ်နဲ့မှ မပတ်သက်တာ။ နည်းနည်းတော့ လေ့ လာကြည့်လိုက်မယ်၊ သတင်းပေးတာ ကျေးဇူးနော်”

သားချစ်စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်

မသွားပါ။

ဦးလွှာ တော်တော်စိတ်မကောင်း။ ကိုယ့်ဘာသာ
နေတာကို သားချစ်တစ်ယောက် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လာတိုက်
ခိုက်နေတာကိုး။ တကယ်ဆို ဦးလွှာဘက်က ခုချိန်ထိ ဘာမှ
မတုံ့ပြန်သေးပါ။ တော်ပြီပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
မရိုးရ။

ဧကန္တ သားချစ်တစ်ယောက် သူမကို တော်တော်
စိတ်နာခဲပုံရသည်။ အေးလေ စိတ်နာလို့လည်း ဘာမှအသုံးမကျ
တဲ့ သားချစ်ဘဝကနေ ဒီဘဝထိ ရောက်ခဲ့တာပေါ့။

သူ့ဘက်က အမုန်းတရားတွေနဲ့ သိပ်ခါးပြီး တိုက်
ခိုက်နေတာ ခမျာ တော်တော်ပင်ပန်းရှာမှာပဲ။

အဲဒါကြောင့် သူမမှာ အပျိုလေးတန်မဲ့ ယောက်ျား
ရှိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရတာပါ။ ဒါမှ သူ့ဘက်က ခုလို
တိုက်ခိုက်မှုတွေ ရပ်တန့်သွားမှာလေ။

ပြီးတော့ ယောက်ျားဆိုတာလည်း ယုံရတာမဟုတ်။
တစ်ချိန်က ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ခဲ့ပါစေ။ အခုလို မုန်း
တီးနေချိန်မှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် မပေးနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး
လေ။ သူမ ဒီအလုပ်ကနေ မြန်မြန်ထွက်ပြီး ဝေးရာကို ထွက်သွား
တော့မှ ဖြစ်တော့မှာပါ။

ထို့ကြောင့် သူမ ဒေါ်ဒေစီလွင်ထံသို့ ထွက်ခွင့်
တောင်းဖို့ သွားခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ဒေစီလွင်ကတော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတယ်ထင်
လို့။

“ဦးလွှာ ကိစ္စအထွေအထူး ရှိလို့လား။ အလုပ်ကိစ္စတင်ပြ
စရာရှိရင် Monday အစည်းအဝေးမှာ ပြောလို့ရပါတယ်။
ဒီနေ့ ဆန်းဒေး အေးဆေးနားတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဦးလွှာ ပြောစရာရှိလို့ပါ အန်တီ”

“ကဲ ... ပြော”

“ဦးလွှာ ဒီမှာ အလုပ်လုံးဝ ဆက်မလုပ်နိုင်တော့လို့ ထွက်ခွင့်ပေးဖို့ ခွင့်လှာတောင်းတာပါ”

“လာပြန်ပြီလား ဦးလွှာရယ်။ တို့က ဦးလွှာကို အလေးထားမှန်းသိလို့ လာအကျပ်ကိုင်သလိုပဲနော်”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ဦးလွှာမှာ လူမှုရေးအခက်အခဲ ရှိနေလို့ပါ။ ဘယ်လိုမှကို မတတ်နိုင်လို့ပါ အန်တီရယ်။ ဦးလွှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ ဦးလွှာ။ ဂျပန်က ယောက်ျားက လှမ်းခေါ်နေလို့လား”

ဦးလွှာ နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိပေမယ့် လင်းခက်စွဟာ သားချစ်ရဲ့စနက်ဆိုတာ သေချာသွားသည်။ ပြီးတော့ သားချစ်ရဲ့လက်စားချေရေး ပရိုဂရမ်ကို ဒေါ်ဒေစီလွင်ပါ သိနေတာလား။

“အန်တီကို ဦးသားချစ် ပြောတာလား”

ဒေါ်ဒေစီလွင် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူကလွဲရင် တခြားပြောစရာမရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြဦးလွှာယောက်ျား ဂျပန်မှာရှိတယ် ဆိုတာကို ဦးလွှာ ပါးစပ်ကကို ပြောခဲ့တာ။ ဦးသားချစ် သိစေချင်လို့”

ဒေါ်ဒေစီလွင်ကလည်း လုပ်ငန်းကြီးတွေကို ကျင်လည်စွာ လုပ်ကိုင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလောက်ဆို ပေါက်တာပေါ့။

“ဧကန္တ မင်းရဲ့လူမှုရေးအဆင်မပြေမှုက ကိုသားချစ်နဲ့ ပတ်သက်နေလား”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင် ဦးလွှာကို ထွက်ခွင့်ပေးမှာလား အန်တီ။ ဦးလွှာနဲ့ အန်တီကြားမှာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဦးလွှာ ဒီတိုင်းကြီး ဇွတ်ထွက်တာမျိုး မလုပ်ချင်လို့ အန်တီဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေတာပါ”

“ကောင်းပြီ ဦးလွှာ၊ အန်တီ ထွက်ခွင့်ပေးပါ့မယ်။ ဦးလွှာက ခွင့်တောင်းတာ အန်တီက ခွင့်မပြုလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီက လုပ်ငန်းကြီး လုပ်နေတာ။ ဦးလွှာထွက်ရင် အန်တီဘက်မှာ အထိုက်အလျှောက်တော့ အခက်အခဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အန်တီကို Reason ပေးပါ ဦးလွှာ”

“ကိုသားချစ်က တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေလို့ပါ။ ဒီတော့ ဦးလွှာ ရန်ကုန်မှာကို မနေချင် တော့ဘူး။ နိုင်ငံခြားကို အမြန်ဆုံးထွက်သွားချင်လို့ပါ”

“သူနဲ့ ဦးလွှာက”

“တစ်ချိန်က သူ့အပေါ် ဦးလွှာ အမှားလုပ်ခဲ့ဖူးလို့ပါ”

“ဒါဆို ဦးလွှာတို့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့”

“ဦးလွှာ ဒီထက်ပိုပြီး မရှင်းပြနိုင်တော့ဘူး အန်တီ”

“ဦးလွှာကို တစ်ခုပဲမေးမယ်၊ ဦးလွှာ single ပဲမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ ဦးလွှာ single ပါ။ ဦးလွှာ ညာ ပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် သူက ရှိန်းကို အသုံးချနေတာပေါ့”

“ဦးလွှာ ထွက်ခွင့်ရပြီလား အန်တီ”

“ဒီလိုလုပ်လေ။ ဦးလွှာ ထွက်ဖို့လုပ်ရင်းနဲ့ အလုပ်ဆက် လုပ်။ ဦးလွှာ ထွက်လို့ရပြီဆိုရင် သွားလေ။ ဒီကြားထဲ ဦးလွှာရဲ့ လက်ထောက် ကိုမြင့်နိုင်ကိုတော့ အလုပ်တွေပွဲ ထားလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးပါ ရတယ်၊ ကဲ ... အန်တီ ကိစ္စလေးရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလွှာကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဦးလွှာ အလုပ်ထွက်ခွင့် ရပေမယ့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး မနေပါလား။ ဦးလွှာ ပျော်ရွှင်မနေပါလား။ ရင်ထဲမှာ ဘာလို့ လေးကန်နေပါလိမ့်။ ဦးလွှာလိုချင်တဲ့ အလုပ်ထွက်ခွင့်ကို ရပြီလေ။

မြဦးလွှာ တစ်ယောက် တစ်ချိန်က သားချစ်ကို ပြန်သတိရနေသည်။ ဟုတ်တယ်။ အခု သားချစ်က သူမကိုသိပ် မုန်းနေတာ။ တစ်ချိန်က သားချစ်ကတော့ သူမကို သိပ်ချစ်ခဲ့ တာပါ။ တစ်ချိန်က သားချစ်က သိပ်လည်း ဆိုးသွမ်းပေတေ ခဲ့ပါတယ်။

သားချစ်နဲ့အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သားချစ် နဲ့ ပြတ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်ရုံဘက် မလှည့်ဖြစ်တော့တာပါ။

သူမကိုယ်သူမ လိပ်ပြာမလုံပါ။ သားချစ်ကို သူ့ရဲ့ မိခင်တောင်းဆိုမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သားချစ်ရဲ့ ဆိုးရွားမှုတွေကို မနှစ်မြို့စွာနဲ့ သူမစိတ်ထဲကကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တာ။ ခုလို အခြေအနေမှာ သူမ သားချစ်ဆီ စိတ်ပြန်မညွတ်ရဲပါဘူးလေ။

သားချစ်တစ်ယောက် မြဦးလွှာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ မြဦးလွှာကို ဒုက္ခထပ်ပေးချင်သေးသည်။ ဘယ်လိုဒုက္ခပေးရမလဲ စဉ်းစားမရ။

ထို့ထက်ပိုဆိုးတာက သူမ တကယ်ပဲ ယောက်ျား ရသွားပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးပဲ။ သူမ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကိုလည်း လုံးဝကို လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။

မြဦးလွှာ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ သူသိနေတာပဲ လေ။ မြဦးလွှာ တကယ်ယောက်ျားရဲ့မရ သိချင်နေမိသည်။

ဒီကြားထဲ ရှိန်းကလည်း သူ့ကို ကပ်နေသည်။ မိဒီယာတွေကိုလည်း သူမနဲ့ သူ ပတ်သက်နေသလိုလို အရိပ် အယောင်စကားတွေ ပြော၏။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိပါ။

ရှိန်းကို မသိမသာ ခွာထုတ်ရသည်။ ရှိန်းကလည်း နာမည်အရမ်းတက်လာကာ အားချိန်မရှိဘဲ ရွာတင်တွေ ဆက်နေ သဖြင့် တော်သေးသည်။

မြဦးလွှာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှိန်းက အကြံဉာဏ်ပေး သည်။

“ဦးသားချစ် မမြဦးလွှာကို ဒီလောက်မုန်းနေရင် သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့”

“သူက က၊ပြီးတော့တောင် ထွက်သွားဦးမှာ။ သူက ထွက်ချင်နေတာ။ ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး စင်ကာပူသွားချင် နေတာ။ သူလိုပညာသည်အတွက် ဟိုမှာက ပိုတိုးတက်မှာ လေ”

“သွားပစေပေါ့၊ ကိုယ်မုန်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို မမြင်ရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ငါက မသွားစေချင်ဘူး။ ငါ့မျက်စိအောက် မှာထားပြီး ဒုက္ခပေးချင်နေတာ”

ရှိန်းကတော့ ရိပ်မိပါသည်။ ဒီလူ မမြဦးလွှာကို အချစ်ကြီးပြီး မုန်းနေတာ။ မုန်းတာထက် မသိစိတ်မှာ အချစ်တွေ ကြီးနေပုံပါ။ ချစ်လွန်းလို့သာ သူ သူမကို မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိစေချင်တာပေါ့။

ရှိန်းကလည်း နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကပ်ပြီးကျုံးသွင်း ပါသည်။ မရတာပါ။ ဒီလူက လည်လွန်းနေသည်။

ရှိန်း ဆေးခတ်ဖို့ ကြိုးစားတာလည်း မအောင်မြင်ပါ။

နပ်နပ်ကလေး ရှောင်ထွက်နေသည်။ ရှိန်းလည်း အရှိန်ရအောင်မြင်လာပြီဆိုတော့ သူ့ထက်ပိုပြီး အကောင်ကြီးကြီး အမြီးရှည်ရှည်တွေနဲ့ ပတ်သက်ရတာမျိုးတွေ ရှိပါသည်။ ခွင်ကြီး ကြီး မတွေ့သေးလို့ သူ့နားက မခွာသေးတာပါ။

ဒါပေမဲ့ မမြဦးလွှာကိုတော့ မနာလိုပါ။ ဂျေဝင်မိ သည်။ သူမလောက်မှ မလှသော၊ မိန်းမသိပ်မဆန်သော အင်ဂျင် နီယာမတစ်ယောက်က ဒီလူရဲ့နှလုံးသားကို အပြည့်အဝ ညှို့ငင် ဖမ်းစားထားနိုင်တာ အံ့ဩမိသည်။ မိန်းမမာယာဆိုတဲ့ လက်နက် ကျည် အသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တဲ့။ ခုက အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မှမရရင် တခြားသူလည်း မရစေရ။ ဒါပေမဲ့ အမဲကိုတော့ သဲနဲ့ပက်လို့မရ။ လာစားမယ့် ပါးစပ်တွေကိုပဲ သွားချိုးပစ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။

မြဦးလွှာကို ဒုက္ခပေးချင်သည်။ ဘယ်လိုဒုက္ခပေး ရပါ။ မြဦးလွှာ လွင့်သွားအောင် လွင့်ပစ်ရမည်။

သူမ မြဦးသားဆီသွားကာ သူမနဲ့သားချစ် လက် ထပ်တော့မည့်အကြောင်း သွားပြောပစ်လိုက်သည်။

မြဦးလွှာက မအံ့ဩပါ။ တော်တော်တုံ့ကိုဘာစေ နိုင်စွာ အေးစက်နိုင်တဲ့ မိန်းမပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမထိုးလိုက်တဲ့ဆေး ထိရောက်မှာတော့ သေချာသည်။

“ဟင်”

မြဦးလွှာ အံ့ဩသွားသည်။ သူမတို့ ကုမ္ပဏီက စင်ကာပူကို ငွေတွေလွှဲထားတဲ့ ဒေတာတွေ မမျှော်လင့်ဘဲ သူမ ကွန်ပျူတာထဲ ရောက်လာသည်။ ရုံးထဲမှာက ကွန်ပျူတာတွေ တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး လင့်ခ်တွေ ချိတ်ထားတော့ မတော်တဆ ရောက်လာပုံပါ။ ပုံစံက လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ပုံ။ file တွေကို pass word တွေချထားသည်။ ဒါပေမဲ့ file တွေက ပွင့်လျက်သားကြီး သူမကွန်ပျူတာမှာ ပေါ်နေတာ။

စင်ကာပူကို လွှဲထားတဲ့ စာရင်းတွေက နည်းတာ မဟုတ်။ ကွန်ဒိုအရောင်းဖွင့်ပွဲနေ့ကလည်း လွှဲသည်။ ထိုငွေတွေ က ကြိုပြိုင်ရောင်းထားတာလေ။ ဒီပရောဂျက်ထဲမှာပြန်ပြီး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရမှာ။ အခု ဆိုဒ်ထဲမှာ ပစ္စည်းပြတ်နေပြီ။ ပထမယူထားတဲ့

အကြေးတွေ မရှင်းပေးရသေးလို့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကလည်း ပစ္စည်းတွေ လာမချ။

ရှိသမျှ ငွေတွေကျတော့ ပြည်ပကိုလွှဲနေသည်။ သိပ်တော့ သဘာဝမကျ။

မြဦးလွှာ file တွေကို ကူးယူလိုက်ပြီး အသာပြန် ဝိတ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့အသာလေး Print ထုတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ အလုပ်မထွက်ခင် ထိုကိစ္စကို မသိမသာ ခုံစမ်းရမည်။

ထိုကိစ္စကို ခုံစမ်းပြီးမှ ထွက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမရထားတဲ့ ဒေတာတွေက ဘယ်လိုမှ ရိုးသားမှုမရှိ။

ဒါတွေကို သူမတို့လည်း မသိရ။ file ကိုလည်း pass word ပေးထားသေးသည်။ တို့ file name ကိုမှတ်ထားပြီး ဘယ်သူ့ကွန်ပျူတာက လာသလဲဆိုတာ လိုက်ရှာကြည့်ရမည်။

“ဂျာကြီးရေ ... ကွန်ပျူတာလေး ခဏသုံးမယ်နော်၊ ဦးလွှာ ကွန်ပျူတာ ဟန်းဂ်သွားလို့”

“သုံးလေ ခဏပဲရမယ်၊ ငါလည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်”
“ခဏပါ print လေး ထုတ်ချင်လို့”

စသဖြင့် သူများကွန်ပျူတာတွေကို မသိမသာ လိုက်မွှေနှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို file က ဘယ်မှာမှမရှိ။

တစ်ရက်တော့ Account section က ဦးလွှာနဲ့ခင်သော မမကြည်က ဦးလွှာဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ...

“ဦးလွှာရေ ... တို့ အပြင်မှာ တစ်ရက်တွေ့ရအောင်”

မချိန်းစဖူး ချိန်းလာတာမို့ ထူးဆန်းနေပေမယ့် စိတ်ထဲကလည်း ဟိုကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟု အလိုလို ထင်နေမိသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း ကွက်တိ။

“ဦးလွှာရေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အန်တီက သံသယဖြစ်စရာပဲ။ ငွေတွေကို အကုန် စင်ကာပူဘဏ်ကိုလွှဲတယ်။ ဒီဘက်မှာ ပေးစရာအကြေးတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ လုံးဝရှင်းမပေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေတယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော လစ်မလို့လား မသိဘူး”

“ဒီလောက် အလုပ်အကိုင်ကြီး လုပ်နေတာ လစ်ပါ့မလား မမရဲ့”

“ဟယ် ... ဒါပေမဲ့ လုပ်နေပုံတွေက မရိုးသားဘူးလေ။ သူက အခန်းရောင်းရတဲ့ငွေတွေရော၊ ရှယ်ယာပိုက်ဆံတွေကိုပါ အပြတ်ပိုက်နေတာ။ အဲဒီအပြင် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတွေက ဘောက်ချာတွေကလည်း ငါတို့ account မှာ ပုံနေပြီ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဟဲ့ ... ငါကြားထားတာလေ သူက အရင်ကလည်း ဗန်ကောက်မှာ ငွေတွေ လိမ်ခဲ့သေးတယ်ဆိုလား သဲ့သဲ့ကြားတာနော်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး”

မြဦးလွှာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီကိစ္စက ဦးလွှာတို့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့လေ။

“သား ... မေမေ ပြောစရာရှိလို့”

သားချစ်တို့မိသားစု မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရချိန်က ညဆယ့်နှစ်နာရီမှ။ ထိုအချိန်မှ ကိုယ်စီ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။

တစ်ခါတလေလည်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

တစ်ခါတလေလည်း မပြောဖြစ်ကြ။

ခုတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ သားချစ်ကို စောင့်နေကြတာဆိုတော့ တစ်ခုပဲပေါ့။

သူ မေမေတို့ရှေ့ရောက်တော့ ...

“ရော ... သား၊ ဒီမှာ ကြည့်လိုက်ဦး”

A4 စာရွက်တွေနဲ့ စာရင်းတွေ။ သူ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါတွေက”

“ဒါတွေက ဒေါ်ဒေစီလွင် လုပ်နေတာတွေပဲ သား”

“ဟင်”

“ပိုက်ဆံတွေအကုန် စင်ကာပူကို လွှဲတယ်တဲ့။ ဆိုဒ်ထဲ ပစ္စည်းတွေ ပြတ်နေပြီ။ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကိုလည်း ပိုက်ဆံတွေ မရှင်းပေးဘူးတဲ့”

“ဟာ ... သားရှယ်ယာတွေရော၊ အခန်းရောင်းရငွေတွေကိုပါ လွှဲထားတဲ့ သဘောပေါ့”

“မင်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး။ မေမေတို့ ဒါကို ဘယ်လိုရတာလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မင်းအဲဒီ source ကို အမြန်ဆုံးလိုက်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေစီ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ မသိဘူးကွာ”

“စီးပွားရေးဆိုတာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လုပ်လို့မရဘူး သား။ အမြဲနားကိုစွင့် မျက်စိကိုဖွင့်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျတာ”

“ဟင်း ... ကျွတ် ... အချိုကြီးထည့်ထားတာ မေမေရဲ့၊ သူသာပြေးရင် ကွန်ဒိုဝယ်ထားတဲ့ သူတွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ သားဖြစ်နေပြီ။ သားကို စာရင်းလိမ်တွေ ပြနေတာပေါ့။”

သူ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ဒါတွေကို မြဦးလွှာရော မသိဘူးလား။ မြဦးလွှာကပါ သူ့ကို ဒုက္ခရောက်စေဖို့ ပေါင်းလုပ် တာလား။ သူ မြဦးလွှာဆီ ဖုန်ဆက်ဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် သူမတို့ လစ်သွားမှာစိုးလို့ မျိုသိပ်လိုက်ရသည်။

မနက်ဖြန် စာရင်းသွားစစ်ရမည်။ လူကြီးတွေပါ ခေါ်သွားပြီး ဖမ်းရမည်။ သူ့ပြဿနာတွေ ပြေလည်မှ မြဦးလွှာ ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောပစ်မည်။ သူမကိုပါ လိမ်လည်မှုနဲ့ တရားစွဲပစ်မည်။

သူ ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်ကာ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ မိုးလင်းတာနဲ့ ခေါ်သင့်ခေါ်ထိုက်တဲ့ လူကြီးတွေခေါ်ပြီး ဒေါ်ဒေစီ လွင်ဆီ သွားသည်။

“ကိုသားချစ် ကိစ္စရှိလို့လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သတင်းတွေကြားလို့ လာခဲ့တာ။ ဒေါ်ဒေစီ စင်ကာပူကို ငွေတွေလွှဲနေတယ်ဆိုလို့။”

“ဟင်”

စာရင်းတွေ ထွက်လာသည်။ ဘုန်းဖိုကြံစည်ထားတဲ့ ငွေတွေက စင်ကာပူဘဏ်မှာတင်နေတဲ့ သူမအကြေးတွေကို ထိုး ဆပ်ထားတာပါ။ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီမှာ သူမ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိသေးလို့။ ထိုပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို တန်ဖိုးသင့်ကာ ပြန်အမ်းယူလိုက် ရသည်။

ဒေါ်ဒေစီလွင်လည်း နိုင်ငံခြား ထွက်သွားသည်။ သူမကုမ္ပဏီကိုပါ သားချစ်လွှဲယူလိုက်ပြီ။ ဝန်ထမ်းတချို့ ထွက် သွားပြီး တချို့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြဦးလွှာလည်း ထွက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သားချစ်က မြဦးလွှာကို အထွက်မခံဘဲ ...

“မင်းကတော့ ငါ့ကို လုပ်ငန်းတွေလွှဲပြီးမှထွက်။ ငါ အခု လုပ်စရာတွေရှိသေးလို့ ခဏစောင့်”

ထိုအတောအတွင်း မြဦးလွှာ ဆိုဒ်ထဲကနေကို တက် မလာပါ။

သားချစ်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ရှင်လင်းလွှဲပြောင်းလိုက်ပြီး သူမ အလုပ်ထွက်တော့မည်။ သားချစ်က ကွန်ဒိုကြီးကို ဆက်ဆောက် နေရင်းနဲ့ ရှယ်ယာတွေ ခေါ်နေသည်။ သူ့ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေ သွားပါပြီ။

သူမ အလုပ်ထွက်စာတင်တော့ သားချစ်က ခေါ် တွေ့သည်။

“မြဦးလွှာ ... မင်း ထွက်ချင်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ အားလုံးလည်း လွှဲပေးပြီးပါပြီ”

“နှမ်းထွက်မကိုက်လို့ စိတ်ညစ်နေလား မြဦးလွှာ”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ဒေါ်ဒေါ်လွင်နဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကို အချိုကြီး အလဲထိုး တာမို့လား။ ကံကောင်းချင်တော့ ငါက ကြိုရိပ်မိသွားတယ် ငွေ”

ဦးလွှာ နှုတ်ခမ်းတွန့် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူးမို့လား။”

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ သွားလို့ရပြီလား။”

“ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် မင်းက ဂုဏ် တွေ ငွေတွေ မက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်လေးကို ယုတ်မာတဲ့မိန်းမ။ ငါ မင်းကို သိပ်ရှုံ့တယ်”

“သူခိုးက လူကို ပြန်ဟစ်နေပါလား။”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်သူက ယုတ်မာခဲ့တာလဲ။ မိန်းမ ရှိတဲ့ ရှင်တပည့်ကို ကျွန်မဆီ တွန်းပို့ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“အေး ... ငါလုပ်တာ။ အဲဒါ မင်းကို မုန်းလို့လုပ်တာ မုန်းလွန်းလို့။ မက်မောတတ်တဲ့မင်းကို မင်းသိပ်ကြိုက်တာ တွေ ထိုးကျွေးတာလေ”

“ဟား ဟား ... ရယ်ရတယ်။ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာပဲ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဟုတ်လှပြီ မှတ်မနေနဲ့။ ထားပါ။ ရှင်ပြော လို့ပြီးပြီလား။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်။ တစ်ခုတော့ မှတ် ထား။ မြဦးလွှာသာ ယုတ်မာခဲ့ရင် ရှင် ခုချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့ ခုလိုတောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မြဦးလွှာ ... နေဦး၊ ငါသိချင်တာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းမှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆို”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိပ်မက်တဲ့မိန်းမ ယူလိုက်တဲ့ယောက်ျားက ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးလဲ သိချင်လို့ပါ”

“စိတ်ချ၊ ကျွန်မက အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို ဘယ်တော့မှ မယူဘူး။ အထူးသဖြင့် ရှင့်လို နှလုံးရည် မပြည့်ဝတဲ့ ယောက်ျားမျိုးပေါ့”

“ဘာ”

“Good Luck ... ရှင် တစ်သက်လုံး ကံကောင်းပါစေ”

ဦးလွှာ လှည့်ထွက်သွားပြီ။ သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ် သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားတစ်စုံလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသလိုပဲ နာကျင်လွန်းလှသည်။ မသွားနဲ့လို့ တားချင်ပေမယ့် မုန်းလိုက်တာ လည်း ခါးတူးနေသည်။ သူ့ဘဝကို စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွား အောင် ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ရက်သော မိန်းမ။ ကံကောင်းလို့ သူမ တို့အကြံအစည်တွေကို သူ ကြိုသိလိုက်ရလို့ပေါ့။ မေမေကယ်လို့။ မေမေ ... မေမေ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသိရတာလဲ။ ဒီကိစ္စကိုသိ တယ်ဆိုတော့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ မေမေသူလျှို့တွေ ရှိပုံရသည်။ သူ မေမေဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ ... မေမေ ဒေါ်ဒေါ်လွင်ရဲ့စာရင်းတွေကို ဘယ်လို ရတာလဲ”

“သားရေ မေမေ့ကို ရှိန်း လာပေးတာ”

“ဗျာ”

“သားအတွက် သူက ကုမ္ပဏီမှာ သူလျှို့ဝှက်ထားတာတဲ့။ ဒီကလေးမ သားကို သံယောဇဉ်ရှိပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆင့် လောက်နဲ့တော့ မေမေ သဘောမတူချင်ဘူး သား”

“ရှိန်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ။ ရှိန်းမှာ အဲဒီလောက်ထိ ဦးနှောက်မရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရှိန်းပဲ လာပေးသွားတာ သား”

“ဒါဆို သား ရှိန်းနဲ့တွေ့ရမယ်။ ဒါပဲနော် မေမေ”

“အေး ... အေး သား၊ ရှိန်းနဲ့ မေမေ သဘောမတူဘူးနော်”

“မေမေ ပေးစားရင်တောင် သား မယူဘူး မေမေ။ စိတ် မပူနဲ့”

“အိုကေပါ သားလေး”

သူ ရှိန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ရှိန်း အခု ကိုယ့်ဆီလာခဲ့ပါ”

ရှိန်း ရောက်လာတော့ ...

“ဦးသားချစ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်ဒေစီ စာရင်းတွေကို ရှိန်း ဘယ်လိုရလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ။ ရှိန်းအရည်အချင်းနဲ့ ရှိန်း ရတာပေါ့”

“မင်းဝေဖနေနဲ့ ရှိန်း။ ငါ စိတ်မရည်ဘူး။ ဒီစာရင်းတွေ ဘယ်လိုရသလဲ”

“ဘယ်လိုပဲရရဦးသားချစ်အတွက် အကျိုးရှိဖို့ပဲ အရေးကြီး တာမို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ source ကို ငါသိချင်တယ်။ ဒီ source ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒီကုမ္ပဏီထဲမှာ ရှိန်းလူတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“တော်စမ်းပါ။ မင်းကို မြဲဦးလွှာ ပေးတာမို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း မညာနဲ့နော် ရှိန်း။ နာမည်ကောင်း ဝင်မယူနဲ့။ မင်း က ဒီစာရင်းတွေ မြင်လို့တောင် ဘာမှန်းနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြဲဦးလွှာ ပေးတာမို့လား”

“ဦးသားချစ် ကောင်မကို အဲဒီလောက်ထိ မျှော်လင့်မနေနဲ့။ ဒီစာရွက်တွေကို account က မမကြည့် ပေးတာ။ မယုံ

ရင် မမကြည့်ကို ခေါ်မေးကြည့်”

သားချစ် ရင်ထဲက မျှော်လင့်ထားသောအဖြေ မဟုတ်
သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်။ account section ကို လှမ်းဆက်
ကာ ...

“ဒေါ်ကြည်ကြည်လှ ကျွန်တော့်အခန်းကို လာခဲ့ပါ”

မမကြည် ရောက်လာတော့ ...

“ဒီစာရင်းတွေ သူ့ကို ပေးခဲ့တာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ရပြီ ရှိန်း၊ မင်း သွားတော့၊ ငါ ဒေါ်ကြည်ကြည်လှနဲ့
စကားပြောချင်လို့”

“ရှိန်း နားထောင်လို့ ရမလား”

“ဒါက ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီကိစ္စပါ။ မင်းကို နောက်မှကျေးဇူး
ဆပ်တော့မယ်”

“ပြီးရော”

ရှိန်း ထွက်သွားတော့မှ ...

“ဒီစာရင်းတွေကို ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်မပေးဘဲ
ရှိန်းကို ပေးရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မသဘော မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ မြဦးလွှာ
အကြံပေးတာပါ။ မြဦးလွှာက ဆရာနဲ့ရှိန်း မကြာခင်
လက်ထုပ်မှာတဲ့။ ရှိန်းကို ဒီစာရင်းတွေပေးပြီး ဆရာအမေ
ကို သွားပို့ခိုင်းရင် ဆရာအမေနဲ့ ရှိန်း ပိုအဆင်ပြေသထက်
ပြေစေချင်လို့တဲ့။ မယုံရင် မြဦးလွှာကို ခေါ်မေးလို့ရပါ
တယ် ဆရာ”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော် ယုံတယ်”

သူ့စိတ်ထဲ ခုမှပဲ ဘဝင်ကျသွားသည်။

“ဒီကိစ္စက မြဦးလွှာက ခင်ဗျားကို ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ကြည့်ဘာသာ ရှာတွေ့တာ။ ဒါပေမဲ့
မြဦးလွှာကလည်း အမှတ်မထင် ဒီစာရင်းကို တွေ့သွားတာ။
တွေ့တွေ့ချင်း ကြည့်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဆရာဆီ
ပို့တာပါ”

“ကျွန်တော် မှားသွားပြီ။ ကျွန်တော် မြဦးလွှာကို အထင်
လွဲပြီး ပြောလိုက်မိတယ်”

“မြဦးလွှာက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတာပါ ဆရာ။ ကျွန်မတို့ နဲ့ တစ်မြို့တည်း ပုသိမ်ကပါပဲ။ ငယ်ငယ်တည်းက အကြောင်းသိတွေပါ။ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ငယ်ငယ်တည်းက ထက်မြက်ပြီး တကယ် တော်တာပါ”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်း အကုန်သိတာပေါ့”

“သိပါတယ် ဆရာ”

“သူ့ယောက်ျားက ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာဆို”

“ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာရယ်။ ဘာယောက်ျားမှ မရှိဘူး။ single ပါ ဆရာရယ်။ ဒီသတင်းက သူ့ကို ဘယ်သူ့အပုပ် ချသလဲ မသိပါဘူး။ သူ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ရည်းစားကို မမေ့နိုင်လို့ဆိုပြီး ရည်းစားတောင် ထပ်မထားခဲ့ တာပါ ဆရာ”

“ဗျာ ... တကယ်လား”

“တကယ်ပြောတာပါ ဆရာ”

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ကြည်ကြည်လှ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရာထူးတိုးပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဆရာ။ ကြည်တို့က ဘာမှမမျှော်ကိုးပါဘူး။ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာနဲ့ရှိန်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား ဆရာ”

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို စာရင်းတွေ တိုက်ရိုက်မပေးလို့ ခင်ဗျားကို fine တပ်ဦးမယ်။ ထင်တစ်လုံးနဲ့ စွတ်လုပ် နေကြ”

“ဆရာရယ် ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ဦးလွှာပေးတဲ့ သတင်းအရ လုပ်မိတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ ... ခင်ဗျား သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ မြဦးလွှာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“မြဦးလွှာ”

“ပြောပါ ဦးသားချစ်”

“စာရင်းတစ်ခု မှားနေလို့ လာရှင်းပေးပါဦး”

“ဘယ်စာရင်းလဲ ပြောပါ။ ကျွန်မ လွှဲထားတာ ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ ဖုန်းထဲကပဲ ရှင်းပေးမယ်”

“မင်း အဝေးကရှင်းလို့ မရဘူး။ ဒီစာရင်းမှားတာ တကယ် မှန်ရင် မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ချမှာ”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းသတ္တိရှိရင် ခုချက်ချင်း လာရှင်း”

“လာပြီ”

သားချစ် ဖုန်းချပြီး ရယ်လိုက်သည်။ လာခဲ့။ လိမ်လည်မှုနဲ့ အိမ်ထောင်ကို ချစ်လိုက်ဦးမည်။

မြဦးလွှာ ရောက်လာတော့ တံခါးခေါက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မြဦးလွှာ”

“ဝင်ခဲ့”

သူမ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ သူမအခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ တံခါးပိတ်ပြီး လှောင်ချပစ်လိုက်သည်။

“ပြော ... ဘယ်စာရင်းမှားလို့ ထောင်ချမှာလဲ”

“လိမ်ညာမှုနဲ့ အိမ်ထောင်ချမှာ”

“ဘာ”

“စာရင်းတွေ ဒေါ်ကြည်ကြည်လှကတစ်ဆင့် ရှိန်းကိုပေး တာကတစ်မှု၊ ဂျပန်မှာ ယောက်ျားရှိတယ်လို့ ညာတာက တစ်မှု၊ အဓိက အမှုကတော့ ချစ်ရက်သားနဲ့ မုန်းချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဖြတ်ခဲ့တာက အကြီးဆုံးအမှု၊ အဲဒီအမှုတွေ အတွက် အိမ်ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျစေ”

“နေပါဦး၊ ရှင်နဲ့ရှိန်း ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အရဲ့တိုက်နေမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ အပိုတွေ မေးတဲ့နှုတ်ခမ်း တစ်သက်လုံး ဖွင့်မရအောင် ပိတ်ပစ်မယ် လာခဲ့”

“သားချစ်နော် မဟုတ်မာနဲ့”

“ယုတ်ယုတ်ပဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို မယူဘူး။ ရှင်ဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်း တဲ့သူ”

“အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့တာပါ ပုကျူးလေးရယ်။ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ မင်းလိုချင်တဲ့ပုံစံရောက်အောင် ကိုယ် ကြိုးစားခဲ့တယ်လေ။ ခုန မင်းထွက်သွားတော့တောင် ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ ကြေကွဲသွားတယ်ထင်လဲ။ ပြီးတော့

မင်းမှာ တကယ်ယောက်ျားရှိနေလားဆိုပြီး ဘယ်လောက် ပူလောင်ခဲ့တယ်ထင်လဲ။ မုန်းချင်ယောင်ဆောင်နေပေမယ့် မင်းကိုတွေ့တိုင်း ပုကျူးလေးကို ခေါ်ချင်တာ မနည်းထိန်းထားရတယ်။ မင်းသာ တွန်းအားမပေးခဲ့ရင် ကိုယ် ဒီဘဝ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့လျှောက် မင်း ကိုယ့်နားမရှိ ရင်လည်း ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို မထားခဲ့နဲ့နော်”

ဦးလွှာ ဘာပြောရမလဲ ချစ်သူရယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကိုကြောက်တယ်။ ရှင်ကလေး စူဠ သုဘဒ္ဒါလို အချစ်မျိုးနဲ့ချစ်တဲ့သူ။ ကျွန်မကို ဘယ်နေ့ဒုက္ခ ပေးမလဲ ရင်တုန်နေရမယ့် အချစ်မျိုး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က အချစ်ကြီးသွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စူဠသုဘဒ္ဒါလို မင်းကိုမသတ်ဘူး။ စူဠ သုဘဒ္ဒါလိုလည်း ရင်ကွဲမခံဘူး။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူကို ဒဿဂီရိထုံး နှလုံးမူပြီး ရအောင်ယူမှာ ... ဟား ဟား”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို မယ်သိတာလို မမုန်းချင်ဘူး”

“မမုန်းရဘူး၊ ဒဿကို သိတာ ချစ်ရမယ်”

“မချစ်ပါဘူး။ ရာဇဝင်ထဲမှာကို မချစ်ခဲ့တာ။ ယောက်ျား ဆိုးတွေကို ချစ်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူး”

“မရဘူး။ ပုကျူးလေးက ခေတ်သစ်သိတာလေ။ ရာဇဝင် ထဲက သိတာက မချစ်ပေမယ့် ခေတ်သစ်သိတာကတော့ ဒဿကို ချစ်ရမယ်။ ဒဿလို သိမ်းပိုက်ခါ အာခံတွင်းထဲ ငုံလိုက်တော့မယ်။ လာလေရော”

“အား ... သားနော်”

ချစ်ခင်သူအပေါင်း

ချစ်ခြင်းခညောင်း

အမုန်းမျက်စောင်းတွေ

ဝေးရာနေ။

အချစ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အမုန်းစစ်မက်တွေ

အချစ်နဲ့ပဲ ပြေပျောက်ပါစေ။

တကယ်တော့ အချစ်နဲ့ အမုန်းမှာလေ အချစ်က ခွန်အားပိုကြီးပါတယ်။ အမုန်းကြောင့် သေကြေတဲ့စစ်ပွဲတွေထက်

အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်တဲ့ နှလုံးသားတွေက ပိုတန်ခိုးအင်အား
ကြီးမားတာကို ချစ်သူတွေ သိကြပါစေ။

မွှေးမြလန်းဆန်း
ဘဝပန်းကို
ထားဝရ
ပန်ဆင်နိုင်ကြပါစေ

ရွှန်းရိပ်ပိုး
14th July '14

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြာပေးစာနှင့် ဗိမာန်ဆရာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၀)၊ ဇေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။